

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΙΑΜΠΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΩΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΙΑΜΠΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΩΛΗ

Πρώτη έκδοση Μάιος 2018

ISBN 978-618-00-0121-1

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Αυτό το βιβλίο δημιουργήθηκε με σκοπό να μοιραστούμε τα όνειρά μας. Πρόκειται για όνειρα που αρχικά διηγηθήκαμε ο ένας στον άλλο και θελήσαμε να καταγράψουμε αποτυπώνοντας την φαντασία μας στο χαρτί. Καθένα κρύβει λίγη από τη μαγεία του μυαλού μας και αποκαλύπτει μέσα σε λίγες σκηνές τις σκοτεινές γωνιές του υποσυνειδήτου μας. Όνειρα γεμάτα δράση, αγωνία, σκοτάδι και παράδοξα. Όνειρα που δεν είναι παραλλαγμένα αλλά γράφτηκαν όπως ακριβώς αποτυπώθηκαν στην μνήμη μας.

A. M.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ψυχιατρείο	σελ. 05
Κακοδαιμονάκι	σελ. 16
Σκιές	σελ. 19
Don't breath	σελ. 23
Αιρετικοί	σελ. 27
Πυραμίδα	σελ. 33
Εξορισμός	σελ. 36
Queen	σελ. 42
Παλιατζίδικο	σελ. 49
Ανθρωποκνηγητό.....	σελ. 54
Βιέννη	σελ. 57
Κλέφτες	σελ. 61
Κατάρρα	σελ. 70
Η κατάβαση	σελ. 73
Το ταξίδι.....	σελ. 76

ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ

Η πρώτη εικόνα που έχω είναι να βρίσκομαι ξαπλωμένος και ακινητοποιημένος. Έσπευσα να κοιτάξω ανήσυχος τριγύρω. Τα άσπρα σεντόνια του κρεβατιού, το άδειο δωμάτιο με τα παραταγμένα κρεβάτια και τις λιγοστές καρέκλες, τα μεγάλα παράθυρα που καλύπτονταν από στόρια και η παρουσία συγγενών γύρω από εμένα με έκαναν να συνειδητοποιήσω ότι βρίσκομαι σε δωμάτιο νοσοκομείου. Τα πρόσωπά τους οικεία μα ανήσυχα, μοιάζουν να περιμένουν την πρώτη μου λέξη ή κίνηση γεμάτοι αγωνία και αβεβαιότητα για το αν είμαι καλά. Το μόνο που σκέφτηκα ήταν «γιατί βρίσκομαι εδώ;». Ανασηκώνομαι με δυσκολία τραβώντας τους αγκώνες μου στο πίσω μέρος του κρεβατιού. Με την κίνηση αυτή διαπίστωσα την μεγάλη αδυναμία του σώματός μου. Ταυτόχρονα παρατηρώ την ανήσυχη έκφραση της μητέρας μου που μου υπενθυμίζει να μην κάνω απότομες κινήσεις. Αμέσως βλέπω τον θείο μου να μου προσφέρει ένα πιάτο σούπα λέγοντάς μου πως αυτό θα με δυναμώσει και μαζί με εμένα ξεκινάν να γευματίζουν και όλοι οι παρευρισκόμενοι. Σε λίγα λεπτά του επιστρέφω το άδειο πιάτο. «Ευχαριστώ», του λέω και κείνος ανταποκρίνεται :

- Θα προτιμούσα την σαλάτα πλουσιότερη. Έλειπε το αγγουράκι. Θα μπορούσες να μου φέρεις ένα;
- Μετά χαράς, του απάντησα. Ούτως ή άλλως σκόπευα να βγω για μια σύντομη βόλτα.

Ακούγοντάς το αυτό η μητέρα μου αγχώνεται μα την καθησυχάζω αμέσως βεβαιώνοντάς την πως δεν θα πάω μακριά. Σηκώνομαι με αργές κινήσεις κατεβάζοντας τα πόδια μου στο έδαφος και βγαίνω από το δωμάτιο. Περπατώ ευθεία στον διάδρομο και κατευθύνομαι στις σκάλες του νοσοκομείου που βρίσκονταν στα αριστερά της πτέρυγας. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου και προχωρούσα χωρίς να γνωρίζω αν είναι μέρα ή νύχτα. Βγαίνοντας από την πόρτα της κεντρικής εισόδου ήταν που συνειδητοποίησα πως το σκοτάδι είχε απλωθεί. Το φεγγάρι ακτινοβολούσε φωτίζοντας την πόλη. Γρήγορα υπέθεσα δεν βρίσκομαι στην πόλη μου αφού τίποτα τριγύρω δεν μου ήταν γνώριμο. Στέκομαι ακίνητος, στραμμένος ευθεία μπροστά και περιεργάζομαι το περιβάλλον γύρω μου.

Η εικόνα που αντίκρισα βγαίνοντας από το κτήριο με παραξένεψε και με έκανε να αναρωτηθώ έτσι χαμένος που ήμουν που μπορεί να βρίσκομαι καθώς μια εντελώς διαφορετική πόλη ξεδιπλωνόταν μπροστά μου. Στραμμένος ευθεία

μπροστά και περιεργάζομαι το περιβάλλον γύρω μου. Μπροστά μου μικρά παρτέρια με πανέμορφους, τεράστιους φοίνικες συνέχιζαν προς κάθε πλευρά. Κατά μήκος υπήρχαν παραταγμένα μικρά μαγαζάκια κολλητά το ένα με το άλλο, που πουλούσαν διάφορα λαχανικά απλωμένα πάνω σε πάγκους ενώ κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος του πεζοδρόμου θυμίζοντας τοπική αγορά.

Στο βάθος ένας ουρανοξύστης υψωνόταν δεξιά μου και σε αντίθεση με τα μικρά χαμηλοτάβανα μαγαζιά έμοιαζε θεόρατος. Το πιο εντυπωσιακό όμως ήταν ένας αυτοκινητόδρομος υψωμένος στα είκοσι μέτρα που κατέληγε σε δύο διακλαδώσεις. Έμοιαζε να αιωρείται καθώς δεν φαινόταν να στηρίζεται πουθενά. Η μια λωρίδα του απλωνόταν σε ευθεία γραμμή περνώντας πάνω από τον πεζοδρόμο ενώ η δεύτερη κύρτωνε αριστερά μου και σχημάτιζε μια εναέρια περιστροφή που κατέληγε να σιεπάζει το κτήριο του νοσοκομείου. Θαύμαζα την περίπλοκη κατασκευή και το κλειστό «σχήμα τόξου» που σχηματιζόταν πάνω απ' το κεφάλι μου. Για μια στιγμή συλλογίστηκα ότι θα μπορούσα να βρισκομαι σε ένα πολυτελές νοσοκομειακό συγκρότημα μιας μεγαλούπολης του εξωτερικού. Λίγα λεπτά αργότερα, θυμήθηκα τον λόγο για τον οποίο είχα απομακρυνθεί από το δωμάτιό μου. Πήγα και πήρα τα αγγουράκια και επέστρεψα να τα δώσω στον θείο μου. Εδώ ξεκίνησαν όλα...

Η αρχική αδυναμία με είχε εγκαταλείψει εντελώς. Νιώθοντας τώρα πλέον πιο δυνατός αποφάσισα να ξεκινήσω μια βραδινή περιήγηση στο εσωτερικό του νοσοκομείου θέλοντας να ικανοποιήσω την περιέργειά μου και ξεκίνησα πρώτα από τον όροφο στον οποίο βρισκόταν το δωμάτιό μου. Άρχισα να περιφέρομαι στους διαδρόμους και τις διπλανές αίθουσες. Η προσοχή μου ήταν τεταμένη και κυριαρχούσε το συναίσθημα της περιέργειας για το εσωτερικό των υπόλοιπων θαλάμων. Προχωρούσα στον διάδρομο με αργό βήμα προσπερνώντας τα περισσότερα δωμάτια όσο επεξεργάζομουν την αρχιτεκτονική του κτηρίου. Δεν υπήρχε κάτι ασυνήθιστο να δω και έτσι συνέχισα να περιεργάζομαι το κάθε τι γύρω μου ψάχνοντας για κάτι που θα κέντριζε το ενδιαφέρον μου, κάτι αλλόκοτο, κάτι περίεργο ή στην καλύτερη... κάτι πιο σκοτεινό. Ωστόσο μέχρι και το τέλος του διαδρόμου δεν είχε πέσει κάτι στην αντίληψή μου. Δεν ήθελα να αφήσω ανικανοποίητη την περιέργειά μου και συνέχισα ανεβαίνοντας ορόφους από διάφορες πτέρυγες όπως του καρδιολογικού και της χειρουργικής. Ανεβαίνοντας τους ορόφους άρχισα να παρατηρώ τις έντονες διαφορές που υπήρχαν στον χώρο. Σταδιακά το κτήριο

έχανε τις διαστάσεις του. Το μέγεθος, η αρχιτεκτονική μέχρι και ο τρόπος οργάνωσης γινόταν όλο και πιο παράξενος από όροφο σε όροφο. Θέλοντας να αποικωδικοποιήσω την σκοπιμότητα αυτών των αλλαγών κατέγραφα, ανέλυα και αξιολογούσα την παραμικρή λεπτομέρεια. Ξεκίνησα εντοπίζοντας επαναλαμβανόμενα μοτίβα στην διάταξη του χώρου και στον σχεδιασμό του κτηρίου. Ύστερα από λίγα λεπτά περιήγησης είχα κιόλας καταφέρει να καταλήξω σε ένα συμπέρασμα. Η λογική αλληλουχία με οδήγησε στην σκέψη πως αν εκλάμβανα τα σημάδια σωστά τότε σύντομα θα συναντούσα το σημείο που φιλοξενούσε τις πιο δύσκολες περιπτώσεις ασθενών.

Έτσι και έγινε! Σταμάτησα λίγα μέτρα παρακάτω. Το βλέμμα μου έπεσε πάνω στην πλαστική ταμπέλα που κρεμόταν από την κάσα μιας πόρτας. Έφερε την σκαλισμένη επιγραφή “ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ”. Στάθηκα στην αρχή του διαδρόμου. Η πρώτη μου σκέψη και επιθυμία ήταν να ενσωματωθώ αθόρυβα στον χώρο και να τον εξερευνήσω αναζητώντας συναντήσεις με τους ασθενείς. Η λαχτάρα μου να εμπλακώ έμμεσα ή άμεσα σε κάποιο συμβάν ή έστω να βρεθώ αντιμέτωπος με ανθρώπους με ανεξέλεγκτες, διαταραγμένες συμπεριφορές έκαιγε μέσα μου. Με ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό μου εισχώρησα βαθύτερα στον διάδρομο. Ένιωθα πιο αποφασισμένος. Στα πρώτα κιόλας βήματα παρατήρησα ότι ήταν ασυνήθιστα στενός για διάδρομος νοσοκομείου και ο φωτισμός του διέφερε από τους υπόλοιπους ορόφους. Τα φώτα ήταν πιο αχνά δημιουργώντας πιο σκοτεινή και μουντή ατμόσφαιρα. Οι θάλαμοι εκτείνονταν δεξιά και αριστερά μου απομακρυσμένοι ο ένας από τον άλλο. Προχωρούσα ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο εσωτερικό τους από τα μικρά τζαμάκια που υπήρχαν στις μεγάλες και βαριά θωρακισμένες πόρτες. Αμέσως η σκέψη μου έτρεξε σε ψυχιατρικές κλινικές υψίστης ασφαλείας που φιλοξενούσαν τις πιο ιδιόρρυθμες περιπτώσεις καθώς εκεί τα μέτρα προστασίας είναι αυστηρά και απαραίτητα. Συνέχισα να προχωράω θέλοντας να φτάσω στο τέρμα του διαδρόμου. Εδώ, η κίνηση ήταν περισσότερη από όσα τμήματα είχα περάσει ως τώρα.

Κινούμουν ανάλαφρα και αθόρυβα ανάμεσα στους γιατρούς που πηγαινοέρχονταν στον διάδρομο προσπαθώντας να περάσω απαρατήρητος. Άλλοι περπατούσαν πίσω και μπροστά μου, άλλοι αντιμέτωποι με μένα. Τους απέφευγα κάνοντας ελιγμούς και φρόντιζα να κινούμαι όσο πιο κοντά στην δεξιά πλευρά του διαδρόμου γίνεται. Διάφοροι ασθενείς παρατηρούσαν τις κινήσεις μου και παρακολουθούσαν την πορεία μου.

Με την σειρά μου τους έλεγα από πάνω έως κάτω, περιεργαζόμουν την πανομοιότυπη ενδυμασία τους και ανταπέδιδα το βλέμμα ελπίζοντας για τυχόν

αλληλεπίδραση ή έστω κάποια αντίδραση. Αλλά μάταια... Συνέχιζαν να στέκονται ακίνητοι, αμέτοχοι, κρατώντας το βλέμμα καρφωμένο πάνω μου. Ένωθα λες και περίμεναν καρτεριλιά να διαπιστώσουν που θα οδηγηθώ. Έχοντας στραμμένη την προσοχή μου σε αυτούς ξαφνιάστηκα από την παρουσία ενός μαύρου γιατρού που φάνηκε να έρχεται καταπάνω μου. Ήταν ψηλός, μεγαλόσωμος και η άσπρη ποδιά του έκανε αντίθεση με την σκούρα επιδερμίδα του. Ήταν απορροφημένος στον έλεγχο κάποιων ιατρικών καταστάσεων και ερχόταν βιαστικός καταπάνω μου. Κάνοντας ένα απότομο, κοφτό βήμα προς τα δεξιά τον άφησα να περάσει ξυστά από δίπλα μου γλιτώνοντας έτσι την σύγκρουση που πιθανόν να με έβαζε σε μελάδες. Ξαφνικά άκουσα μια φωνή από τα δεξιά μου να λέει με έναν τσιριχτό τόνο. «Ει...». Γύρισα απότομα το κεφάλι μου για να αντιμετωπίσω την φωνή. Η φωνή ανήκε σε μια γυναίκα. Δίπλα της κάποιος άνδρας τρόφιμος και αυτός του νοσοκομείου. Στέκονται ακίνητοι μπροστά από την πόρτα ενός θαλάμου. Με κοιτάζουν και οι δύο επίμονα. Η ματιά τους διαπεραστική και τα βλέφαρά τους δεν ανοιγόκλειναν καν. Η ενδυμασία τους και η απεριποίητη εικόνα τους δεν μαρτυρούσε πως είναι τρόφιμοι ψυχιατρείου. Τα ρούχα τους κουρελιασμένα, βρώμικα, γεμάτα τρύπες και σισιμάτα αγνάλιαζαν τα κοκαλιάρικα γόνατά τους αφήνοντας τα πόδια τους εντελώς γυμνά. Προσπάθησα να εντοπίσω κάποιο στοιχείο επάνω τους που να αποδεικνύει την καταχώρησή τους ως ασθενών, ίσως κάποιο καρτελάκι με τα στοιχεία τους μα δεν υπήρχε τίποτα.

Η γυναίκα στείκοταν λίγα βήματα πιο μπροστά από τον άνδρα και ακίνητη με τρεμάμενα χέρια είχε καρφώσει το βλέμμα της επάνω μου. Είχε μαύρα κοντά μαλλιά μα πιο χαρακτηριστικά ήταν τα μεγάλα μάτια της που προεξείχαν απ τις κόγχες της και την έκαναν να φαίνεται εντελώς παράφρων. Το νεκρικό πρόσωπό της ήταν γεμάτο ουλές που θα έλεγε κανείς ότι προέρχονται από κοψίματα αιχμηρού αντικειμένου ενώ ίσα ίσα ξεπρόβαλαν τα κιτρινόμαυρα δόντια της. Η ασθένεια είχε καταστρέψει κάθε ίχνος ομορφιάς από πάνω της και την έκανε άκρωσ αποκρουστική. Παρόμοιες ουλές είχε και ο άνδρας που στείκοταν δίπλα της σε όλο του το πρόσωπο. Ήταν πιο ψηλός από εκείνη, λιγνός, σχεδόν κοκαλιάρης και καρραφλός. Ωστόσο το βλέμμα μου καρφώθηκε για ακόμη μια φορά στα μάτια του που εξέπεμπαν μια περίεργη ακτινοβολία.

Η πρώτη μου κίνηση ήταν να τους κάνω ένα νεύμα για το αν απευθύνθηκαν σε εμένα. Μου έγνεψαν ταυτόχρονα καταφατικά. Κοίταξα γεμάτος απορία τους γιατρούς που συνέχιζαν να περνούν τον διάδρομο ανενόχλητοι, βιαστικοί,

αφοσιωμένοι στην πορεία τους. Έμεινα άπραγος για λίγα δευτερόλεπτα όσο αναρωτιόμουν γιατί αυτοί οι δύο ασθενείς βρισκόντουσαν σε τέτοια άθλια κατάσταση. Φαντάστηκα ότι μπορεί ακόμα και να τους κακομεταχειρίζονταν. Η βραχνή φωνή της γυναίκας διέκοψε την σκέψη μου «Μην τους κοιτάς, αυτοί δεν μας βλέπουν.» Ξαφνιάστηκα!

- Τι εννοείς; Απάντησα γουρλώνοντας τα μάτια μου
- Δεν έχουμε χρόνο για εξηγήσεις. Βρισκόμαστε στον κόσμο των σκιών και χρειαζόμαστε την βοήθειά σου. Θα βοηθήσεις;

Ο μικρός αυτός διάλογος πυροδότησε την περιέργειά μου και μου δημιούργησε λαχτάρα για όσα πρόκειται να ακολουθήσουν. Δεν με παραξένεψε η βιασύνη της και ούτε με τρόμαξαν όσα είπε. Και μόνο στην σκέψη ότι η εναλλακτική μου ήταν να επιστρέψω στο δωμάτιο νευρίαζα. Έτσι, δέχτηκα την πρόσκληση-πρόκληση χωρίς δισταγμό. Δεν πρόλαβα να απαντήσω καταφατικά και αυτή η μέχρι τώρα απόμακρη και αποκρουστική γυναίκα έδειξε μια ανεξήγητη χαρά. Άρχισε να χτυπά παλαμάκια με φοβερή ταχύτητα. Φερόταν αλλόκοτα, νευρωτικά. Οι κινήσεις της δεν ταίριαζαν με την ηλικία της και ο αυθορμητισμός της θύμιζε περισσότερο μικρό κοριτσάκι. Αμέσως μετά μου έκανε νόημα να την ακολουθήσω και μπήκε στο δωμάτιο. Περνώντας την πόρτα με την σειρά μου ένιωσα να περνάω ένα διαχωριστικό σημείο. Η μετάβαση από τον πραγματικό κόσμο έγινε με τρόπο σύντομο και εξωπραγματικό. Για κλάσματα του δευτερολέπτου ένιωθα σαν να περνάω ένα άυλο άορατο τοίχος που έμοιαζε με πίνακα νερού. Αστραπιαία το περιβάλλον γύρω μου αποσυντέθηκε και σε δεύτερα επανήλθε. Με αυστηρή φωνή μου ζήτησε να καθίσω και να κλείσω τα μάτια μου. Έτσι και έκανα. Εκείνη ξεκίνησε να μου εξηγεί περισσότερα για τον κόσμο στον οποίο ανήκε. *«Ο κόσμος των σκιών μοιάζει με τον πραγματικό μα είναι πιο μικρός, πιο περίεργος, πιο επικίνδυνος. Διέπεται από κανόνες που συχνά τα όντα παραβιάζουν με σκοπό να κάνουν τους άλλους να υποφέρουν. Για πολλά χρόνια μια νεκρομάντισσα τυραννούσε τον κόσμο των σκιών εξασκώντας σκοτεινή μαγεία. Το μέσο της ήταν ορισμένα αντικείμενα από τα οποία τα περισσότερα είχαν καταστραφεί και η δυναστεία της κινδύνευε να τελειώσει. Η μάγισσα για να προστατέψει τον εαυτό της και την δράση της, γνωρίζοντας πως πολλοί αναζητούν αυτά τα αντικείμενα για να τα καταστρέψουν, έκρυψε το τελευταίο από αυτά στον πραγματικό κόσμο καθώς τα όντα του κόσμου των σκιών δεν θα έφαγαν εκεί. Η αποστολή σου είναι να βρεις αυτό το αντικείμενο και να το καταστρέψεις. Κάποιος άνδρας πρόσφατα πέθανε και πέρασε στον κόσμο των σκιών με σκοπό να ολοκληρώσει*

αυτή την αποστολή. Μέχρι και τώρα αναζητά αυτό το αντικείμενο σε όλο τον κόσμο με μοναδικό μέλημα να το καταστρέψει.»

Τελειώνοντας την πρόταση της τοποθέτησε τα δυο της δάχτυλα στο μέτωπό μου. Δεν πρόλαβα ούτε να απαντήσω ούτε να αντιδράσω και με το άγγιγμα της το όραμα ξεκίνησε. Ένωσα τους παλμούς μου να ανεβαίνουν απότομα. Η όρασή μου έσβησε, τα μέλη του σώματός μου παρέλυσαν και βυθίστηκα στο σκοτάδι. Άνοιξα τα μάτια μου και το μόνο που μπορούσα να δω ήταν σκιές να τρεμοπαίζουν μπροστά μου ενώ ακαθόριστα σχήματα άρχιζαν να παίρνουν μορφή στο βάθος. Ήταν λες και αναδυόμουν από τον βαθύ σκοτεινό πυθμένα της θάλασσας στην επιφάνεια απότομα. Όλα ήταν θολά και έβλεπα όπως θα έβλεπε κάποιος αν άνοιγε τα μάτια του μέσα σε βρώμικο νερό. Σιγά σιγά η εικόνα άρχισε να καλυτερεύει, οι σκιές άρχισαν να παίρνουν το κανονικό τους σχήμα και όλα όσα έβλεπα μετασχηματιζόντουσαν. Ακαθόριστα σχήματα αναμειγνύονταν με χρώματα για να δώσουν την τελική εικόνα. Αιαριαία η όρασή μου οξύνθηκε, η ακαθόριστη εικόνα πήρε την τελική της μορφή και το περιβάλλον γύρω μου σταθεροποιήθηκε. Τώρα, βρισκόμουν είκοσι μέτρα πάνω από το έδαφος και είχα τον ρόλο του παρατηρητή. Η θολούρα στις γωνίες στο πλαίσιο της όρασής μου παρέμεναν αλλά πλέον μπορούσα να εστιάσω στο περιβάλλον γύρω από τον άντρα με τρομερή ακρίβεια.

Έβλεπα αποσπάσματα από τους άθλους του. Ως άλλος Ηρακλής ταξίδευε και επιχειρούσε να αποσπάσει πληροφορίες ανά τον κόσμο με κάθε δυνατό τρόπο. Η απόλυτη αφοσίωση και το πάθος του αντανakiώταν στο πρόσωπό του τόσο που με έκανε να αναρωτηθώ αν η αποστολή είχε γίνει αυτοσκοπός και ήταν έτοιμος μέχρι και να πεθάνει για να καταστρέψει αυτό το αντικείμενο. Τον έβλεπα να έχει συζητήσεις με κάθε είδους παράξενα πλάσματα. Σκιετούς, νεκρούς, και σαπισμένους. Άλλοτε περνούσε από πύρινα κάστρα βγαίνοντας αλώβητος από τις φλόγες και άλλοτε έκανε παζάρια σε νεκραναστημένους για να αποσπάσει πολύτιμες πληροφορίες. Άλλοτε περιπλανιόταν σε ερήμους και άλλοτε σκότωνε μυθικά τέρατα. Στην τελευταία σκηνή τον είδα να οδηγεί ένα βαγόνι τραίνου. Το περιβάλλον τριγύρω θύμιζε τροπικό μέρος. Ενώ το βαγόνι βρισκόταν σε κίνηση, την προσοχή μου τράβηξε ένα καγκουρό που βρισκόταν στις διπλανές ράγες σε απόσταση δύο μέτρων. Το παράδοξο ήταν πως έτρεχε παράλληλα με το τρένο αλλά τα πόδια του ήταν γυρισμένα προς την αντίθετη πλευρά με τα γόνατά του να κοιτούν προς τα πίσω. Στην ράχη του ζώου στεκόταν ένα παράξενο ον βγαλμένο από ταινία. Η μορφή του θύμιζε νάνο μα είχε μεγάλα κοφτερά δόντια, γκρι γενειάδα και ήταν σκιετωμένο. Όσο το

καγκουρό και το τραίνο έτρεχαν παράλληλα είδα τον νάνο- ιπέα να προσπαθεί να δώσει πληροφορίες στον άνδρα σχετικά με το τελευταίο αντικείμενο της μάγισσας. Η ταχύτητα του τραίνου προκαλούσε διαπεραστικό θόρυβο που δυσκόλευε την επικοινωνία τους. Ο νάνος βιαστικά φώναζε όσες πληροφορίες μπορούσαν να φανούν χρήσιμες στον άνδρα ώσπου ένας βρυχηθμός τον απέσπασε. Γύρισε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω και ξανά ευθεία μπροστά. Λίγα δευτερόλεπτα ήταν αρκετά ώστε το περιβάλλον γύρω τους να μεταλλαχθεί. Στιγμιαία η πλούσια βλάστηση και τα ψηλά δέντρα που περιέβαλλαν τις ράγες εξαφανίστηκαν και στην θέση τους έβλεπε κανείς μια αχανή έρημο να εξαπλώνεται. Ταυτόχρονα, με την αλλαγή του τοπίου εμφανίστηκαν και δύο κίνδυνοι που άρχισαν να καταδιώκουν και τους δύο. Ξωπίσω τους εμφανίστηκε από το πουθενά μια φλεγόμενη θύελλα τεραστίων διαστάσεων που τους κυνηγούσε αναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα. Καθώς οι φλόγες τύλιγαν την κινούμενη δίνη που δημιουργούσε ο αέρας από μέσα της ξεπρόβαλλαν γιγαντιώδη σκουλήκια. Ήταν σαν άγρια σαρκοβόρα μεταλλαγμένα ζώα με κοφτερά δόντια σε όλο τους το σώμα που μάχονταν για την απόκτηση της τροφής τους. Ακολουθούσαν το μοτίβο της κίνησης των ερπετών και σέρνονταν με μεγάλη ταχύτητα προς το τραίνο και το καγκουρό βυθίζοντας το σώμα τους στο έδαφος και ξεπροβάλλοντας στην επιφάνεια ξανά και ξανά. Εστίασα το βλέμμα μου στους απειλούμενους. Και οι δύο τους έδειχναν έντρομοι και ταραγμένοι ενώ παρατηρούσα το μέτωπο του άνδρα σκονισμένο και λουσμένο στον ιδρώτα να στάζει τονίζοντας τους μώλωπες του και το γδαρμένο δέρμα του. Μέχρι και την τελευταία στιγμή μαχόταν φωνάζοντας να μάθει πληροφορίες για το αντικείμενο και ζητούσε απεγνωσμένα από τον νάνο να του δώσει όσα περισσότερα στοιχεία γνώριζε.

Τότε ήταν η στιγμή που συνειδητοποίησα πως έμενε ένα μόνο αντικείμενο και αυτό ήταν για μένα. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου. Το όραμα είχε τελειώσει και επέστρεψα στο δωμάτιο της γυναίκας.

- Πως θα βρω το τελευταίο αντικείμενο; ρώτησα ετοιμοπόλεμος.
- Θα σε πάω! Εγώ! ΕΓΩ θα σε πάω! Απάντησε κοιτώντας με στα μάτια και χαμογέλασε φανερώνοντας το σάπιο στόμα της.

Το χαμόγελό της πλάταινε ολοένα και περισσότερο μέχρι που ξεκίνησε να γελάει.

ΚΛΑΚ!!! Στέκομαι όρθιος. Βρίσκομαι έξω και πατώ σε ασφάλτο και φορώ κανονικά ρούχα. Ο ουρανός γεμάτος με πυκνά, γκριζα σύννεφα. Η δυνατή

βροχή νοτίζει τα ρούχα μου και το κορμί μου το διαπερνά ρίγος. Περπατώ σε έναν ήσυχο, ευθύ, ομαλό δρόμο. Στον δρόμο ανάμεσα από το κολυμβητήριο και το παλιό γήπεδο της πόλης, όπου δεξιά και αριστερά εκτείνονται κτήρια ενός νοσοκομείου μέχρι το τέλος του δρόμου. Στα δεξιά μου στα είκοσι πρώτα μέτρα υπάρχει ένας περιφραγμένος χώρος στάθμευσης. Βρίσκομαι ακόμη στην αρχή του δρόμου και παρατηρώ. Ακριβώς μπροστά μου μια μπάρα ασφαλείας ανακόπτει τον δρόμο μου. Το βλέμμα μου πέφτει σε ένα “σπιτάκι” φρουρού που όμως είναι αφύλακτο. Ξαφνικά, δύο κοφτά, απαλά χτυπήματα στον ώμο μου και μια φράση «Ελα, δεν είναι για να καθόμαστε...» με επαναφέρουν. Διαπιστώνω πως μου μιλά μια γνωστή μου και αμέσως την βλέπω να περνά μπροστά. Ντυμένη με ρούχα παραλλαγής και μπότες, κοιτά μπροστά, οπλίζει και διορθώνει το καπέλο της. Της απαντώ και εκείνη μου λέει: «Σου είπα, δεν έχουμε σχέση, είμαστε φίλοι. Φίλοι που απλώς περνάμε καλά σεξουαλικά.» Απόρησα με τα λόγια της καθώς την παρατηρούσα να προχωράει μπροστά μα δεν απάντησα και ακολούθησα. Δεν είχα σικόπο να ακολουθήσω τον ειρμό των σιέψεων της και ούτε με ενδιέφερε να μάθω τι εννοούσε. Είχα μια αποστολή. Κατευθυνθήκαμε προς το τελευταίο κτήριο, στο τέλος του δρόμου. Κοιτάζοντας ψηλά η ματιά μου έπεσε σε ένα παράθυρο δωματίου στον τέταρτο ίσως και πέμπτο όροφο. Εκεί είδα ένα σύνολο ανθρώπων να στέκεται γύρω από ένα κρεβάτι και θεώρησα πως είχαν επισκεφθεί κάποιον συγγενή τους. Προς στιγμήν με στεναχώρησε η σκέψη ότι μπορεί να ήταν η τελευταία φορά που έβλεπαν κάποιον δικό τους.

Ένα φορείο ήταν παρατημένο καταμεσής του δρόμου, απέναντι από μια πόρτα εξόδου που οδηγούσε στην κεντρική πτέρυγα του νοσοκομείου. Κοίταξα απορημένος και η κοπέλα μου έκανε νόημα να το πάρω στα χέρια μου. Χωρίς σκέψη το έκανα και συνεχίσαμε εισχωρώντας στο κτήριο. Κλείσαμε την πόρτα πίσω μας και συνεχίσαμε ευθεία.

Οι τοίχοι βαμμένοι με το αρρωστιάριο κίτρινο χρώμα των κρατιών υπηρεσιών με ορθογώνιες λάμπες φθορίου για να φωτίζουν τον διάδρομο. Δεν είχαν περάσει δυο λεπτά που περπατούσαμε και η γυναικά σταμάτησε απότομα. Φέρνει το σακίδιο της μπροστά, βγάζει έναν σουγιά και στηριζόμενη στον τοίχο πίσω της φέρνει το μαχαίρι στο αριστερό μπουτί της και κάνει μια μικρή τομή. Σταματώ απότομα και αρχίζω να την κοιτώ παραξενεμένος. Βλέπω το αίμα να κυλά πλάγια στους μηρούς της αλλά ως δια μαγείας επουλώνεται στα επόμενα τρία δευτερόλεπτα. Σηκώθηκε και συνέχισε ευθεία. Δεν ρώτησα τίποτα και την ακολούθησα. Πέντε μετρά παρακάτω την βλέπω να

επαναλαμβάνει την προηγούμενη κίνηση. Στέκεται στον τοίχο και αυτοτραυματίζεται ξανά. Η πληγή γιατρεύεται εξίσου γρήγορα. Αυτό το μοτίβο επαναλαμβάνεται για τρίτη φορά. Έχει αρχίσει να με εκνευρίζει που εξακολουθεί να σταματάει ανά πέντε μετρά και να κάνει την ίδια κίνηση. Έτοιμος να αντιδράσω, αφήνω το φορείο και πηγαίνω προς το μέρος της.

- Δεν χρειάζεται να το κάνεις συνεχώς

πριν προλάβω να ολοκληρώσω την φράση μου έχει ήδη προλάβει να το επαναλάβει για τέταρτη φορά. Στειρόμουν εκνευρισμένος και κοιτούσα την πληγή της που έσταζε αίμα, περιμένοντας για μια εξήγηση. Τα δευτερόλεπτα περνούσαν και η πληγή δεν έκλεινε. Πέντε δευτερόλεπτα... δέκα δευτερόλεπτα... τίποτα! Τότε, αφού γονάτισε έκοψε μια λωρίδα ύφασμα από την μπλούζα της, έδεσε την πληγή που είχε αρχίσει να της προκαλεί πόνο και μου είπε γυρνώντας το κεφάλι της προς τα εμένα «Ωραία. Εδώ αρχίζει πλέον το σημείο όπου τα μάγια δεν πιάνουν». Είχα κατανοήσει πλέον γιατί φερόταν έτσι. Έπιασα το φορείο με τον νεκρό και περιμένα να μου πει ποια θα είναι η επόμενη μας κίνηση. Δεν μίλησε, πάρα μόνο μου έδειξε με το χέρι της την κατεύθυνση μας. Προχωρούσαμε στους διάδρομους με γρηγορότερο ρυθμό. Σπρώχνοντας το φορείο ακολουθούσα την πορεία που χάραζε και φρόντιζα να μην αφήνω μεγάλο κενό. Στρίβαμε από γωνία σε γωνία και χανόμασταν σε διάδρομους. Δεν γνώριζα που βρισκόμασταν ώσπου είδα να προσπερνάμε μια ταμπέλα με την επιγραφή “Νεκροτομείο”. Αρχισε να περπατάει πιο αργά. Ακολουθήσα τον ρυθμό της. Από εκείνη την στιγμή και μετά προσπαθήσαμε η παρουσία μας να είναι όσο το δυνατόν πιο διακριτική γίνεται. Παραμέναμε αμίλητοι προσπαθώντας να μην κινήσουμε βλέμματα και υποψίες. Στόχος μας ήταν να εντοπίσουμε ένα συγκεκριμένο πτώμα και να πάρουμε από αυτό ένα κέρμα. Συγκεντρωμένοι σε αυτό συνεχίζουμε την πορεία μας μα ξαφνικά όλα γύρω μας αρχίζουν να δονούνται. Το έδαφος, τα τοιχώματα, οι πόρτες και εμείς οι ίδιοι ταρακουνιόμασταν λες και γινόταν συνταρακτικός σεισμός πολλών ρίχτερ. Η κοπέλα βγάζοντας το όπλο της στάθηκε σε θέση μάχης και εγώ έμεινα πίσω της κρατώντας ακόμη το φορείο. Την ίδια στιγμή ένιωσα ένα περίεργο πλάκωμα στο στήθος μου, ένα δυνατό σφίξιμο. Τότε, μια απαίσια γυναικεία κραυγή αντηχεί σε όλο το κτήριο. Είναι τόσο δυνατή που νιώθω να τρυπάει τα τύμπανά μου και μετά βίας την αντέχω. Όλα σκοτεινιάζουν. Σε μια στιγμή βγαίνω από το νοσοκομείο, η κοπέλα εξαφανίζεται. Είμαι χαμένος και το όνειρο αλλάζει...

Τώρα βρίσκομαι σε έναν εξωτερικό χώρο. Ευθεία μπροστά μου αντικρίζω έναν τούβλινο τοίχο μεγάλου μήκους και ύψους που μοιάζει με εμπόδιο ή διαχωριστικό. Είναι ένα ηλιόλουστο πρωινό που βλέπω τον κόσμο να περνά βιαστικός και απερίσπαστος. Κοιτάζω το πλήθος, κοιτάζω τον τοίχο και το βλέμμα που στέκεται σε ένα σημείο του τοίχου λίγο πριν την αριστερή γωνία του όπου υπάρχει ένα εντοιχισμένο κουτί. Λίγο πιο αριστερά του κουτιού υπάρχει ένα τετραγωνισμένο παραθυράκι διαστάσεων 1,5*1,5 με σιδερένιες οριζόντιες σχάρες, ένα παραθυράκι εξαερισμού. Στρέφω την προσοχή μου ξανά στο εντοιχισμένο κουτί και παρατηρώ πως έχει δύο εσοχές, μια απλή λεπτή σχισμή και ένα μεγαλύτερο άνοιγμα 15 εκατοστών. Προτού κάνω κάποια άλλη κίνηση κοιτάζω αριστερά, δεξιά και από το πουθενά βλέπω να βρίσκεται κοντά μου κάποιος φίλος. Κάνοντάς τον αμέσως συνεργάτη μου, του δίνω χωρίς δεύτερη σκέψη το κέρμα και σαφείς οδηγίες. Του ζητώ να το τοποθετήσει μέσα στην σχισμή και ό,τι βγει από το μεγαλύτερο άνοιγμα να το βάλει σε έναν κουβά και να το πάρει μαζί του. Εκείνος δεν αποκρίθηκε καν παρά μόνο μου έγνεψε με μια κίνηση του κεφαλιού του και ρίχνει το κέρμα στο κουτί. Με το που έβαλε το κέρμα στην σχισμή δύο περίεργοι και διαφορετικοί ήχοι ακούστηκαν. Ένας από το κουτί, ένας από τον εξαερισμό. Από το ορθογώνιο άνοιγμα του κουτιού άρχισαν να ξεχειλίζουν χρυσά νομίσματα λες και κάποιος θησαυρός φανερωνόταν ενώ με ένα δυνατό ΚΡΑΚ! Το σιδερένιο πορτάκι ασφαλείας του εξαερισμού έσπασε και εισφενδονίστηκε μακριά σαν κάποιος να το πέταξε με δύναμη. Ανοίγω έκπληκτος τα μάτια μου, κοιτώ μια προς την κατεύθυνση που πετάχτηκε το πορτάκι, μια προς το άνοιγμα του εξαερισμού μα δεν προλαβαίνω να αντιδράσω διαφορετικά. Ένα σαπισμένο, κοικαλιάρικο χέρι με ανοιχτή παλάμη και μακριά σκελετωμένα δάχτυλα ξεπρόβαλε από εκεί δίνοντας την εντύπωση πως προσπαθεί να αρπάξει κάτι. Ο ήχος από τα κέρματα που εξακολουθούν να πέφτουν με οδηγεί να απευθυνθώ στον φίλο μου και στον μικρό αδελφό του που βρέθηκε εκεί και να τους ζητήσω να τα μαζέψουν όλα στον κουβά. Το βλέμμα τους παγωμένο. Αισθάνομαι πως ο χρόνος δεν είναι με το μέρος μας. Βάζω βιαστικά τον κουβά στο σημείο που έπεφταν τα κέρματα και βλέπω ανάμεσά τους ένα καρφί. Το παίρνω στα χέρια μου θεωρώντας πως θα μου χρησιμεύσει και γυρνώ στους φίλους μου. Τους μιλώ και εκείνοι στέκονται σασιτισμένοι, φοβισμένοι, ακίνητοι. Πιάνω το χέρι του φίλου μου και σφίγγοντάς το τον κοιτώ στα μάτια και του φωνάζω «Σύνελθε!». Ακόμη το βλέμμα του είναι καρφωμένο ακριβώς πίσω μου και φαίνεται αδύναμος να αντιδράσει. Ακούω τον αδελφό του φίλου μου να του λέει να τον βοηθήσει με τα κέρματα κι εγώ γυρνώ απότομα το

κεφάλι μου στην κατεύθυνση που κοιτάζει εκείνος. Από το άνοιγμα του εξαερισμού τώρα ξεπρόβαλλε αρχικά ένα κεφάλι και ύστερα ολόκληρο σώμα. Βρισκόταν μπροστά στα μάτια μου με σάρκα και οστά ένα αδύνατο κοριτσάκι με άσπρο μακρύ λερωμένο φόρεμα και κατάμαυρα μακριά μπερδεμένα μαλλιά που κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου της. Σερνόταν στα τέσσερα λυγίζοντας προς τα μέσα τις αρθρώσεις της και κάνοντας τα μέλη της να φαίνονται σπασμένα προχωρούσε μέσα από τον εξαερισμό απειλητικά προς το μέρος μου. Μας χώριζε πλέον ένα μόνο μέτρο. Ήταν έτοιμη να μου επιτεθεί. Δεν μπορώ να την αφήσω να με πιάσει, να με φτάσει σκέφτομαι και βλέπω να σφίγγει τα πόδια της βάζοντας δύναμη έτοιμη να πηδήξει κατά πάνω μου. Έπρεπε να γλυτώσω! Με όλη μου την δύναμη υψώνω τα χέρια μου και καρφώνω το ξεχαρβαλωμένο πορτάκι με το καρφί που κρατούσα και την φυλακίζω στο εσωτερικό του εξαερισμού. Ένα φοβερό ουρλιαχτό αντήχησε μέσα στο κεφάλι μου και το σώμα της άρχισε να διαλύεται. Τα μέλη της διαχωριζόταν το ένα από το άλλο και μέσα σε δευτερόλεπτα το σώμα της άρχισε να αποσυντίθεται. Κάθε σημείο του σώματός της σταδιακά εξαϋλώνεται και από μέσα της ξεπροβάλλουν δυνατές αχτίδες φωτός όπως θα τρύπωνε το φως του ήλιου μέσα από χαραμάδες σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Όταν το σώμα της διαλύθηκε εντελώς και εξαφανίστηκε κάθε ίχνος χαμογέλασα ικανοποιημένος. Νικητής πια, κοίταξα το άνοιγμα του κουτιού για μια τελευταία φορά, μάζεψα όσα νομίσματα είχαν απομείνει, χαμογέλασα ξανά και εγκατέλειψα τον ονειρόκοσμο.

ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΑΚΙ

Τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα και μια δυνατή, απότομη σύσπαση στα πνευμόνια μου έκανε το στήθος μου να φουσκώσει παίρνοντας μια βαθιά εισπνοή. Νιώθω εγκλωβισμένος. Η πρώτη μου αντίδραση είναι να προσπαθήσω να σηκωθώ. Πάνω στην αδυναμία μου να κουνηθώ σκέφτομαι πως είναι από την κούραση. Προσπαθώ ξανά. Τίποτα. Το σώμα μου κοιταλωμένο κείτεται και η θέλησή μου δεν αρκεί για να με κάνει να σηκωθώ. Κλείνω τις γροθιές μου ώστε να καταφέρω να σφίξω τους μυς μου και να στηριχθώ στα χέρια μου αλλά μάταια. Το σώμα μου δεν υπακούει στην παραμικρή κίνηση λες και ο εγκέφαλός μου δεν μπορεί να δώσει τις κατάλληλες εντολές για να κουνηθώ. Παραμένω κοιταλωμένος σε έναν χώρο βουτηγμένο στο σκοτάδι. Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου δύο-τρεις φορές και συνειδητοποιώ ότι είναι το μοναδικό εργαλείο που είχα υπό τον πλήρη έλεγχό μου. Προσπαθώ να προσαρμόσω την όρασή μου στο ολοσκοτεινό δωμάτιο. Αφήνω το βλέμμα μου να περιφερθεί τριγύρω ελπίζοντας να διακρίνω κάτι. Ψάχνω για κάτι που θα προδώσει το που βρισκομαι αλλά ένας πόνος που εξ αρχής είχα αισθανθεί μα είχα παραβλέψει με επαναφέρει στην πραγματικότητα. Ένα ασυνήθιστο σφίξιμο στο στήθος μου, ένα βάρος μου προκαλεί πόνο. Κατεβάζω το βλέμμα μου ευθεία στο στέρνο μου περιμένοντας να διαπιστώσω από που προέρχεται ο πόνος μα δεν βλέπω τίποτα, δεν μπορώ να διακρίνω τίποτα μέσα στο σκοτάδι, αλλά ο πόνος εξακολουθεί να υπάρχει. Εστιάζω καλύτερα την όρασή μου και διακρίνω το ύφασμα της μπλούζας μου να ζαρώνει δεξιά και αριστερά ταυτόχρονα. Απορημένος προσπαθώ να βρω την λογική εξήγηση. Επικεντρώνω την προσοχή μου σε αυτήν την περιοχή. Η σκέψη μου διακόπτεται απότομα από την επανάληψη της κίνησης. Είναι λες και κάτι την τραβάει αλλά δεν φαίνεται τίποτα.

Το σκοτάδι μπροστά μου άρχισε να παραμορφώνεται σχηματίζοντας πρώτα μια ακαθόριστη φιγούρα. Μια μαύρη σιά αιωρούνταν ακριβώς από πάνω μου. Αμυδρά μπορούσα να ξεχωρίσω το περίγραμμά της και πριν προλάβω να σκεφτώ την βλέπω να μεταβάλλεται και να παίρνει σάρκα και οστά. Ξαφνικά, αυτό που πριν λίγο ήταν μια σκοτεινή διαφάνεια ξεπρόβαλε και έδειξε την μορφή του σε όλη της την φρικαλεότητα.

Δύο μεγάλα, δυσμορφικά, γυμνά, μαύρα πόδια από τα οποία προεξείχαν κατάμαυρα, μακριά, γαμφά νύχια καλύπτουν το στήθος μου. Κάνοντας μικρές κινήσεις έλλειναν προς τα μέσα λες και προσπαθούσαν να αναρριχηθούν στο

σώμα μου γαντζώνοντας έτσι τη μπλούζα μου και προκαλώντας βαθιές γρατζουνιές στο κορμί μου. Ο πόνος γίνεται εντονότερος όσο με την κίνηση των ποδιών, τα νύχια μπήγονται ξανά και ξανά στο ήδη τραυματισμένο στέρνο μου. Από αντίδραση προσπαθώ να κουνηθώ αλλάζοντας θέση αλλά όσο και αν προσπαθώ το σώμα μου μένει παραλυμένο στο στρώμα. Ακριβώς δίπλα κρέμεται ένα ζευγάρι πανομοιότυπα χέρια. Μακριά, σκελετωμένα χέρια που τα οστά τους σχεδόν ξεχωρίζουν, φαίνονται εξαρθρωμένα ενώ η ζαρωμένη, γέρινη επιδερμίδα που τα καλύπτει μου προκαλεί αηδία. Κυριευμένος από τρόμο συνεχίζω να την περιεργάζομαι και το βλέμμα μου έπεσε πάνω στον κοκκιάλιαρικο κορμό της. Ήταν υπερβολικά λεπτός και δυσανάλογος με τα άκρα της ενώ το στήθος της ίσα που φαινόταν πίσω από τα ενωμένα γόνατά της. Χωρίς καθυστέρηση κοιτάξα ευθεία μπροστά το φρικιαστικό πρόσωπό της. Έριξε το κεφάλι της προς τα αριστερά και με κοίταξε απειλητικά σαν να ήθελε να με εξετάσει. Τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια της λαμπύριζαν πίσω από τις λιγδιασμένες τούφες εξίσου κατάμαυρων μαλλιών που έπεφταν στο πρόσωπό της. Η μύτη της μεγάλη, χοντρή και γαμπή και το μυτερό πηγούνι της προεξείχαν από το λεπτό, μακρόστενο πρόσωπό της. Έντρομος και ανήμπορος να κουνηθώ το μόνο όπλο μου ήταν η σκέψη μου. Δεν γνώριζα τις προθέσεις και τις δυνάμεις του δαιμονικού πλάσματος αλλά έπρεπε να βρω τρόπο να το αντιμετωπίσω, να αντιδράσω.

Ανέτρεξα γρήγορα στις σκέψεις μου πιέζοντας τον εαυτό μου να θυμηθεί πως κατέληξα εδώ. Ανασύροντας κάθε μνήμη αναρωτήθηκα αν είχα αντιμετωπίσει στο παρελθόν κάποιο παρόμοιο πλάσμα, εάν είχε καταλάβει ότι είχα ξυπνήσει ή αν νόμιζε ότι ακόμα βρίσκομαι στον λήθαργο. Ακολουθώντας τη ροή της σκέψης μου προσπαθούσα να καταστρώσω ένα σχέδιο μέχρι που ένας οξύς διαπεραστικός πόνος με επανέφερε. Ένα γρήγορο κοφτερό χτύπημα με την μύτη του νυχιού της στο στέρνο μου -που μπορεί να ήταν ένα απλό άγγιγμα- για εμένα έμοιαζε λες και χίλιες βελόνες μπήχτηκαν στις υπάρχουσες πληγές διαπερνώντας το ματωμένο στήθος μου. Δεν ήμουν σίγουρος αν με είχε καταλάβει ή αν απλώς έπαιζε μαζί μου αλλά φρόντισε να μου υπενθυμίσει με την κίνησή της πως δεν ήταν της στιγμής να γυρεύω εξηγήσεις. Σαν αντανάκλαστική κίνηση επίθεσης, «κλείδωσα» το βλέμμα μου επάνω της, δείχνοντάς της την οργή μου μέσα από μια ματιά. Με έναν περιεργο τρόπο έμοιαζε να διαβάσει την σκέψη μου. Είχε μυριστεί τον τρόπο μου και αφού μου έριξε ένα αποπλιστικό γεμάτο ικανοποίηση βλέμμα γύρισε το κεφάλι της προς τα δεξιά. Ήταν σαν να μου υποδείκνυε το επόμενο της βήμα.

"Δεν μπορεί να με κατάλαβε" σκέφτηκα. Το τελευταίο που ήθελα ήταν να την αφήσω να φύγει από το δωμάτιο και να οδηγηθεί στο δωμάτιο της μητέρας μου. Περισσότερο αδιαφορούσα για την απειλή που βίωνα άμεσα και ανησυχούσα μήπως αυτή εξαπλωθεί. Όσο στην σκέψη μου τριγυρνούσε αυτός ο φόβος την έβλεπα ακίνητη επάνω μου με γυρισμένο το κεφάλι της προς την πόρτα. Απότομα ένιωσα τα νύχια της να μετακινούνται πάνω στο σώμα μου και με ένα μικρό άλμα της βρέθηκε κάτω απ το κρεβάτι μου. Τα μάτια μου ακολούθησαν γεμάτα αγωνία τα μικρά, γρήγορα βήματά της. Σταματά στην πόρτα του δωματίου, τα δάχτυλά της τυλίγουν το πλαϊνό κάσωμα της πόρτας τόσο δυνατά που στον τοίχο σχηματίζονται ρωγμές. Γυρνώντας το κεφάλι της προς το μέρος μου, το τελευταίο που θυμάμαι είναι το μοχθηρό της χαμόγελο. Έδειχνε να ευχαρισιέται από την ταραχή που μου προκαλούσε καθώς κατευθυνόταν προς το χολ που θα την οδηγούσε στο δωμάτιο της μητέρας μου. Προσπάθησα τόσο απελπισμένα να κινηθώ, συγκεντρώνοντας όλη μου την ενέργεια. Όσο και αν προσπαθούσα να επαναφέρω το παραλυμένο σώμα μου τόσο αυτό δεν υπάκουε στην θέλησή μου να παράγω την παραμικρή κίνηση. Αν μπορούσα μόνο να σηκωθώ, αν μπορούσα μόνο για μια στιγμή να σπάσω τα δεσμά που με κρατάνε και να χιμήξω καταπάνω της... Μια μόνο κίνηση θα ήταν αρκετή για στραγγαλίσω το δαιμονικό πλάσμα.

ΣΚΙΕΣ

Ένας ήχος με ξύπνησε. Ένας απαλός ήχος, μια γλυκιά μελωδία που σαν φέλλισμα αντήχησε στα αυτιά μου και με ανέσυρε από τα άδυτα των ονείρων μου μα έσβησε πριν προλάβω να καταλάβω τι είναι και από που προέρχεται. Από τις πρώτες κιόλας κινήσεις ένιωσα το σώμα μου βαρύ, πιασμένο απ' την ακινησία του ύπνου. Τέντωσα σιγά σιγά τα πόδια μου, ένιωσα τους δύσκαμπτους μυς μου να συσπώνται ακολουθούμενοι με έναν πόνο που ανέκοψε την προσπάθειά μου να κουνηθώ.

Έτσι, παρέμεινα νωχελικά ξαπλωμένος έχοντας το πρόσωπό μου βυθισμένο στο μαξιλάρι και τα χέρια μου διάπλατα ανοιχτά. Έγεια μπρούμυτα, άνοιξα τα μάτια μου και κοίταξα το ταβάνι. Τραβώντας αργά αργά το σώμα μου προς τα πάνω, ανασηκώθηκα στους αγκώνες μου και κοίταξα γύρω γύρω στα σκοτεινά. Προς έκπληξή μου το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στη σιωπή και στο σκοτάδι. Δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα. Γύρισα στο πλάι και άφησα τα μάτια μου να κοιτάζουν προς κάθε κατεύθυνση. Δεν μπορούσα να δω τίποτα απολύτως. Μέσα στην θολούρα του ύπνου μου, οι πρώτες απορίες άρχιζαν να πετάγονται στο μυαλό μου, "Που βρίσκομαι;", "Τι ώρα κοιμήθηκα;" "Γιατί υπάρχει παντού σκοτάδι;". Τοποθέτησα το χέρι μου πάνω στο στρώμα και του άσκησα όση πίεση χρειαζόταν για να διαπιστώσω αυτό που ήθελα. Το στρώμα μου, το παλιό σκληρό στρώμα. Σειρά είχε το μαξιλάρι. Η απαλότητα και η ελαφρότητα που είχε μου έδωσαν να καταλάβω ότι είναι το δικό μου. "Βρίσκομαι στο κρεβάτι μου" δήλωσα μέσα μου, η πρώτη απορία είχε λυθεί.

Γύρισα πλευρό και κοίταξα τον τοίχο απέναντι. Περίμενα να αντικρίσω το γραφείο που ήταν απέναντι από το κρεβάτι μου. Τίποτα. Στα αριστερά του, το κομοδίνο. Τίποτα. Έπειτα διαγώνια στην κουρτίνα ελπίζοντας να δω μια αχτίνα φωτός να διαπερνάει το τζάμι. Τίποτα πάλι. "Δοκίμασε ξανά" σκέφτηκα από μέσα μου. Τραβήχτηκα μπροστά σηκώνοντας το σώμα μου και εστίασα ευθεία. Άφησα τα μάτια μου να ακολουθήσουν μια ευθεία πορεία από αριστερά προς τα δεξιά σκανάροντας το δωμάτιο. Ακόμη και η εστίαση έγινε δύσκολη. Σταμάτησα απότομα γιατί κάτι μου είχε τραβήξει την προσοχή. Ίσα που διαγραμμιζόταν η γωνία του γραφείου. Χάρηκα και αμέσως έφαξα για τα υπόλοιπα έπιπλα. Κομοδίνο, ναι, ντουλάπα, εκεί. Πηγά μια ανακούφιση. Για λίγο.

Μέσα στο σκοτάδι όμως μαζί με την ανακάλυψη των επίπλων εντόπισα και κάτι άλλο, κάτι καινούργιο που σίγουρα δεν υπήρχε εκεί πιο πριν. Ένα μέτρο πάνω

από το γραφείο στον τοίχο πίσω του, διέκρινα ένα τριγωνικό σχήμα σκοτεινότερης απόχρωσης από το σκοτάδι του δωματίου. Προσπάθησα να θυμηθώ αν την είχα ξαναδεί ποτέ μου αλλά δεν μπορούσα να φέρω καμία τέτοια ανάμνηση και το σκοτάδι του δωματίου απέκλειε την πιθανότητα να προέρχεται από μια σιαά αντικειμένου. Μη μπορώντας να τραβήξω το βλέμμα μου από εκείνη την σιαά σηκώθηκα με σκοπό να την ελέγξω. Ακούμπησα με το χέρι μου την κρύα επιφάνεια του τοίχου για να ισορροπήσω και ακροπατώντας οδηγήθηκα στο γραφείο. Ήθελα μόνο να καταλάβω τι ήταν αυτό που είχε εισχωρήσει στο δωμάτιό μου. Στάθηκα διστακτικά μπροστά της να περιεργάζομαι αυτό που έβλεπα. Είδα πως το εσωτερικό του τριγωνικού σχήματος χόρευε σε αργό ρυθμό με τις άκρες του καρφωμένες στον τοίχο τόσο που την έκανε να μοιάζει σαν κομμάτι ζωντανής ύλης. Μένω ακίνητος να παρατηρώ τους σχηματισμούς που δημιουργούνται με την κίνησή του. Σχεδόν αμέτοχος, προσπαθώντας ακόμη να προσδιορίσω τι είναι, βλέπω άλλα δυο παρόμοια σχήματα να κάνουν την εμφάνισή τους. Ένα πάνω στην ντουλάπα και ένα στο πάτωμα. Οπισθοχωρώ αμυντικά στην κίνησή του.

Η σιαά στο πάτωμα είχε τώρα αποκτήσει ύψος και προεξείχε, ενώ αυτή στην ντουλάπα έμοιαζε να βυθίζεται πίσω από την επιφάνεια της. Κάποια στιγμή το κυκλικό σχήμα άρχισε σταδιακά να αποκολλάται από την ντουλάπα μέχρι που έφτασε να αιωρείται μπροστά μου αποκομμένο εντελώς από την αρχική του θέση. Φορτισμένο από κάποιου είδους ενέργεια αιωρούνταν απαλά. Κάνω μια κυκλική πορεία καθώς το περιεργάζομαι έκθαμβος. Σε κάθε μου βήμα διαπιστώνω την τελειότητα του σχηματισμού του. Η επιφάνειά του λεία, κάθε γωνία τέλεια σχηματισμένη, οι πλευρές του απόλυτα συμμετρικές που εξέπεμπαν αρμονία. Παρατηρώντας τις συνεχείς αλλαγές της σκοτεινής φιγούρας έστεκα ειστασιασμένος χωρίς την παραμικρή υπόνοια για τον κίνδυνο που θα μπορούσε να κρύβει το μυστηριώδες θέαμα.

Με την μειωμένη ορατότητα ήρθε η όξυνση των υπολοίπων αισθήσεων. Η ακοή μου, ήταν ιδιαίτερα έντονη. Μπορούσα να ακούσω τον βόμβο που είχε αρχίσει πριν λίγα δευτερόλεπτα να μεγαλώνει. Η αίσθησή μου τώρα, μου υπενθυμίζει πως αυτός ο βόμβος, αυτός ο ήχος μου ήταν γνώριμος. Ήταν η ίδια μελωδία που με ξύπνησε από τον βαθύ ύπνο, μα δυσκολεύομαι να αντισταθώ στον πειρασμό της περιέργειάς μου. Απλώνω αμυντικά το χέρι μου αλλά γρήγορα το τραβώ πίσω όταν βλέπω την αντίδρασή του. Τα καλαίσθητα γεωμετρικά σχήματα που μέχρι τώρα αιωρούνταν απαλά στον αέρα δονούνται και κατευθείαν μεταβάλλονται. Χάνουν τις γωνίες και την συμμετρία τους και

μετατρέπονται με βίαιες αλλαγές σε μαύρες άμορφες μάζες που αρχίζουν να επεκτείνονται. Σαν ζωντανές οντότητες που συμπεριφέρονται αυτόνομα ρευστοποιούν την επιθυμία τους μέσω των ακρών τους σιγά σιγά απλώνονται στον αέρα κυκλώνοντάς με κυματιστές κινήσεις. Στέκομαι μαρμαρωμένος να τα κοιτάζω όσο αυτά πλανώνται γύρω μου λες και προσπαθούν να περικυκλώσουν το θήραμά τους. Σαν πλοκάμια χταποδιού με στοχεύουν με τις μυτερές άκρες τους και ταυτόχρονα με σπασμωδικές κινήσεις κατευθύνονται προς τα πάνω μου φανερώνοντας την μοχθηρία τους. Πριν προλάβω να αντιδράσω άκουσα την ίδια μελωδία που με ξύπνησε.

Γύρισα πλάτη αφήνοντας τον εαυτό μου εκτεθειμένο και με μια διαολεμένη σύνεση αγνόησα το σκοτάδι και κατευθύνθηκα προς την πόρτα, την άνοιξα και ακλούθησα την μελωδία στις σκάλες. Η πόρτα πίσω μου έκλεισε με έναν δυνατό κρότο που αντήχησε σε όλη την πολυκατοικία. Πετάχτηκα δυο βήματα παραπέρα. "Οι σιιές;" αναρωτήθηκα. Πισωπατώ και άθελά μου πιάνομαι από το γυριστό κάγκελο της σιάλας. ΜΠΑΜ, η πόρτα του απέναντι διαμερίσματος κοπανάει πίσω μου ακόμα πιο δυνατά αιφνιδιάζοντας με. Χωρίς δεύτερη σκέψη αρπάζω το κάγκελο και κατεβαίνω γρήγορα τα σκαλοπάτια δυο δυο μα πριν προλάβω να φτάσω στα μέσα του ορόφου ακούω και την τρίτη και τελευταία πόρτα του ορόφου να βροντάει με δύναμη. Σαν να μην έχω άλλη επιλογή πηδάω πέντε σκαλιά πιο κάτω, η πόρτα του απέναντι διαμερίσματος βροντάει κλείνοντας, άλλα πέντε πιο κάτω και προσγειώνομαι στο πάτωμα του δευτέρου ορόφου άγαρμπα με αποτέλεσμα να σωριαστώ και να γλιστρήσω μέχρι τον τοίχο που θα μου κόψει την φόρα. Με ένα απότομο τίναγμα σηκώνομαι στα πόδια μου, αρπάζομαι από το κάγκελο και πετάγομαι μπροστά. Το ψέλλισμα πλέον ακούγεται παραμορφωμένο. ΜΠΑΜ, τώρα η πόρτα στα αριστερά μου, τρέχω πηδώντας τρία τρία τα σκαλοπάτια. Αν πρόφταινα να φτάσω στην εξώπορτα και να βγω στον δρόμο θα μπορούσα να διαφύγω κάπως. ΜΠΑΜ ΜΠΑΜ ΜΠΑΜ, τρία απανωτά χτυπήματα, οι πόρτες έκλειναν παντού τριγύρω μου βίαια, σαν κάτι να με κυνηγούσε ή σαν κάτι να με έδιωχνε. Φτάνω στο ισόγειο, τρέχω και με ένα άλμα περνώ το δωδεκάσκαλο της εισόδου και προσγειώνομαι με στα δυο μου πόδια μπροστά στη είσοδο. Δίστασα.

Πίσω από την εξώπορτα της πολυκατοικίας το ζοφερό σκοτάδι είχε τυλίξει τους δρόμους. Η πόρτα του ανελκυστήρα, και οι τρεις πόρτες του ισόγειου ανοίγουν ταυτόχρονα, γυρνώντας, τις βλέπω να κλείνουν με μεγαλύτερη δύναμη από πριν. Οι τοίχοι δίπλα τους σπάζουν εκτοξεύοντας ένα κύμα δόνησης στην ατμόσφαιρα. Δεν είχα την πολυτέλεια της επιλογής. Πιάνω το χερούλι της

πόρτας, το στρίβω και με ένα άλμα ορμάω μπροστά, το πόδι μου δεν βρίσκει επιφάνεια και νιώθω να πέφτω, τα πάντα εξαφανίζονται από το οπτικό μου πεδίο και πέφτω στο χαοτικό κενό. Νιώθω το σώμα μου να στροβιλίζεται στο κενό, προσπάθησα να αρπαχτώ από κάτι αλλά δεν υπήρχε τίποτα, βυθίζομαι με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο πυκνό σκοτάδι. Συνέχισα να χάνομαι. Δεν μπορούσα καν να αναλογιστώ για πόση ώρα το σώμα μου έσιζε κατακόρυφα το κενό. Κάποτε σταμάτησα αλλά δεν το κατάλαβα και νόμισα ότι εξακολουθούσα να πέφτω, συνεχίζοντας να κουνάω πόδια και χέρια στον πανικό μου. Η προσγείωσή μου είχε γίνει μα εγώ ακόμη βυθισμένος στον τρόμο έμεινα να χτυπιέμαι με μανία.

Όταν συνήρθα από την παραφροσύνη σηκώθηκα στα πόδια μου απότομα μόνο και μόνο για να αντιμετωπίσω μια ανυπέροβλητη σκοτεινιά που κυριαρχούσε παντού γύρω μου. Ένα κύμα ρίγους με διαπέρασε. Όπου και αν έριχνα το βλέμμα μου έβλεπα σκοτάδι. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από έμένα. Αποφάσισα να περπατήσω μόνος μου σε αυτό το αδιαπέραστο τίποτα, στα μαύρα έγκατα της αβύσσου, αντικρίζοντας μόνο το απόλυτο κενό, ένα αχανές τίποτα χωρίς έξοδο διαφυγής. Ο χώρος εκτεινόταν μέχρι το άπειρο. Αυτή η σιωπή και η μοναξιά του μέρους... δεν μπορούσε τίποτα να την σπάσει. Κανένα συναίσθημα τρόμου, κανένας ήχος, καμία κραυγή, καμία θηριωδία δεν μπορούσε να εισβάλλει εδώ. Ένωθα την εξωκοσμική ηρεμία που επικρατούσε. Δεν θα έκανα λάθος αν σκεφτόμουν ότι βρίσκομαι στο διάστημα. Περπατώντας αβέβαια για κάτι που φάνηκε για μια αιωνιότητα, αντίκρισα από μακριά κάτι παράξενα πλάσματα. Μικρά ανθρωπάκια περπατούσαν όλα μαζί διάσπαρτα προς την ίδια κατεύθυνση. Ήταν κοντά, κακομούτσουνα, χτικιάρικα με κάτισχνα κορμιά και μεγάλα άκρα. Ξεσηκωμένα ρούχα τύλιγαν τα κορμιά τους. Περπατούσαν ξυπόλυτα, λυγισμένα, ρίχνοντας το βάρος τους μπροστά. Το κάθε ένα από αυτά κουβαλούσε ένα πράσινο διαμάντι στην πλάτη του. Ατάραχος, μη θέλοντας να προδώσω την παρουσία μου έλεγξα τις αναπνοές μου και με αργά βήματα μπήκα στο ρυθμό τους κρατώντας όμως απόσταση. Ήθελα να τα παρακολουθήσω. Ήταν εκατοντάδες και έδειχναν ταλαιπωρημένα μα ταυτόχρονα ζαλισμένα. Μπορεί να ταξίδευαν, μπορεί και όχι.

DON'T BREATHE

Κάποιο καλοκαιρινό βράδυ μαζί με μια παρέα πέντε ατόμων καθόμουν σε μια ήσυχη πλευρά της πόλης και κουβεντιάζαμε. Βρισκόμασταν κοντά σε ποτάμι και ευχαριστιόμουν να ακούω τους μικρούς παφλασμούς του νερού. Ο ουρανός σκοτεινός, χωρίς φεγγάρι μας θύμιζε την αγριότητα της νύχτας μέσα σε μια τόσο ζεστή ατμόσφαιρα. Το κλίμα που επικρατούσε ήταν ευχάριστο και χαλαρό παρόλο που το θέμα της συζήτησης ήταν γενικευμένο και φιλοσοφικό και απαιτούσε εμβάθυνση. Για αρκετή ώρα βρισκόμουν χαμένη στους συλλογισμούς μου και πότε πότε πεταγόμουν στην συζήτηση διακόπτοντας τους υπόλοιπους για να εκφράσω ό,τι μου προξενούσε εντύπωση. Άλλοτε συμμερίζονταν τις απόψεις μου, άλλοτε παρέμεναν σιωπηλοί και άλλοτε με κοιτούσαν παραξενεμένοι. Οι ώρες κύλησαν χωρίς να το καταλάβω και κουρασμένη πλέον αποφάσισα να πάρω τον δρόμο του γυρισμού. Το σπίτι μου βρισκόταν βορειοδυτικά του ποταμού στα προάστια της πόλης. Ήταν μονοκατοικία με αυλή περιμετρικά της. Ανάμεσα στο γκαζόν υπήρχαν μικρά πλακίστρωτα πέτρινα διαδρομάκια που οδηγούσαν στις εισόδους του σπιτιού ενώ τα όρια του σπιτιού όριζε ένας μικρός ξύλινος φράχτης πάνω απ τον οποίο ξεπρόβαλλαν μεγάλα πράσινα φουντωτά δέντρα. Συνήθιζα να κοιτάζω την αυλή από την μπαλκονόπορτα του δωματίου μου και πάντα με ευχαριστούσε να περιεργάζομαι τις σκιές που δημιουργούνταν από το αχνό φωτισμό ανάμεσα στα δέντρα και τους μικρούς θάμνους.

Απορροφημένη στις σκέψεις μου, περπατούσα αμέριμνη, με χαλαρό ρυθμό στον δρόμο της επιστροφής και απολάμβανα το αεράκι της νύχτας. Παρατηρούσα το περιβάλλον γύρω μου όχι γιατί υπήρχε κάτι διαφορετικό, κάτι ασυνήθιστο αλλά γιατί προτιμούσα να φωτογραφίζω την κάθε στιγμή στο νου μου ώσπου μια ασυνήθιστη κινητικότητα λίγα μέτρα μακριά μου με επανέφερε στην πραγματικότητα. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου γρήγορα δύο τρεις φορές λες και προσπαθούσα να ξυπνήσω απ' τον λήθαργο. Έσκυψα ελαφρά προς τα χωρίς να στρίψω το κεφάλι μου και σκανάροντας τον χώρο εντόπισα κίνηση πίσω μου. Οι παλμοί μου ανέβηκαν απότομα. Τα πόδια μου μούδιασαν και ασυναίσθητα άρχισα να αυξάνω τον ρυθμό του βαδίσματός μου. Οι ανάσες μου γρήγορες. Μαρτυρούσαν ταραχή και αγωνία. Ήμουν βέβαιη πως κάποιος ήταν εκεί για μένα.

Μια αντρική φιγούρα συνέχιζε να με ακολουθεί βήμα προς βήμα. Επικεντρώνομαι στην σιά, στα μάτια μου μοιάζει τεράστιος. Δεν γνώριζα ούτε ποιος ήταν ούτε τι ήθελε. Δεν είχα δει καν το πρόσωπό του... Το αίσθημα της

απειλής με κυριεύε ολοένα και παραπάνω όσο άκουγα τα γρήγορα βαριά βήματά του πάνω στους πλακόστρωτους δρόμους της πόλης. Ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό μου κι εγώ χαμένη και θολωμένη έτρεχα από σοκάκι σε σοκάκι. Είχα πάρει μια καλή απόσταση πλέον από τον μυστηριώδη άνδρα. Γρήγορα χώθηκα σε μια πέτρινη χαμηλή στοά που είδα στα αριστερά μου. Κόλλησα με την πλάτη μου στον τοίχο εξουθενωμένη και παίρνοντας βαθιές ανάσες πίστεψα πως κατάφερα να διαφύγω της προσοχής του. Η σκέψη μου σταμάτησε... Που βρίσκομαι; Πως κατέληξα σε αυτή τη γωνιά; Τι δρόμο ακολούθησα; Πως θα επιστρέψω;

Πάνω στον πανικό μου είχα ξεστρατίσει αρκετά και το ερώτημα πως θα έφτανα ασφαλής στο σπίτι παρέμενε αναπάντητο στο μυαλό μου. Κοιτάζοντας συνεχώς τριγύρω μην τυχόν εμφανιστεί ξαφνικά από πουθενά ο άγνωστος διώκτης μου ξεμύτιστα από την στοά και περπατώντας κολλημένη στα τοιχώματα των κτηρίων πήρα τον δρόμο της επιστροφής. Ο φωτισμός κίτρινος, αχνός, σχεδόν ανύπαρκτος και η υγρασία έκανε τα πλακόστρωτα σοκάκια να μοιάζουν υγρά, νοτισμένα. Προσπαθούσα να κρατήσω καθαρό το μυαλό μου από σκέψεις ώστε να μπορέσω να ανταποκριθώ άμεσα σε οποιονδήποτε κίνδυνο. Μέσα σε λίγα μόλις λεπτά είχα κατορθώσει να φτάσω στην εξώπορτα του σπιτιού μου λαχανιασμένη. Έκλεισα βιαστικά την πόρτα πίσω μου και απέφυγα να ανάψω οποιοδήποτε φως ώστε να μην μαρτυρήσω την παρουσία μου.

Το εσωτερικό του το σπίτι είχε πολλά δωμάτια που τα ένωνε ένας κύριος διάδρομος. Μπαίνοντας κάποιος για πρώτη φορά μέσα σίγουρα θα πρόσεχε τις βαριές ξύλινες πόρτες των δωματίων που έδιναν την αίσθηση ζεστασιάς, ασφάλειας και παλαιότητας. Η διακόσμηση του σπιτιού ήταν απλή μα προσεγμένη και σε μίνιμαλ τάσεις χωρίς πολλά έπιπλα.

Κινούμουν αθόρυβα στον διάδρομο του σπιτιού με στόχο να φτάσω στο δωμάτιό μου χωρίς να ενοχλήσω τους γονείς μου που κοιμόντουσαν στο απέναντι δωμάτιο. Ωστόσο, όσο και αν προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως ήμουν ασφαλής η ανησυχία μου δεν έφευγε. Τώρα στεκόμουν ακίνητη πίσω από τον τοίχο του χολ, λίγο πριν την καμάρα που οδηγούσε στο σαλόνι. Το τοίχωμα μου πρόσφερε τόσο μια αίσθηση ασφάλειας όσο και την δυνατότητα να αξιοποιήσω το μοναδικό εργαλείο που είχα στην διάθεσή μου, τον καθρέφτη απέναντι από την καμάρα του σαλονιού. Με κλεφτές ματιές επιβεβαίωνα την παρουσία ή την απουσία κίνησης στο εσωτερικό του ώσπου με τρεις δραστικές βρέθηκα στον δικό μου χώρο. Η διάταξη δεν με βοηθούσε να αντιμετωπίσω την κατάσταση αφού το δωμάτιο ήταν σχεδόν άδειο και το μόνο

που υπήρχε ήταν μια ξύλινη, εντοιχισμένη ντουλάπα στα αριστερά απέναντι ακριβώς από την μπαλιονόπορτα που οδηγούσε στον κήπο.

Η βιασύνη και ο πανικός μου είχαν θολώσει τόσο την σκέψη μου που είχα παραλείψει να πάρω μαζί μου το κλειδί που θα ασφάλιζε την πόρτα του δωματίου μου. Την ίδια στιγμή, ήχοι από το εσωτερικό του σπιτιού, βήματα, πόρτες, μετακίνηση αντικειμένων φάνηκαν ξαφνικά ελπιδοφόροι για μένα. Γνώριζα πως στο σπίτι είχε καταφέρει να τρυπώσει η παρέα που προ ολίγου ήμασταν μαζί αφού και εκείνοι με την σειρά τους είχαν διαιθανθεί τον κίνδυνο που διέτρεχα και αποφασιστικά ήρθαν να μου παρέχουν βοήθεια. Στάθην σχεδόν κουλουριασμένη πίσω από την πόρτα όσο με ψιθύρους καλούσα έστω ένα άτομο για να μου δώσει το κλειδί. Παρόλο που γνώριζα πως στο σπίτι είχαν μόνο εκείνοι πρόσβαση και ο μυστηριώδης άνδρας είχε μείνει εκτός, αδυνατούσα να ανοίξω έστω και για μερικά δευτερόλεπτα και να βρεθώ εκτεθειμένη.

Με άκρα μυστικότητα και σβελτάδα όσο εγώ προσπαθούσα να πιάσω και να σύρω το κλειδί κάτω από την χαραμάδα της πόρτας, ο φίλος μου με ενημέρωνε για τις κινήσεις που έκαναν μπαίνοντας στο σπίτι ώστε να βεβαιωθούν για την ασφάλειά μου. Έντρομη, πετάχτηκα πάνω λες με χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Είχα ξεχάσει να κλείσω το αριστερό φύλλο της μπαλιονόπορτας του δωματίου μου. Γυρνώντας απότομα το κεφάλι μου προς εκείνη την κατεύθυνση βλέπω το φαλακρό, γέρινο κεφάλι του διώκτη μου να βρίσκεται κολλημένο στην κατεβασμένη σίτα της μπαλιονόπορτας ενδιάμεσα από τα λίγα εκατοστά κενό που χώριζαν το έδαφος από το παντζούρι. Τα μάτια του ολάνοιχτα με κοιτούσαν απειλητικά ενώ το -μόνιμα σχηματισμένο- διάπλατο χαμόγελο στο πρόσωπό του τον έκανε περισσότερο να μοιάζει με ψυχοπαθή που έψαχνε θύματα εικροβισμού. Ούτε που κατάλαβα πότε έφτασα εκεί και κατέβασα με μηχανικές κινήσεις το παντζούρι ελπίζοντας πως αυτή θα είναι η τελευταία μου ενέργεια για να γλιτώσω. Το πρόσωπο όμως είχε εξαφανιστεί κι εγώ είχα αποτύχει παταγωδώς πέφτοντας στην παγίδα του. Το κόλπο του να με αποπροσανατολίσει είχε πιάσει και πλέον βρισκόταν μέσα στο σπίτι. Το καταλάβαινα από τα αργά βαριά βήματα που άκουγα στα υπόλοιπα δωμάτια. Αθόρυβα σύρθηκα ξανά ως την πόρτα. Η παρέα μου δεν ήταν πια εκεί. Βάζω αντίσταση στην πόρτα με την πλάτη μου για παν ενδεχόμενο και συνεχίζω ακάθεκτη στην προσπάθειά μου να πιάσω το κλειδί κάτω από την χαραμάδα της πόρτας. Βλέπω την σκιά του, βλέπω τις στρογγυλεμένες άκρες των παπουτσιών του να πλησιάζουν απειλητικά προς εμένα και οι παλμοί μου ανεβαίνουν κατακόρυφα. Γραπώνω το κλειδάκι, διπλοκλειδώνω την πόρτα σε

κλάσματα δευτερολέπτου και ευχαριστημένη για την νίκη μου σηκώνομαι στα πόδια μου και με όλη την δύναμη μου του φωνάζω «ΕΧΑΣΕΣ».

ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ

Βρίσκομαι στο εσωτερικό του κτηρίου. Το περιβάλλον γύρω μου οικείο, λες και η παρουσία μου εκεί ήταν αναμενόμενη. Φαίνομαι αδύναμη να αντιμετωπίσω τους κινδύνους και τις παγίδες που κρύβει ένα τέτοιο μέρος. Το κτήριο επιβλητικό, πολυώροφο, παλιό. Στις περισσότερες γωνίες φαίνονται κατεστραμμένοι σοβάδες που δηλώνουν όχι μόνο την πολυετή ύπαρξή του αλλά το κάνουν να μοιάζει εγκαταλελειμμένο. Το εσωτερικό του μοιάζει με σχολείο. Έχει μεγάλες μαρμάρινες σκάλες, πλατείς μακρόστενους διαδρόμους και στο βάθος κάθε ορόφου ένα άνοιγμα πόρτας που οδηγεί σε τουαλέτες. Στέκομαι στη μέση μιας σκάλας, μάλλον σε κάποιον μεσαίο όροφο διότι βλέπω την συνέχειά τους πάνω και κάτω. Σχεδόν ακίνητη σε ένα σκαλοπάτι με τα χέρια μου να κρέμονται και το κεφάλι μου μισοσκυμμένο δεν αφήνω το βλέμμα μου δεν αλλάζει κατεύθυνση. Ξαφνικά ακούω ένα ποδοβολητό από τους άλλους ορόφους. Με μια απότομη κίνηση σηκώνω το κεφάλι και με ορθάνοιχτα μάτια κοιτώ ευθεία μπροστά μου. Μέσα σε λίγα μόνο δευτερόλεπτα αντιλαμβάνομαι το ανθρωποκνηγητό που συμβαίνει στο κτήριο και αρχίζω αποφασισμένη να ανεβοκατεβαίνω τις σκάλες περνώντας ταχύτατα από όροφο σε όροφο. Αυτή η κινητικότητα σίγουρα δεν θα ήταν για καλό... Η μετακίνηση μεταξύ των ορόφων γίνεται εύκολα αφού ο χώρος είναι γνώριμος. Περνάω τρέχοντας ξυστά από τους τοίχους σχεδόν κολλώντας το σώμα μου πάνω τους ώστε να μην φαίνομαι από τους πιο πάνω ορόφους. Η αντίληψη και η εμπειρία μου με βοήθησαν να διακρίνω αμέσως μια ανθρώπινη φιγούρα που κρυβόταν στις σκάλες και προσπαθούσε να με παγιδεύσει. Πλέον είμαι σίγουρη πως κάποιος με καταδιώκει. Είναι κάποιο οικείο πρόσωπο. Δεν ξέρω γιατί. «Να θέλει να με βλάψει;» σκέφτομαι και η αγωνία μου χτυπά κόκκινο ώσπου μια απρόσμενη αντίδραση διακόπτει την φόρα μου. Δυνατά γέλια μικρών παιδιών αντηχούν σε όλο το κτήριο. Ξαφνιάζομαι.

Περιμένω για λίγα μόνο δευτερόλεπτα, οι παλμοί μου πέφτουν και καθησυχασμένη πια θεωρώ πως όλα ήταν ένα παιχνίδι μεταξύ φίλων και ο κίνδυνος έχει τελειώσει. Το σώμα μου χαλαρώνει και αδιαφορώ για το αν βρίσκομαι μόνη στον χώρο. Κλείνω τα μάτια μου, ακούω την φωνή του μυαλού μου. Μου μιλά η διαίσθησή μου και με προστάζει να επιστρέψω στον όροφο που βρισκόμουν αρχικά. Παρ' όλο που δεν παραμονεύει κάποιος κίνδυνος αισθάνομαι πως έχω ευθύνη να κινηθώ έξυπνα και γρήγορα. Γνωρίζω πως είμαι η μόνη που θα μπορούσα να συντρέξω όσους διέμεναν εκεί. Μια

περίεργη ταραχή επανήλθε στην ψυχή μου και βάλθηκα να κοιτώ αμήχανα τριγύρω μήπως και εντοπίσω κάτι, μήπως και η παρατηρητικότητά μου με οδηγήσει κάπου μα τίποτα ύποπτο δεν υπήρχε που να με προϊδέαζε για τον επερχόμενο κίνδυνο. Το μόνο βέβαιο είναι πως κάτι περίεργο συνέβαινε στο κτήριο κι εγώ ήμουν η μόνη που μπορούσε να το εξιχνιάσει.

Φτάνω στον όροφο και χωρίς καθυστέρηση κατευθύνομαι προς το τέλος του σιοτεινού διαδρόμου, εκεί που υπήρχαν οι τουαλέτες. Η απόλυτη ησυχία, η απουσία κίνησης και φωτός μου έδωσαν την αίσθηση της απομόνωσης. Η εξερεύνηση που μόλις είχε αρχίσει μου προοικαλούσε αγωνία και φόβο για το τι μπορεί να βρω, τι μπορεί να συμβεί. Τίποτα ωστόσο δεν ήταν ικανό να με πτοήσει και να με σταματήσει. Τα αχνά φώτα τρεμόπαιζαν και οι αναμμένες λάμπες αναβόσβηναν ακανόνιστα λες και κάποιος ήθελε να με τρομάξει πειράζοντας τους διακόπτες. Κάνω γρήγορες μα όχι απερισκεπτες κινήσεις. Ο χώρος με αφήνει ειτεθειμένη. Οι μισάνοιχτες, παλιές, ξεχαρβαλωμένες πόρτες οι βρώμικοι μαρμάρινοι νιπτήρες και η αποπνικτική ατμόσφαιρα μου προοικαλούν άγχος. Το βλέμμα μου πέφτει πάνω στον γυάλινο θολό πλακέ ορθογώνιο καθρέφτη που υπήρχε πάνω από δύο νιπτήρες, τον ξεκρεμάω και τραβώ ένα κόκκινο χοντρό καλώδιο με δύναμη μέσα από τον τοίχο. Απομακρύνομαι αμέσως και επιστρέφω στον κοιτώνα μου να κοιμηθώ. Το ξημέρωμα με βρήκε ανήσυχη. Λίγα λεπτά αφού σηκώθηκα έψαξα να βρω τον πιο κοντινό μου άνθρωπο μέσα στην ομάδα, τον πιο έμπιστο. Ήθελα επειγόντως να μοιραστώ μαζί του το όνειρο που με τάραζε το προηγούμενο βράδυ και φόβο μου πως θα ήταν προφητικό. Μετά από μια ολιγόλεπτη συζήτηση μαζί του απομακρυνθήκαμε προς αντίθετες κατευθύνσεις κάνοντας ένα σινιάλο με το κεφάλι ο ένας στον άλλο που ήταν αρκτικό για να συνειδητοποιήσουμε και οι δύο πως έπρεπε να αναλάβουμε δράση και να καταστρώσουμε ένα σχέδιο εξόντωσης όσων είχαν λοξοδρομήσει από την ομάδα. Μετά την συζήτησή μας γνωρίζαμε και οι δύο πως όσα περίεργα συμβάντα γίνονται στο κτήριο οφείλονται σε μια κλίμα αιρετικών που πρόσφατα δημιουργήθηκε και στόχο είχε την θανάτωση των μικρότερων ηλικιακά μελών της ομάδας και ιδιαίτερα ενός μικρού κοριτσιού.

Μετά την απομάκρυνση τους το σικηνικό αλλάζει απότομα και βρισκόμαστε στην ταράτσα του κτηρίου απ' όπου παρακολουθούμε τι συμβαίνει γύρω μας και από μακριά φαινόμενα σαν να καταστρώνουμε το σχέδιό μας. Δεν βρισκόμαστε ωστόσο σε μια συνηθισμένη ταράτσα. Το κτήριο που μας φιλοξενεί βρίσκεται καταμεσής σε κάποιο άγνωστο πέλαγος, απομονωμένο από κάθε είδους επικοινωνία με την στεριά και τον πολιτισμό. Το ύψος του είναι

τουλάχιστον δέκα μέτρα μα φαίνεται σαν πλεούμενο που έχει ρίζι άγκυρα και έχει ριζώσει στην θάλασσα. Στην κορυφή του δεν υπάρχει τίποτα παρά μόνο μια οριζόντια τσιμεντένια πλάκα που έχει στρωθεί με διάφανα πλακάκια που στο σύνολό τους μοιάζουν σαν γυάλινη επιστρωση. Θα νόμιζε κανείς πως πατά σε γυάλινο πάτωμα όπου κάτω από αυτό υπάρχει μια στρώση νερού χωρίς μεγάλο βάθος που σχηματίζει ένα τεχνητό «ενυδρείο». Σταδιακά αρχίζει και συγκεντρώνεται στην ταράτσα του κτηρίου το πλήθος ανθρώπων που διέμενε εκεί. Έμοιαζαν όλοι τους χαρούμενοι, ανέμελοι, χαλαροί, έτοιμοι για κάποια συνολική δράση. Αυτό μαρτυρούσε ο τρόπος που στεκόντουσαν ο ένας δίπλα στον άλλο, η συνοχή που παρουσίαζαν ως ομάδα και οι συντονισμένες κινήσεις που έκαναν. Χωρίς να αφήσουν τον χρόνο να κυλήσει άσκοπα αρχίζουν και βουτάνε ένας ένας μέσα στην θάλασσα με μεγάλη επιδεξιότητα και σιγουριά χωρίς να τους απασχολεί το μεγάλο ύψος καθώς φάνηκε να είναι εξοικειωμένοι με τέτοιου είδους καταδύσεις. Απομακρύνθηκαν μερικά μέτρα από το κτήριο κολυμπώντας γρήγορα. Αρχηγός της ομάδας είχε αναλάβει ο φίλος μου ενώ εγώ βρισκόμουν λίγο πιο πίσω του και συντόνιζα τους υπόλοιπους. Οι άνθρωποι συμπεριφέρονταν λες και είχαν βουτήξει στην θάλασσα για ξενάγηση. Τον ακολουθούσαν και τον άκουγαν, πρόσεχαν οτιδήποτε έλεγε σαν να βίωναν αυτή την εμπειρία για πρώτη φορά. Πολλοί από εκείνους ήταν πλέον φοβισμένοι και αβέβαιοι για τις δυνατότητες και την αντοχή τους στο θαλασσινό νερό. Ωστόσο κανείς τους δεν απομακρύνθηκε, δεν σταμάτησε, δεν γύρισε πίσω. Η διαδρομή που ακολούθησαν ήταν περιμετρικά του κτηρίου. Η απόσταση δεν ήταν μεγάλη μα η ήταν αρκετή για να τους εντυπωσιάσει. Αν και το βάθος της θάλασσας ήταν εκατοντάδες μέτρα μπορούσαν να διακρίνουν τι υπάρχει στον βυθό. Εκεί μπορούσε να δει κανείς κάθε λογής θαλάσσιο πλάσμα ή φυτό. Κοντά στην επιφάνεια υπήρχαν μικρά πολύχρωμα ψάρια άλλα μακρόστενα και λεπτά με ασημένιους χρωματισμούς και άλλα με πολύχρωμες ρίγες και περίεργο σχήμα. Καταπράσινα φυτά, κοράλλια και ιππόκαμποι έκαναν δειλά την εμφάνισή τους μα απομακρύνονταν με τις κινήσεις των κολυμβητών. Στο βαθύτερο επίπεδο το μέγεθος των ζώων άλλαζε και εκεί μπορούσε να συναντήσει κανείς μεγαλύτερα ψάρια που κολυπούσαν σε κοπάδια, μέδουσες με μεγάλα πλοκάμια ακόμη και τεράστια χταπόδια που κάθε κίνησή τους πανικόβαλε τα υπόλοιπα πλάσματα. Τέλος, στο τελευταίο επίπεδο που μπορούσε να φτάσει το ανθρώπινο μάτι, εκεί που το βάθος ξεπερνούσε τα τριάντα μέτρα ζούσαν μπλε φάλαινες σε κοπάδια άλλες μεγάλες και άλλες μικρότερες, άλλες με λείο δέρμα και άλλες με ραβδώσεις στο κάτω μέρος της κοιλιάς τους, άλλες ήρεμες και άλλες πιο επιθετικές, δελφίνια που ανέβαιναν στην επιφάνεια και επέστρεφαν παιχνιδιάρικα στον βυθό. Το πιο

εντυπωσιακό όμως ήταν το μέγεθος και η συμπεριφορά των πιο άγριων ζώων που περισσότερο έδειχναν να ενοχλούνται από την συνύπαρξή τους με τα υπόλοιπα μεγαλόσωμα είδη παρά από την παρουσία της ομάδας εκεί.

Θαλάσσια λιοντάρια έκαναν την εμφάνισή τους και καθώς το νερό ήταν τόσο καθαρό και διάφανο παρά το σκούρο χρώμα του νόμιζε κανείς πως κολυπούσαν ακριβώς από κάτω του. Το κοπάδι τους αποτελούταν από λιοντάρια κάθε μεγέθους και ποικίλων χρωμάτων. Τα περισσότερα ήταν μαύρα με γυαλιστερό τρίχωμα, άλλα πάλι ήταν γκρι ή άσπρα με πυκνότερο τρίχωμα και μεγάλα μουστάκια. Φαίνονταν ήσυχα και άκακα και δεν τους επηρέαζε η παρουσία των ανθρώπων στο νερό. Παρ'όλο όμως που η διαφορά βάθους ήταν μεγάλη από τους κολυμβητές έως τα ζώα θα έπρεπε όλοι να είναι πολύ προσεκτικοί στον τρόπο που κινούνται και προχωρούν προκειμένου να μην διαταράξουν την ισορροπία τους. Ο φίλος μου, που πρωτοστατούσε είχε αναλάβει να κατευθύνει τους υπόλοιπους και κάθε τόσο έδινε οδηγίες για την σωστή στάση του σώματος, τις κατάλληλες κινήσεις των χεριών ενώ ταυτόχρονα φρόντιζε να αιτιολογεί το κάθε τι με βάση την φυσική και τους κανόνες της αεροδυναμικής. Η υπόλοιπη ομάδα όσο και να παρατηρούσε και να εντυπωσιαζόταν από το θέαμα του βυθού είχε στραμμένη την προσοχή στα λόγια του νεαρού άνδρα. Κανείς δεν έδειχνε να δυσανασχετεί. Ήταν όλοι ενωμένοι και συντονισμένοι σαν να τους ένωνε κάποιο σκοπός. Φτάνοντας προς το τέλος της διαδρομής, πλησιάζοντας στο σημείο του ιτηρίου που υπήρχε μια παλιά σκουριασμένη σιδερένια σιάλα την προσοχή της ομάδας τράβηξε ένα κοπάδι τριών απειλητικών κροικόδειλων. Το μήκος τους ήταν περίπου δέκα μέτρα και το χρώμα τους σκούρο καφέ με μαύρες κηλίδες. Το δέρμα τους σε ορισμένα σημεία έδινε την αίσθηση του γλοιώδους ενώ σε άλλα φαινόταν ανάγλυφο. Προχωρούσαν στο νερό κουνώντας με γοργό ρυθμό τις ουρές τους και τα μικροσκοπικά πόδια τους. Η όψη τους προκαλούσε τρόμο σε όποιον τα αντίκριζε αφού κάθε τόσο άνοιγαν διάπλατα το στόμα τους και πλησίαζαν απειλητικά δείχνοντας τα κοφτερά δόντια τους όποιον βρισκόταν σε κοντινή ακτίνα. Οι πρώτοι τέσσερεις από την ομάδα ανέβηκαν βιαστικά στην σιάλα για να οδηγηθούν και πάλι στην ταράτσα ενώ οι υπόλοιποι προς έκπληξη των προηγούμενων παρέμειναν στο νερό δίχως να τους νοιάζει η απειλή των ζώων και η επιθετική συμπεριφορά των κροικόδειλων. Αυτό τράβηξε και την δική μου προσοχή και του συνεργάτη μου αφού είχαμε μόλις φτάσει στην ταράτσα. Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο κατάματα και του ψιθύρισα «Αυτοί είναι. Αυτοί ανήκουν στην αίρεση. Εδώ θα γίνει η επίθεση!».

Πριν καλά καλά ολοκληρώσω την φράση μου το βλέμμα μου στράφηκε απότομα στο πάτωμα, σε αυτή την ειδική κατασκευή που υπήρχε στην ταράτσα. Τα πλακάκια ράγιζαν το ένα μετά το άλλο σαν κάποια αόρατη δύναμη να τα χτυπούσε με ένα τεράστιο σφυρί και ο ήχος τους μας προκάλεσε πανικό και δεν ξέραμε πώς να αντιδράσουμε. Αγνοούσαμε τι μας περίμενε. Στέκουμε αδύναμοι μπροστά σε αυτή την ξαφνική «επιδρομή». Το «ενυδρείο» προκαλεί πλημμύρα και η ταράτσα πλέον ξεχειλίζει από βρώμικα νερά. Αισθάνομαι αηδία νιώθοντας τα νερά να βρέχουν τα πέλματά μου μα δεν προλαβαίνω να αντιδράσω διαφορετικά. Ξαφνικά ξεπροβάλλει ένα γιγάντιο φίδι μήκους δέκα μέτρων. Έχει μεγάλο πάχος και πλατύ κεφάλι με πτερόγυια δεξιά και αριστερά. Τα μάτια του κατακόκκινα. Μοιάζει εξαγριωμένο σαν να το κρατούσαν για χρόνια φυλακισμένο και αρχίζει να ξετυλίγεται έρποντας απειλητικά προς το μέρος μας βγάζοντας έναν συριστικό ήχο ενώ ανοίγει το στόμα του και μας απειλεί με την κίνηση της γλώσσας του. Μπροστά σε αυτό το θέαμα τα άλλα δύο άτομα που ήταν στην ταράτσα τρομοκρατημένα πίστεψαν πως μπορούν να βουτήξουν στην θάλασσα με όσους απέμειναν εκεί για να γλιτώσουν μα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα μετά την πτώση τους στο νερό μεγάλα θαλάσσια πλάσματα τους κατασπάρραξαν. Η υπόλοιπη ομάδα παρέμενε άθικτη στο νερό και έμοιαζε να περιμένει την ήττα μας ώστε να μπορέσει να πάρει τον έλεγχο του κτηρίου και να θυσιάσει το νέο αίμα των μικρών παιδιών στο όνομα της αίρεσης. Όσο εκείνοι χαιρέααααα περιμένουν την κυριαρχία του μοχθηρού όφη άρα εμείς κοπιάζουμε παλεύοντας με όλη μας την δύναμη με το φίδι και προσπαθούμε να το ξεγελάσουμε για να πέσει κι εκείνο στην θάλασσα και έτσι να χαθεί. Η σκηνή αυτή θυμίζει κινηματογραφική ταινία καθώς οι «ήρωες» παράλληλα με τα κόλπα που σκαρφίζονται φωνάζουν εναλλάξ στην δύναμη που κυβερνά αυτό το εξωπραγματικό ον «Φανερώσου!» και φέρονται λες και αναζητούν την εμφάνιση και την εξουδετέρωση μιας δαιμονικής δύναμης. Η μέθοδος τους όμως αποδεικνύεται άκαρπη και τότε εκείνος βρίσκει ένα αιχμηρό αντικείμενο και τραυματίζει το φίδι στον λαιμό με μια δυνατή του κίνηση ενώ εγώ σπεύδω να το αποτελειώσω με απανωτά χτυπήματα ώσπου να αιμορραγήσει και να το δω να ξεψυχάει. Ένα επιφώνημα χαράς βγήκε ταυτόχρονα από τα στόματά μας και την ίδια στιγμή πανικός κυριεύσε τους αιρετικούς που δεν υπολόγιζαν καθόλου αυτή την ήττα. Ήταν βέβαιοι πως η κυριαρχία τους πλησιάζει και κανείς και τίποτα δεν ήταν ικανός να την αποτρέψει. Αρχισαν να χτυπούν τα χέρια και τα πόδια τους στο νερό μανιωδώς ενώ έβγαζαν ακαθόριστους, άναρθρους κραυγές και ένας ένας χάνονται μέσα σε μια τεράστια σκοτεινή δίνη που δημιουργήθηκε εκεί όπου

κολυμπούσαν. Το ρεύμα του νερού τους παρέσυρε κάτω σαν ρουφήχτρα και δεν εμφανίστηκε ποτέ ξανά κανείς. Ικανοποιημένοι μα εξουθενωμένοι πλέον και οι δύο σπεύδουμε να ενημερώσουμε και να καθησυχάσουμε τα μικρότερα μέλη της ομάδας που μέχρι εκείνη την στιγμή κινδύνευαν πιο άμεσα. Στο τέλος της συζήτησης πλησιάζω την μητέρα του κοριτσιού που ήταν το στόχαστρο εξ αρχής και της εκμυστηρεύομαι πως γνώριζα τα πάντα για την επίθεση. Όλα όσα συνέβησαν τα είχα δει σε όνειρο το προηγούμενο βράδυ μα δεν μπορούσα ακόμη και την τελευταία στιγμή να είμαι βέβαιη πως θα βρω τρόπο να εξοντώσω το πλάσμα που μας επιτέθηκε. Η μητέρα απορημένη μα ήρεμη, σκέφτεται για λίγα δευτερόλεπτα και μου απαντά « Είναι η δεύτερη φορά που την κυνηγά τέτοια ομάδα. Όμως μέχρι τώρα έβλεπα εγώ τα όνειρα. Είμαι μάντισσα και γνωρίζω πολλά μυστικά». Δώσαμε τα χέρια, κοιτάχτηκαν βαθιά στα μάτια και επισφραγίσαμε με αυτό τον τρόπο την εχεμύθεια για όσα ζήσαμε. Από τότε και στο εξής η προστασία του κοριτσιού ήταν υπό την ευθύνη μου εφόσον εγώ πλέον λάμβανα τα μηνύματα για όσα θα της συνέβαιναν. Οπλισμένη με ισχυρό ένστικτο είχα λάβει πια το χρίσμα της μάντισσας .

ΠΥΡΑΜΙΔΑ

Βρίσκομαι σε μια πυραμίδα, που όμοιά της δεν είχα ξαναδεί. Χτισμένη σε μια ιδανική τοποθεσία, δέσποζε πάνω στα θεμέλια ενός παλιού κρατήρα. Το έδαφος γύρω της κατάνεστο από χρυσά νομίσματα και πλάκες χρυσού που κάλυπταν κάθε τι που υπήρχε στην επιφάνεια και έδινε την εντύπωση μιας αχανούς χρυσής θάλασσας. Αποσβολωμένος από το μεγαλείο του θεάματος προσπαθώ να ειλογιεύσω αυτό που βλέπω. Ο κωνικός σχηματισμός του εσωτερικού της χώρου προσδίδει μεγαλοπρέπεια κι εγώ ακίνητος στον χώρο περιεργάζομαι κάθε λεπτομέρεια. Κάθε τι είναι φτιαγμένο από χρυσό. Χρυσά τα δαντελωτά φορέματα των γυναικών του χαρεμιού, χρυσά όλα τα αντικείμενα που διακοσμούν τον χώρο, χρυσοί τύμβοι, χρυσά τα αλαβάστρινα αγάλματα των ηρώων μέχρι και η ίδια η πυραμίδα ήταν φτιαγμένη από χρυσό. Στεκόμουν για ώρα συνεπαρμένος από τον τόσο πλούτο που κάθε βασιλιάς θα λαχταρούσε να έχει στην κατοχή του. Η αίθουσα ήταν κατακλυσμένη από το βουητό των συγκεχυμένων συνομιλιών και των μελωδιών των διάφορων μουσικών οργάνων που αντηχούσαν.

Στο κέντρο της πυραμίδας ακριβώς απέναντι από τον θρόνο του σουλτάνου δεσπόζει μια γιγαντιαία φωτιά τόσο ζεστή που φτάνει να ζεστάνει και τον πιο απομακρυσμένο φιλοξενούμενο της αίθουσας. "πως δεν καίγονται;" αναρωτήθηκα για όσους χόρευαν γύρω της όσο τους παρατηρούσα. Χαμένος στο δέος αλλά ταυτόχρονα ταραγμένος από την αβεβαιότητα συνέχισα να ρίχνω διερευνητικές ματιές τριγύρω. Παντού γεμίζουν τον χώρο διάσπαρτες στοίβες χρυσών νομισμάτων που μοιάζουν με μικρογραφία των λόφων χρυσαφιού που εξωτερικά περιέβαλλαν την πυραμίδα.

Η ευχάριστη ατμόσφαιρα που ως τώρα ήταν έκδηλη στα μάτια μου μεταβλήθηκε ακαριαία. Βλέπω έναν υπηρέτη να κατευθύνεται με βιασύνη προς τον σείχη σέρνοντας το χρυσοποίκιλτο ένδυμά του. Σκύβοντας κοντά στο αφτί του, του μεταβιβάζει μια πληροφορία με άκρα μυστικότητα. Η ανησυχία τους σταδιακά εξαπλώνεται και χωρίς χρονοτριβές ο σείχης με τη σειρά του μεταφέρει τα γεγονότα στον σουλτάνο που στο άκουσμά τους φαίνεται κοκαλωμένος απ' τον τρόμο του. Μονομιάς, τα μουσικά όργανα σταματούν να αντηχούν και στην αίθουσα επικρατεί ένα σούσουρο που καταλήγει σε οχλοβοή εξαπλώνεται από τους ψιθύρους των υπηρέτων που φτάνουν ως τα αφτιά μου. Οι τρεμάμενες φωνές τους κινδυνολογούν μιλώντας για συμφορές που έρχονται και τρέχουν σαλεμένοι παντού τριγύρω.

Οι νευρικές κινήσεις τους καταφέρνουν να μου μεταδώσουν την ταραχή τους και συνοφρωμένος ανασηκώνομαι. "Τι τρέχει;" ρωτώ τον σουλτάνο με την βροντερή φωνή μου να ανακλόπει για δευτερόλεπτα τις άσκοπες κινήσεις των υπηρετών. "Έρχεται!" μου απαντά με την βαριά, βραχνή φωνή του. Αιαρταία βλέπω τους πάντες να τρέχουν αλαλιασμένοι προσπαθώντας ο καθένας να διασώσει κάτι. Άλλοι συλλέγουν αντικείμενα, άλλοι μαζεύουν τον χρυσό, άλλοι φυλάσσουν τους παπύρους και κρυμμένους θησαυρούς ενώ άλλοι ανήμποροι, αποδεχόμενοι την μοίρα τους πέφτουν στο πάτωμα σπαράζοντας στα κλάματα. Στένω ακόμη ακίνητος και απορημένος. Δεν έχω καταλάβει ακόμη τι έρχεται.

Ξαφνικά, ένας ήχος που θυμίζει το ξέσπασμα κεραινού ακούγεται ακριβώς από πάνω μου και ταυτόχρονα βλέπω την οροφή της πυραμίδας να γιρμεμίζεται σε δευτερόλεπτα. Αντανικλαστικά σιύβω με τα χέρια μου υψωμένα για να προστατευτώ από τα χαλάσματα ενώ τεράστια κομμάτια χρυσού πέφτουν και σαν κοτρώνες καταπλακώνουν τους ανθρώπους. Τινάζομαι όρθιος, ανασηκώνω το κεφάλι μου και βλέπω από το άνοιγμα που υπάρχει πλέον στην γιρμεμισμένη οροφή, τον ουρανό να σκοτεινιάζει. Μια δίνη από ισχυρά κύματα αέρος αρχίζει να σχηματίζεται και να παίρνει θέση ακριβώς από πάνω μου εμποδίζοντας το οπτικό μου πεδίο. Το μόνο που μπορούσα να δω ήταν τους δακτυλίους της δίνης να κινούνται ολοένα και πιο έντονα προμηνύοντας πως κάτι ακολουθεί.

Ένας δεύτερος κρότος αντηχεί πίσω μου και αιφνιδιάζοντάς με στρέφω το σώμα μου για να διαπιστώσω τι γίνεται. Βλέπω στο γιρμέμισμα του χρυσού τοίχου να έχει εισχωρήσει ένα τεράστιο πράσινο χέρι. Ήταν σίγουρα χέρι! Το κατάλαβα από τα δακτυλίδια που έντυναν τα ανθρωπόμορφα δάχτυλα του και το χρυσό βραχιόλι που τύλιγε τον τεράστιο καρπό του. Το βλέπω να επιμηκύνεται και σαν λαστιχένιο χέρι να ελίσσεται όπου θέλει. Έρχεται κατά πάνω μου και αμέσως με κυριεύει ο τρόμος που σπέρνει στην κίνησή του. Απειλούμαι άμεσα. Δεν προλαβαίνω να αντιδράσω και το βλέπω να ανοίγει την παλάμη του και με μια κίνηση να με γραπώνει. Την ίδια στιγμή, με είχε τραβήξει έξω από την πυραμίδα. Με σήκωσε ψηλά και με εκσφενδόνισε. Ένωθα τον αέρα να σφάζει το σώμα μου και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα κατρακύλησα πάνω στην θάλασσα χρυσών νομισμάτων που υπήρχε πίσω μου. Αγνοώντας τον πόνο της πτώσης ανασηκώθηκα απότομα. Η εισβολή είχε αρχίσει κι εγώ αδυνατούσα να αντιδράσω. Το θεόρατο τζίνι, τώρα, γρονθοκοπούσε την πυραμίδα και άρπαζε τους ιερείς με την ίδια μανία που

προ ολίγου είχε επιτεθεί σε μένα ενώ ταυτόχρονα έβλεπα με τα μάτια μου τις επιθέσεις να πληθαίνουν.

Μια πλημμύρα από τερατώδη τετράποδα δαιμόνια ξεχύθηκε στην πυραμίδα εισχωρώντας από κάθε πιθανό άνοιγμα που είχε προκαλέσει η έκρηξη. Οι σπαραχτιές κραυγές τρυπούσαν τα αφτιά μου. Δεν άντεχα να στέκομαι αμέτοχος. Πήδησα μπροστά. Γλίστρησα πάνω στην επιφάνεια των νομισμάτων, σχεδόν βούλιαξα λες και με ρουφούσε μια κινούμενη άμμος. Ήθελα να τρέξω, να φτάσω εκεί. Βρίσκω την ώθηση να σηκωθώ, μα κάνοντας το πρώτο μου βήμα...ζυπνάω.

ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

Η τελευταία ανάμνηση που έχω είναι να περιπλανιέμαι σε μια έρημη γειτονιά. Η ώρα περασμένη. Ο κόσμος άφαντος κι εγώ χαμένη και αφηρημένη περπατώ στους στενούς, σκοτεινούς πλακόστρωτους δρόμους. Την επόμενη κιόλας στιγμή, πριν προλάβω να αντιληφθώ που είμαι κοιτάζω γύρω μου και συνειδητοποιώ πως βρίσκομαι σε κάποιον κλειστό χώρο, σε μια τεράστια αίθουσα ενός κτηρίου γοθτικού ρυθμού χωρίς να γνωρίζω πως και πότε βρέθηκα εκεί. Η αίσθηση του χρόνου με είχε εγκαταλείψει και ταυτόχρονα ζητούσα από τον εαυτό μου να ανακαλέσει τον τρόπο της μεταφοράς μου εκεί. Το κτήριο επιβλητικό, μεγάλοπρεπο, παλιό, εμπνευσμένο από μεσαιωνικές πόλεις προέβαλε στην πρόσοψή του δύο στήλες δεξιά και αριστερά με ποικίλα σκαλισμάτα με πολλές λεπτομέρειες σχηματίζοντας μικρά και μεγάλα γεωμετρικά σχήματα ενώ στο κέντρο του προς την κορυφή δέσποζε ένας μεγάλος κύκλος του οποίου οι εσοχές φαινόταν σαν ρωμαϊκό ρολόι που μέσα του διαγράφονται ολόενα και μικρότεροι κύκλοι. Η κορυφή του κτηρίου ήταν απότομη. Ένα σύνολο αιχμηρών απολήξεων κωνικών σχημάτων κοσμούσε τις δύο άκρες των στηλών δεξιά και αριστερά αντίστοιχα καθώς και την κορυφή του ρολογιού. Θυμόμουν την εξωτερική όψη του κτηρίου και την δομή του χωρίς όμως να έχω ξανά παρευρεθεί εκεί πράγμα που στιγμιαία με παραξένεψε. Η πρώτη εικόνα που αποτυπώνεται στο μυαλό μου ωστόσο δεν σχετίζεται τόσο με την αρχιτεκτονική του κτίσματος αλλά με το πολυάριθμο πλήθος που αντικρίζω στην τεράστια αίθουσα που βρίσκομαι. Με ένα πέρασμα της ματιάς μου σκανάρω τον κόσμο που παρευρίσκεται και αντιλαμβάνομαι πως η πλειονότητα από αυτούς είναι άνδρες με πανομοιότυπη ενδυμασία και συμπεριφορά. Οι κινήσεις τους μηχανικές, σχεδόν προγραμματισμένες. Κατευθύνονται στον χώρο με μικρές κοφτές κινήσεις και στρέφουν τα σώματά τους είτε δεξιά είτε αριστερά σαν να παρατηρούν κάτι που σε εμένα δεν είναι ορατό ή σαν να περιμένουν να εμφανιστεί κάτι. Ξεφεύγοντας η ματιά μου από εκείνους εντοπίζω ευθεία στο βάθος της αίθουσας σε ύψος μεγαλύτερο από τέσσερα μέτρα μια μικρή βεράντα να προεξέχει ως διάυλος επικοινωνίας των πάνω ορόφων με το ισόγειο. Είναι μικρή σε μήκος και πλάτος ωστόσο φαίνεται αρκετά περίτεχνη ώστε να μου κεντρίσει την προσοχή. Την στηρίζουν δυο μεγάλοι κίονες αριστερά και δεξιά ενώ αντί για κάγκελα στο μπροστινό της μέρος υπάρχουν μαρμάρινα κολωνάκια μικρού μεγέθους που εμποδίζουν να

διακρίνει κανείς με ευκολία τι υπάρχει από πίσω. Στο πάνω μέρος υπάρχουν τρεις ξύλινες κάμαρες που το σκαλιστό τους σχέδιο θυμίζει μια ονειροπαγίδα.

Κοιτώντας την διακόσμηση και τις λεπτομέρειες του κτηρίου η αίσθηση του χρόνου είχε χαθεί για εμένα και συνεπαρμένη από το μεγαλειώδες θέαμα που με ταξίδευε σε μια άλλη εποχή είχα επικεντρωθεί μονάχα σε ό,τι κατέγραφε η όρασή μου. Αισθανόμουν ηρεμία, έμπληξη και δέος. Αυτή την γαλήνη ήρθε να ταράξει ξαφνικά ένα ανεξήγητο άγχος που προοικαλούσε μικρά φτερουγίσματα στην καρδιά μου. Η προσοχή μου αποσπάστηκε αμέσως και το πρόσωπό μου άλλαξε όψη. Το κεφάλι μου είχε μια ελαφριά κλίση προς τα κάτω αντίθετα το βλέμμα μου ήταν στραμμένο προς τα πάνω και συνοφρυωμένη κοιτάζα απειλητικά ευθεία μπροστά μου. Το μυαλό μου πια δεν το απασχολούσε το εξαιρετο θέαμα και η εξερεύνηση του νέου μέρους αλλά η αγωνία που με κυριεύσε και το τι μου προοικαλέσε αυτή την ταραχή. Ήταν η διαίσθησή μου που με οδήγησε να επικεντρωθώ στην αρνητική ενέργεια που υπήρξε διάσπαρτη στον χώρο σαν κάτι να ήθελε να μου υπενθυμίσει πως οι δυνάμεις του κακού επανέρχονται και επιθυμία τους είναι η καταδίωξή μου. Μετά από μια βιαστική ματιά δεξιά και αριστερά ήμουν βέβαιη πως η σκοτεινή δύναμη θα επέλεγε να κάνει αισθητή την παρουσία της μιας και μέχρι τότε τίποτα ύποπτο δεν έπεσε στην αντίληψή μου, τίποτα που να υποδεικνύει πως το κακό έρχεται. Πήρα δύο βαθιές ανάσες προσπαθώντας να καθησυχάσω τον εαυτό μου και να προετοιμαστώ για την πιθανή επίθεση που θα δεχόμουν. Τα λεπτά περνούσαν βασανιστικά αργά και όσο περιμένα κάποια εξέλιξη τόσο τα πράγματα φαινόταν να κυλάν ήρεμα και ομαλά. Αυτό ήταν που αύξανε συνεχώς το άγχος μου και το βάρος που ένιωθα στο στήθος μου ενώ ταυτόχρονα είχε αρχίσει να αντιδρά και το σώμα μου με νευρικές άνευ λόγου κινήσεις που με έκαναν να φέρομαι αλλόκοτα. Γυρνούσα το κεφάλι μου με απότομες κοφτές κινήσεις δεξιά και αριστερά με γρήγορες εναλλαγές και κουνούσα τα χέρια μου κάνοντας γρήγορες και δυνατές κινήσεις σαν να προσπαθώ να απωθήσω κάποιον που με πλησιάζει. Αν κάποιος με παρακολουθούσε σίγουρα θα με χαρακτήριζε ως διαταραγμένη προσωπικότητα ή θα νόμιζε πως παθαίνω κρίση πανικού. Οι έντονες αντιδράσεις μου πυροδότησαν την αντίληψή μου και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ψάχνοντας με μανία μέσα στο πλήθος το βλέμμα μου έπεσε στιγμιαία πάνω σε μια γυναίκα περίπου 35 ετών. Επικεντρώθηκα σε αυτήν ίσως γιατί ξεχώριζε από το ομοιόμορφο πλήθος αλλά κυρίως γιατί την θεώρησα την αιτία της ταραχής μου μα πριν καν το καταλάβω εξαφανίστηκε μυστηριωδώς από την αίθουσα. Η απρόσμενη εξαφάνισή της ωστόσο δεν με επηρεάζει και γρήγορα συνέρχομαι από το σοκ που πέρασα. Ένιωθα λες και δεν μπορούσε

πια να με επηρεάσει η δαιμονική παρουσία της γυναίκας εφόσον την είχα εντοπίσει.

Το βλέμμα μου στράφηκε απότομα σε μια πύλη που μέχρι τότε δεν είχα αντιληφθεί πως υπάρχει στον χώρο. Στα αριστερά μου όπως στεκόμουν υπήρχε μια καμάρα χαμηλή σε ύψος που ήταν ενσωματωμένη στον υπόλοιπο πέτρινο τοίχο και έτσι ήταν δυσδιάκριτη. Αμέσως η φαντασία μου έτρεξε και σκέφτηκα μήπως η πύλη αυτή οδηγούσε σε κάποια μυστική έξοδο ή ακόμη καλύτερα σε κάποιο υπόγειο επίπεδο με απόκρυφα μυστικά. Κάνοντας αυτές τις σκέψεις τα βήματά μου με είχαν ήδη οδηγήσει μπροστά στην πύλη και ξαφνιάστηκα αντικρίζοντας μια μικρή πόρτα που ήταν η κύρια είσοδος ενός δυτικότερου καθολικού ναού. Η είσοδος αυτή δεν με προϊδέαζε καθόλου για την ύπαρξη του ναού καθώς δεν ήταν ούτε κεντρική ούτε μεγαλόπρεπη. Ο ναός φαινόταν παλιός και οι τοίχοι περιμετρικά ακολουθούσαν τον ίδιο σχεδιασμό με το υπόλοιπο κτήριο. Η μεγαλύτερη ομοιότητα με τους σύγχρονους καθολικούς ναούς βρισκόταν στο ιερό. Ήταν ιδιαίτερα περιποιημένο, διακοσμημένο με μαρμάρινα αγάλματα και εντυπωσιακά βελούδινα καλύμματα στο κεντρικό τραπέζι. Δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία στο εσωτερικό του υπόλοιπου ναού αλλά αυτόματα οδηγήθηκα προς το ιερό του καθώς μου προοιούσε κάποιο αίσθημα ασφάλειας. Πίστευα ενδόμυχα πως η παρουσία μου εκεί θα αποτρέψει οποιαδήποτε αλληλεπίδραση με το κακό. Αισθανόμουν δυναμική ξανά και το μικρόβιο της εξερεύνησης με ωθούσε στο να ψάξω τι αξιопεριεργο μπορεί να υπήρχε εκεί. Αυτό θα με έκανε να ξεχαστώ και να αγνοήσω όσα συνέβησαν πριν με την μυστηριώδη γυναίκα και την απειλή που ένωσα. Και πάλι όμως μια περιεργή αίσθηση σταμάτησε την δράση μου. Αυτή την φορά δεν με κυριεύσε το άγχος αλλά αισθάνθηκα δυο μάτια καρφωμένα επάνω μου παρόλο που είχα γυρισμένη την πλάτη μου προς την πόρτα. Μια χαραμάδα είχε μείνει ανοιχτή όπως μπήκα μέσα και από εκεί γυρνώντας απότομα το κεφάλι μου αντίκρισα μια κοπέλα που ήταν ενσωματωμένη ως τώρα στο πλήθος να τους απευθύνεται λέγοντας «Να την! Εδώ είναι, ελάτε». Σαν πειθήνια όργανα εκείνοι στρέφονται προς το μέρος του ναού και με γρήγορο, δυνατό αλλά απόλυτα συγχρονισμένο βήμα κατευθύνονται προς τα εκεί. Ο κρότος που δημιουργούσαν οι μπότες τους στο πάτωμα αντηχούσε ολοένα και πιο δυνατά. Τοποθέτησα τις παλάμες μου στα αφτιά μου προσπαθώντας να απομονώσω τον ενοχλητικό θόρυβο και την ίδια ώρα αισθάνθηκα την ίδια αγωνία, το ίδιο σφίξιμο στο στήθος μου όπως πριν. Δεν είχα άλλη επιλογή απ' το να προσευχηθώ. Η παρουσία της ίδιας γυναίκας είχε αρχίσει ξανά να γίνεται αισθητή κι εγώ ένιωθα πιο ανίσχυρη από ποτέ. Καλύπτοντας ακόμη τα αφτιά μου κατεβάζω ελαφρώς το κεφάλι μου προς τα

κάτω κλείνω τα μάτια μου, συγκεντρώνομαι και μουρμουρίζω μια προσευχή άγνωστη σε εμένα. Δεν την είχα διαβάσει ούτε την είχα ακούσει ποτέ μου γνώριζα όμως με κάποιον τρόπο πως ήταν ό,τι πιο ισχυρό μπορούσα να επικαλεστώ. Το πιο περίεργο από όλα ήταν πως η γλώσσα μου πρόφερε λέξεις, ήχους και φθόγγους που δεν φανταζόμουν καν ότι μπορώ να αρθρώσω. Από το πουθενά είχα πάψει να μιλώ στην γλώσσα μου και τα λόγια που ψιθύριζα ήταν στα αραμαϊκά. Ασυνείδητα μιλούσα την απόκριση γλώσσα που τόσα πολλά γνωρίζει για τις δαιμονικές επιδράσεις και παρουσίες. Όσο έλεγα τα λόγια της προσευχής τόσο ένιωθα την γυναίκα να πλησιάζει μαζί με το πλήθος ώσπου απότομα ανοίγω τα μάτια μου και την βλέπω να στέκεται απέναντί μου. Πριν προλάβω να αντιδράσω την ακούω να λέει στον κόσμο «Βλέπετε; Δεν είναι καλά. Πρέπει να την απομακρύνουμε από τον χώρο». Η φωνή της ήταν ήρεμη και ήπιων τόνων. Η έκφρασή της και το πρόσωπό της δεν παρέπεμπε σε τίποτα κακό και δεν δικαιολογούσε με κανέναν τρόπο την ταραχή που μου προκάλεσε και τις δύο φορές. Στεκόταν, μιλούσε και φερόταν σαν κάθε φυσιολογική γυναίκα. Η επόμενη κίνησή της ήταν να στραφεί σε εμένα, να με πλησιάσει με δύο-τρία αργά και ήρεμα βήματα και να μου απευθυνθεί λέγοντας «Πλησιάσέ με, θα σε βοηθήσω» κρατώντας το αριστερό χέρι της απλωμένο προς το μέρος μου. Όσο γαλήνια και αν φαινόταν η μορφή της και όσο και αν προσπαθούσε να με πείσει πως ενδιαφέρεται για το καλό μου γνώριζα πως δεν μπορούσα να την εμπιστευτώ. Η διαίσθησή μου με είχε προειδοποιήσει και η παρουσία του κακού όπως την είχα αντιληφθεί δεν θα μπορούσε να είναι λάθος. Σκιανάρωντας με μια γρήγορη ματιά τον τρόπο που στέκεται απέναντί μου και περιμένει να αφεθώ σε εκείνη κατάλαβα πως το μόνο που ήθελε ήταν να με απομακρύνει από το ιερό του ναού για να αποκτήσει εξουσία πάνω μου. Το να με πάρει με το μέρος της ήταν ο μόνος τρόπος να με κυριεύσει και να πάρει την ψυχή μου και εγώ ήμουν αποφασισμένη να μην το επιτρέψω. Σήκωσα αγέρωχη το κεφάλι μου ψηλά σαν να περίμενα πως κάποια ανώτερη ουράνια δύναμη θα μου έδινε την δυνατότητα να την εξουδετερώσω. Έσφιξα τις γροθιές μου, έκλεισα ξανά τα μάτια μου και ξεκίνησα να λέω την ίδια προσευχή αυτή την φορά φωνάζοντάς δυνατά τα λόγια της και προφέροντας καθαρά κάθε λέξη. Το πλήθος κοίταζε τρομαγμένο κάθε μου αντίδραση και περίμενε φοβισμένο και αμίλητο. Η φωνή μου δημιουργούσε αντίλαλο στον χώρο και σε συνδυασμό την δυνατή ομιλία έδινε την εντύπωση πως το πλήθος επαναλάμβανε τα λόγια μου. Η αίσθηση αυτή γινόταν λεπτό με λεπτό πιο έντονη και ολόκληρο το κτίσμα αντηχούσε λες και σε κάθε γωνιά του είχε τοποθετηθεί κάποιο τεράστιο ηχείο. Η στιγμιαία απώλεια της όρασής μου με βοήθησε να συγκεντρωθώ και να νιώσω όλη μου την ενέργεια να μετατρέπεται σε νοητική δύναμη. Αυτό ήταν που

έκανε το κακό να λυγίσει να εκδηλωθεί για πρώτη φορά. Η δαιμονική παρουσία που είχε κυριεύσει την γυναίκα ξαφνικά αποσπάστηκε από το γαλήνιο και όμορφο προσωπίο της και φανερώθηκε βγάζοντας άναρθρες κραυγές. Μέσα σε λίγα μόνο δευτερόλεπτα κατέληξε να τσιρίζει αδιάκοπα σαν άλλη μυθική σειρήνα που ήθελε να νικήσει πάση θυσία. Στο κρανίο μου βούιζε ο εκκωφαντικός θόρυβος. Κόντευε να σπάσει τα τύμπανά μου ενώ ένιωθα πως το κεφάλι μου θα εκραγεί. Εξακολουθούσα να φωνάζω την προσευχή ξανά και ξανά χωρίς να χάνω ούτε την ελπίδα μου μα ούτε σπιθαμή από την δύναμή μου. Χωρίς ιδιαίτερη σκέψη τόλμησα να ανοίξω τα μάτια μου και να αναζητήσω την μορφή του δαίμονα που θα έκανε την τελευταία του προσπάθεια να με κατατροπώσει. Είδα το πρόσωπο της ευειδούς γυναίκας από ολοστρόγγυλο και καθαρό να κοκκινίζει, να πρήζεται υπερβολικά και λίγο λίγο να διογκώνεται προκαλώντας δυσαναλογία με το υπόλοιπο σώμα της. Τα λόγια της αρχαίας αιγυπτιακής προσευχής πλέον έβγαιναν αβίαστα από το στόμα μου μα η επίδραση του δαίμονα άρχιζε να επηρεάζει τις φωνητικές χορδές και τις αισθήσεις μου. Η αντίληψη του τόπου και του χρόνου γινόταν ολοένα και πιο δύσκολη για εμένα, σκοτεινίαζε το περιβάλλον γύρω μου και έχανα κάθε δυνατότητα να εντοπίσω που βρίσκομαι και τι κάνω. Το μυαλό μου και τα μάτια μου θόλωναν. Η φωνή μου προσιדיάζε σε αντρική, βραχνή και άγρια βάραινε κάθε τόσο μέχρι που δεν θύμιζε τίποτα από εμένα αλλά ακουγόταν σαν φωνή «πειραγμένη» από ηχητικά συστήματα. Νόμιζα πως οι στιγμές αυτές διήρκεσαν για ώρες μα στην ουσία είχαν περάσει μόλις λίγα λεπτά όταν με ξύπνησε και με επανέφερε στην πραγματικότητα η αλλαγή της όψης της γυναίκας. Η επιδερμίδα της από λεία και ερυθρή που ήταν άρχισε να εμφανίζει πολυάριθμες και έντονες ζάρες σταδιακά από τα αριστερά προς τα δεξιά μέχρι που όλο της το πρόσωπο έσπασε σε χίλια ακανόνιστα κομμάτια που το ένα έμπαινε μέσα στο άλλο και όλα μαζί κατέρρεαν ακαριαία σαν πάζλ που διαλύεται και τα κομμάτια του πέφτουν στο πάτωμα γρήγορα και συνεχόμενα λες και είναι στάλες καταρρακτώδους βροχής. Το πρόσωπό της εξαϋλωνόταν και εγώ πεπεισμένη στην νίκη μου ενάντια στον δαίμονα περίμενα την στιγμή της επευφημίας και της κυριαρχίας μου στο πλήθος ώσπου ένα πηχτό σύνολο κατάμαυρης ύλης ξεπρόβαλε μέσα από τα διαλυμένα κομμάτια της γυναίκας. Ο δαίμονας τώρα απροκάλυπτα ερχόταν να με αιφνιδιάσει, ο μαυριδερός κυνηγός της ψυχής μου στεκόταν μπροστά μου. Το τραγόμορφο κεφάλι του μου προκαλούσε αποστροφή και τρόμο. Έδειχνε επιθετικός και πανίσχυρος, έτοιμος να καταβροχθίσει την λεία του. Τα κέρατά του κυρτά προεξείχαν δεξιά και αριστερά στο κεφάλι του ενώ στο κέντρο ορθωνόταν ένα ξέχωρο τρικέρατο οστό. Ψηλά στο μέτωπό του είχε χαραγμένη με αίμα μια πεντάλφα που έκανε

τα κατάμαυρα σαν πίσσα μάτια του να φαίνονται διψασμένα για νέο αίμα. Η μύτη του γαμψή και χοντρή σχεδόν ενωνόταν με το μυτερό πηγούνι του που καλυπτόταν από μαύρα πυκνά μούσια. Δίχως να προλάβω να αντιδράσω και αφοπλισμένη από το θέαμα του, τον είδα να ανοίγει το στόμα του τόσο που νόμιζα πως το πρόσωπό του θα σιτιστεί στα δύο. Στα αφτιά μου έφτασε το ίδιο βουητό που αντηχούσε πριν λίγη ώρα. Τον άκουσα να ωρύεται και με μια κίνηση τον είδα να ξεσκίζει την σάρκα του με τα ίδια του τα γαμψά τεράστια νύχια και να εξαφανίζεται. Τα μέλη του σώματός μου έτρεμαν ενώ το πρόσωπό μου είχε απομείνει ισχνό, καταπονημένο, γερασμένο. Κατέρρευσα. Γονάτισα στο έδαφος, το σώμα μου έγειρε μπροστά. Τα χέρια μου αδύναμα, ακούμπησαν στο πάτωμα με ανοιχτές τις παλάμες και ακίνητη έμεινα εκεί.

QUEEN

Περπατώ μόνος. Ένα απέραντο ερημικό τοπίο απλώνεται γύρω μου. Ίσως βρίσκομαι σε κάποια μεγάλη ερημική έκταση. Όλα τριγύρω αφιλόξενα, ξερά, άνυδρα και το μόνο που ξεπροβάλλει είναι μικροί αμμόλοφοι που υψώνονται ανά λίγα μέτρα και σπάνε την μονοτονία της ερήμου. Η ζέστη ανυπόφορη. Ο ήλιος σα φλεγόμενη σφαίρα ξεραίνει το τοπίο ρίχνοντας τις ακτίνες του καιίει την επιδερμίδα μου. Η γλώσσα μου κολλά στον ουρανίσκο μου και η ανάσα μου βγαίνει με το ζόρι από τα αφυδατωμένα χείλη μου. Τα πόδια μου βουλιάζουν απαλά στην μαλακή άμμο, δυσκολεύοντας το περπάτημα. Καθώς περιφέρομαι ανάμεσα στους αμμόλοφους και περιεργάζομαι την ψιλή, χρυσοκίτρινη άμμο που εύκολα σηκώνει ο αέρας την προσοχή μου τραβά μια κάμερα λίγα μέτρα πιο δίπλα. Ήταν στηριγμένη σε ένα τρίποδο στην κορυφή ενός αμμόλοφου. Ήταν παλιάς τεχνολογίας, προπολεμική ίσως από εκείνες τις πρώτες βιντεοκάμερες που χρησιμοποιήθηκαν στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Σκύβω παραξενεμένος πάνω από την μηχανή και ξεινών να περιεργάζομαι τον μηχανισμό και τις δυνατότητές της. Λειτουργούσε με έναν ιδιαίτερο τρόπο προσφέροντας μια εξωπραγματική εικόνα. Μου επέτρεπε να βλέπω σε ακτίνα εκατοντάδων μέτρων με απόλυτη ακρίβεια. Ήταν λες και είχε δυνατότητες ενός τηλεσκοπίου ακριβείας αλλά ήταν φτιαγμένο έτσι ώστε να μοιάζει με μηχανή. Συνεχίζω να κοιτώ μέσα από την κάμερα ενθουσιασμένος με την οπτική που μου πρόσφερε επεκτείνοντας το πεδίο ορατότητας μέσα από τον φακό της.

Δεν μου πήρε πολύ να εντοπίσω αυτό που με ξάφνιασε. Ακριβώς ευθεία εκατοντάδες μέτρα μακριά από τον αμμόλοφο όπου στεκόμουν είδα έναν ολόκληρο στρατό να ξεπροβάλλει πίσω από τους λόφους και να έρχεται προς το μέρος μου. Μπορούσα να διακρίνω με κάθε λεπτομέρεια τις κινήσεις του, τον τρόπο που οι άνδρες περπατούσαν, ακόμη και να δω τα πρόσωπα και τις εκφράσεις τους. Άλλοι προχωρούσαν καβάλα σε καμήλες άλλοι πάνω σε κάρα και άλλοι πεζοί, άλλοι κρατούσαν ψηλά τα πολεμικά λάβαρα ενώ άλλοι έσερναν τα όπλα τους. Ωστόσο το έδαφος προς έκπληξή μου δεν έμοιαζε να τους δυσκολεύει, φαινόταν στιβαρό και βοηθούσε την πορεία τους. Διατηρούσαν την γραμμή άθικτη. Ήταν παραταγμένοι σε συστάδες. Προχωρούσαν οργανωμένοι, συντονισμένοι, συγκεντρωμένοι στο να μην χαλάσουν την ομοιομορφία της παράταξης τους σαν σωστό τάγμα πεζικού. Παρ' όλα αυτά ελάχιστοι κατάφεραν να συνεχίζουν την πορεία του ζωσμένοι με τα όπλα τους. Όλοι τους φαινόταν κουρασμένοι, καταπονημένοι και θλιμμένοι. Η πείνα και η ταλαιπωρία αντικατοπτριζόταν στα αδύναμα, κοκκαλιάρικα σώματά τους.

Σιδερόφρακτοι πολεμιστές με ολόσωμες ασπίδες οδηγούσαν το τάγμα αλλά η στρατιωτική τους ενδυμασία και τα βαριά τους όπλα περισσότερο έμοιαζαν να τους προσθέτουν βάρος παρά θωράκιση και ασφάλεια. Παρατηρώντας τον καθένα τους ξεχωριστά είδα άλλους να τα έχουν φορτωμένα στους ώμους τους και άλλους να τα σέρνουν στην άμμο σχηματίζοντας μακρόσυρτες ευθείες γραμμές. Έπειτα απ' το πέρασμά τους η άμμος της ερήμου δεν απλωνόταν πια λεία και άθικτη αλλά ήταν γεμάτη αυλακιές από τα ίχνη των όπλων λες και ένα κοπάδι φιδιών είχε συρθεί επάνω της.

Για μια στιγμή ένιωσα χαμένος στην θέα του στρατιωτικού τάγματος αλλά ένα ζεστό κύμα αέρα επανέφερε το σώμα και το μυαλό μου. Απομακρύνοντας σιγά σιγά το βλέμμα μου από την κάμερα σταδιακά το σιηνικό άρχισε να αλλάζει... Ο πορφυρός ήλιος βαθμιαία αποκτάει μια ανοιχτότερη απόχρωση μέχρι που φτάνει να γίνεται άσπρος ενώ την θέση της απαλής και καυτής άμμου παίρνει ένα σκληρό δάπεδο αλλάζοντας το τοπίο από μια άγονη έρημο σε ένα δροσερό εσωτερικό χώρο. Έχω μεταφερθεί σε κάποιο μουσείο του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού και σαν ταξιδιώτης βρίσκομαι να ακολουθώ μια μικρή ομάδα ανθρώπων που περιφέρονταν στον χώρο για ξενάγηση. Ως ξεναγός μάς έχει οριστεί μια κοντή κυρία, που μας καθοδηγεί και ταυτόχρονα μας δίνει ιστορικές πληροφορίες γύρω απ' τα εκθέματα. Την θυμάμαι χαρακτηριστικά να σταματά μπροστά από μια ασπρόμαυρη φωτογραφία κρεμασμένη στον τοίχο. Εκεί, απεικονίζονταν στρατιώτες σε ανάπαυλα στην φύση ξαπλωμένοι κάτω από σκιερά δέντρα. Η επόμενη φωτογραφία δείχνει τους ίδιους στρατιώτες παρατεταγμένους σε σειρές. Είναι τραβηγμένη μπροστά σε κάποιο πεδίο μάχης αφού από πίσω τους ξεπροβάλλουν μισογκρεμισμένα κτήρια και ερείπια. Όσο η ξεναγός μας αποκαλύπτει την ιστορία που κρύβει κάθε εικόνα η σκέψη μου βρίσκεται σταματημένη σε αυτές τις δύο φωτογραφίες. Μου φαίνονται οικείες, γνώριμες σαν να είναι καταχωνιασμένες σε κάποια γωνία του μυαλού μου. Στιγμιαία, επαναφέρομαι στην πραγματικότητα και συνειδητοποιώ πως η ξεναγός έχει αρχίσει να χάνει την ροή του λόγου της όσο αφηγείται. Δυσκολεύεται να διατυπώσει προτάσεις και μοιάζει να σταματά κάθε λίγο ψάχνοντας την κατάλληλη λέξη για να συνεχίσει. Αυτή η αλλαγή κάνει το βλέμμα μου να παραμείνει σε εκείνη ώπου διακρίνω μια ταραχή και έναν εκνευρισμό στο πρόσωπό της εξαιτίας της αδυναμίας της.

Προχωράει έως το επόμενο έιθεμα. Είναι ένας πίνακας ζωγραφισμένος με λάδι. Παρόλο που η τεχνοτροπία δεν ήταν η κατάλληλη για να αποτυπώσει την ακριβή εικόνα, στο συγκεκριμένο έργο μπορούσα να διακρίνω με ευκολία κάθε

τι. Έμοιαζε περισσότερο με φωτογραφία υψηλής ανάλυσης που τονίζε και την παραμικρή λεπτομέρεια. Στο κέντρο του, ένας Ασιάτης καβάλα στο άλογό του. Έστεκε αγέρωχος και καμαρωτός με το στήθος του παραφουσκωμένο. Το βλέμμα του επιθετικό και σοβαρό. Το χρυσό κάδρο που τον πλαisiώνε και ο προσεγγμένος φωτισμός πρόσδιδαν μια αίσθηση πολυτέλειας. Φτάνοντας στον τελευταίο πίνακα είδα κατά κάποιον τρόπο την ιστορία να ολοκληρώνεται. Μετά από τους στρατιώτες, τα πεδία των μαχών και τα πορτρέτα των οπλαρχηγών αντίκρισα την αναπαράσταση μιας δολοφονίας. Ένας άνδρας πέφτει νεκρός στο κατάστρωμα ενός καραβιού λίγο πριν προλάβει να κατέβει προς τις καμπίνες του πλοίου. Η ωμότητα του θανάτου ξεπρόβαλε μέσα από ένα κάδρο με δύο πρόσωπα. Το αίμα του νεκρού έχει νοτίσει το ξύλινο πάτωμα του καταστρώματος ενώ ακριβώς από πίσω στέκεται ένας άλλος άνδρας με το ένα του χέρι ακρωτηριασμένο και το άλλο σε έπιση κρατώντας ένα σπαθί. Η ξεναγός μας δεν προσπερνά τον πίνακα και ξεινά να διηγείται την εξέλιξη της ιστορίας. Από τις πρώτες κιόλας προτάσεις παρατήρησα ότι είχε χάσει εντελώς την ευφράδειά της και εννευρισμένη αναζητούσε απλές, καθημερινές λέξεις για να ολοκληρώσει την αφήγηση. «Η δολοφονία έγινε όταν η στρατιά ενός βασιλιά κατάφερε να φτάσει στο πλοίο αυτό. Θεωρούνταν σπουδαίο κατόρθωμα η κατάκτηση ενός τέτοιου πλοίου καθώς εκείνη την εποχή αποτελούσε ένα από τα πολυτιμότερα πράγματα που είχε κατασκευάσει η ανθρωπότητα τόσο για την τεχνοτροπία του όσο και για τους μύθους περί των καταραμένων θησαυρών που το συνόδευαν». Ακούγοντας με προσοχή τα λόγια της η μνήμη μου επανήλθε βίαια κ αστραπιαία. Ένας χείμαρρος εικόνων ξεχύθηκε στο μυαλό μου που με οδήγησε σε μια γρήγορη αναδρομή. Οι αναμνήσεις ξετυλιχτηκαν απότομα και ζωηρά μέσα στο νου μου η μια μετά την άλλη.

Ήθελα να την διακόψω, να της τονίσω πόσα λίγα ήξερε και πόσο πολύ διέφερε η αλλοιωμένη αυτή εκδοχή από την πραγματική ιστορία. Να της διηγηθώ τα γεγονότα όπως πραγματικά εξελίχθηκαν αλλά γνώριζα ότι δεν έπρεπε να το κάνω. Απομακρύνομαι αφήνοντας πίσω μου το πλήθος και την ξεναγό και κρύβομαι στην πρώτη γωνιά που βρίσκω. Περιμένω ανυπόμονα να φύγουν για να δράσω ανενόχλητος. Έπειτα από μερικά λεπτά απόλυτης ησυχίας έκανα την κίνησή μου. Έψαξα με τα μάτια μου την αίθουσα και αφού βεβαιώθηκα ότι ήμουν μόνος βγήκα από την κρυψώνα μου και κατευθύνθηκα ευθύς προς τον πίνακα.

Η εικόνα του πίνακα αρχίζει να κινείται, το τοπίο δονείται, οι μορφές ζωντανεύουν και το περιβάλλον αλλάζει αστραπιαία. Ανοιγοκλείνω τα μάτια, ανακάθομαι αργά και σε παραζάλη κοιτάζω ολόγυρά μου. Διαπιστώνω πως βρίσκομαι στο εσωτερικό μιας σπηλιάς. Κακοτράχαλοι μυτεροί βράχοι ξεπροβάλλουν παντού γύρω μου ενώ η πανύψηλη θολωτή οροφή εμποδίζει την είσοδο κάθε ίχνους φωτός. Κάτω, στο κέντρο της σπηλιάς σε μια απόσταση είκοσι μέτρων από εμένα βλέπω το πλοίο. Ένα παλιό ιστιοφόρο δίχως πανιά και με σπασμένο κατάρτι, βρίσκεται τοποθετημένο στο κέντρο ενός τεράστιου βράχου που θυμίζει εξέδρα ενώ δίπλα του από κάθε πλευρά ρέουν ποτάμια λάβας. Ο άνδρας με το κομμένο χέρι έρχεται απειλητικά προς έναν άνδρα που στεκόταν μπροστά του και με μια γρήγορη, κοφτή, δυνατή κίνηση τον μαχαιρώνει. Κραυγές οδύνης αντηχούν σε όλο το πλοίο κι εγώ πλέον καθαρά ακούω έναν μικρό διάλογο μεταξύ τους καθώς ο δεύτερος λιποψυχεί:

- Γιατί σε μένα; Μετά από όλα όσα περάσαμε μαζί...
- Συγχώρεσέ με αλλά είχα εξ αρχής άλλους σκοπούς!

Ο μονόχειρας φίλος του σωριάζεται και ο φονιάς του ακάθεκτος και ανεπηρέαστος πάει με μια δρασκελιά να περάσει πάνω απ' το πτώμα του. Πριν προλάβει όμως να προχωρήσει μια βροχή από βέλη φεύγει και τέσσερα απ' αυτά καρφώνονται στην πλάτη του. Πέφτει στο έδαφος νεκρός δίπλα από το θύμα του.

Οι στρατιώτες που μέχρι πριν λίγο ήταν κρυμμένοι ξεπροβάλλουν πίσω από τους διάσπαρτους βράχους μπαίνουν σε παράταξη ο ένας πίσω από τον άλλον, περνάνε πάνω από την ξύλινη σανίδα και ανεβαίνουν στο πλοίο για να ασφαλίσουν το κατάστρωμα. Όσο το σώμα του στρατού παίρνει την κατάλληλη θέση για να περικυλώσει το μέρος και παρατάσσεται βρίσκω την ευκαιρία και πηδάω πάνω από τον βράχο που στεκόμουν στο κατάστρωμα του πλοίου που το χώριζαν μόλις λίγα μέτρα και προσγειώνομαι αργά και αθόρυβα πίσω τους. Υπάκουοι στις διαταγές του στρατηγού είχαν ήδη ξεκινήσει να τρέχουν ψάχνοντας παντού τριγύρω ενώ εκείνος στεκόταν μπροστά μου έχοντας τα μάτια στυλωμένα στα πτώματα. Ετοιμοπόλεμος όπως ήμουν προσπέρασα τα πτώματα και τον στρατηγό και με σίγουρα βήματα κατευθύνθηκα προς τον εσωτερικό χώρο του πλοίου περνώντας από το στέγαστρο στα αριστερά μου. Αν με παρακολουθούσε κάποιος θα στοιχημάτιζε ότι πρέπει να είμαι μέλος της ομάδας αφού έκανα την εμφάνισή μου στην κατάλληλη στιγμή και συνέχισα με άνεση αλλά τα σχέδια που υπήρχαν στο μυαλό μου διέφεραν από τα δικά τους.

Κατέβηκα τις σκάλες και συνέχισα γρήγορα στρίβοντας αριστερά μην τυχόν βρεθεί κάποιος που θα ανακόψει την πορεία μου. Φτάνοντας στο μέσο επίπεδο του πλοίου, βλέπω το κεντρικό δωμάτιο να είναι κενό, άδειο από έπιπλα και αντικείμενα και το μόνο που υπήρχαν μερικά πλατιά σκαλοπάτια στο κέντρο του που οδηγούσαν και πάλι αριστερά στο χαμηλότερο επίπεδο του πλοίου. Καθώς κατέβαινα με μικρά, γρήγορα βήματα η θερμοκρασία είχε αρχίσει να αυξάνεται αισθητά για αυτό και έβγαλα τη μπλούζα μου. Τελειώνοντας την κατάβαση από την σκάλα βγήκα στον διάδρομο που οδηγούσε στις κεντρικές αίθουσες του τελευταίου πατώματος του πλοίου. Ο χώρος είχε γεμίσει με καπνούς, και η ζέστη είχε αυξηθεί. Δυο δρασκελιές παραπέρα και τότε μπόρεσα να δω. Ευθεία μπροστά μου υπήρχε μια είσοδος μεγάλων διαστάσεων την οποία φυλούσε ένας μαυροντυμένος άνδρας. Ήταν πανύψηλος, περίπου δυόμιση μέτρα και είχε μια τέλεια σωματική διάπλαση που θα έκανε ακόμα και τον πιο γυμνασμένο στρατιώτη να φαίνεται σαν παιδάκι μπροστά του. Εφοδιασμένος με ένα υπερμυώδες στήθος και παραφουσκωμένα χέρια, λεπτή μέση και μεγάλη ογκώδη πλάτη. Κρατούσε το κεφάλι του ελαφρά υψωμένο και τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά από το στήθος του. Ήταν επίσημα ντυμένος με καλό σακάκι και μαύρα γυαλισμένα παπούτσια και η αμφίεσή του κολάκευε το δυσανάλογο σώμα του. Αμέσως τον πλησίασα, στάθηκα ακριβώς μπροστά του και τον κοίταξα βαθιά στα μάτια χωρίς την παραμικρή αναστολή. Ένωθα οικειότητα απέναντί του λες και κάποια παρελθοντική ιστορία μας ένωνε, λες και γνωριζόμασταν καλά μέσα από κάποιου είδους συμμαχία.

- Τα κατάφερες μικρέ, μου απευθύνθηκε ο κολοσσός.

-Αυτό έλειπε, να αποτύχω! Είναι μέσα;

-Ναι. Πήγαινε όμως να μου φέρεις αυτό που συμφωνήσαμε, θα είναι παιχνιδάκι γιατί πολεμάνε ήδη.

Ένα συναίσθημα χαράς και ευχαρίστησης με κατέκλυσε και χαμογελώντας τον ρώτησα «Χαχ, είναι εδώ;». Για απάντηση έλαβα ένα νεύμα και την κατεύθυνση προς τα αριστερά που μου έδωσε με το δάχτυλό του αφού ξέμπλεξε τα χέρια του. Με μια μου κίνηση έβγαλα το στιλέτο που είχα κρεμασμένο στο ζωνάρι του παντελονιού μου. Περνώ γρήγορα από την πελώρια είσοδο και έστριψα αριστερά. Με στιβαρά βήματα και πλήρη αποφασιστικότητα εισχώρησα στο δωμάτιο γνωρίζοντας ποιον πρέπει να σκοτώσω!

Ρίχνοντας γρήγορες ματιές στον χώρο γύρω μου παρατηρώ μια τεράστια μπρούτζινη πόρτα η οποία είναι μισάνοιχτη. Δεν ήταν μια συνηθισμένη πόρτα. Σε όλο της το μήκος ήταν σκαλισμένα διάφορα πρόσωπα αποτυπωμένα με απίστευτες λεπτομέρειες. Όλα διαφορετικά μεταξύ τους με μόνο κοινό ότι προκαλούσαν τρόμο και φρίκη. Ήταν λες και αυτός που την σχεδίασε είχε άρρωστο γούστο. Πλησιάζοντας στο άνοιγμα της πόρτας είδα να πετάγονται μέσα από το δωμάτιο μικρές φλόγες, καπνούς και αναθυμιάσεις.

Παραξενεμένος τρύπωσα στο δωμάτιο καθώς την ίδια στιγμή άκουσα αγκομαχητά, ανθρώπινες κραυγές αλλά και κραυγές ζώου. Εντυπωσιασμένος στέκομαι στην είσοδο ακόμη κρατώντας το μαχαίρι στο χέρι μου και αντικρίζω μια τεράστια σπηλιά. Περιμετρικά ήταν όλη ζωσμένη με μεγάλες φλόγες που όμως δεν προχωρούσαν στο κέντρο της. Εκεί, ένας άνδρας πολεμούσε με ένα εξωπραγματικό ον, έναν δράκο. Ο άνδρας φορώντας πανοπλία και κρατώντας ένα σπαθί καλά ακονισμένο φαινόταν να υπερτερεί αλλά η όψη του μου έμοιαζε πολύ εξαντλημένη. "...ίσως να μην χρειαστεί..." σκέφτηκα. Έκανα μεταβολή και βγήκα από την σπηλιά κλείνοντας την πόρτα με όλη μου την δύναμη. Χωρίς να απομακρυνθώ κάθισα με γυρισμένη την πλάτη μου προσέχοντας να μην ακουμπήσω διότι η θερμότητα ήταν τέτοια που θα με έκαιγε. Περίμενα καρτερικά και το μόνο που μπορούσα να κάνω είναι να ακούω την ανελέητη και βίαιη μάχη που εξελισσόταν πίσω μου. Πολεμικές ιαχές ακολουθούμενες από βροντερούς βρυχηθμούς αντηχούσαν σε όλη την αίθουσα. Σπαραγμοί και φρικιαστικές κραυγές άλλοτε ανθρώπινες άλλοτε ζωώδεις διαπερνούσαν την στιβαρή πόρτα και τρυπούσαν τα αυτιά μου δηλώνοντας τον αφόρητο πόνο των μονομάχων. Ξαφνικά όλα σταμάτησαν. Απόλυτη σιωπή απλώθηκε στον χώρο και με έκανε να αναρωτηθώ μια στιγμή για την έκβαση της μάχης ώσπου δεν πέρασαν δύο λεπτά και άκουσα κάποιον να χτυπά δυνατά την πόρτα και να παρακαλά για διέξοδο. "Α, τέλεια" σκέφτομαι και σηκώνομαι. Ανοίγω την πόρτα και αντικρίζω τον άνδρα που μέχρι πριν λίγο πάλευε χωρίς πανοπλία πλέον και χωρίς σπαθί. Ήταν λουσμένος στα αίματα και στο ένα χέρι του κρατούσε διπλωμένο πολλές φορές το δέρμα του δράκου έτσι που έμοιαζε με χοντρό ύφασμα. Παρόλο που ήταν ψηλότερος από εμένα και πολύ πιο γεροδεμένος έμοιαζε εντελώς εξαντλημένος και μετά βίας ανάσαινε.

Υψώνω το σιλέτο μου και του το μπήγω βαθιά στο σικώτι. Βγάζει μια κραυγή και λυγίζει από τον πόνο. Βρίσκω την ευκαιρία και τον καρφώνω ξανά στο λαιμό. Αφήνει το δέρμα του δράκου να πέσει από τα χέρια του και σωριάζεται στο πάτωμα. Κλωτσάω παραπέρα και αμέσως τον αρπάζω από τον ώμο, τον

γυρνάω και του κόβω την καρωτίδα. Ο τόπος πλημμύρισε με αίματα και εγώ ικανοποιημένος τον κλωτσάω στην πλάτη και απομακρύνομαι κλείνοντας την πόρτα πίσω μου. Άρπαξα το δέρμα και έσπευσα να επιστρέψω στον γιγάντιο άνδρα, τον φύλακα της εισόδου. Δίχως να τον κοιτάζω του πετάω το δέρμα και φεύγω λες και είχε ξεπληρωθεί το χρέος μου. Εκείνος γεμάτος χαρά σκύβει, το παίρνει στα χέρια του και μου φωνάζει «Να προσέχεις μικρέ!». Γυρνώ το κεφάλι μου συνεχίζοντας την πορεία μου, τον κοιτάζω και χαμογελώ. Πλέον είχε έρθει η ώρα να μπω στο τελικό δωμάτιο!

Ανοίγω την πόρτα.... Το δωμάτιο είναι άδειο από έπιπλα εκτός από ένα κρεβάτι και δυο κεριά με σιδερένια βάση δίπλα του που βρίσκονται στο τέλος του δωματίου, πίσω από τα μεγάλα παράθυρα.

Την βλέπω να κάθεται στο δωμάτιο με τα ξύλινα τοιχώματα στην μέση του κρεβατιού με λυγισμένα τα πόδια της. Φοράει ένα λευκό λεπτό φόρεμα και παίζει με τα μαλλιά της και παιχνιδιάρικα να με προσκαλεί στο κρεβάτι της. Είναι ξανθιά και λεπτή, πηγαίνω προς το μέρος της και αρχίζουμε και μιλάμε, αναλύουμε την κατάσταση και σχεδιάζουμε την επομένη κίνηση μας. Δεν αργεί πολύ και καταλήγουμε να πνιγούμε τα ασύδοτα, ανήθικα, αχαλίνωτα πάθη μας μέσα σε ένα ερωτικό ντελίριο. Όταν τελειώνουμε μου λέει για τις επόμενες επιθέσεις και ότι θα πρέπει να προσέχουμε γιατί οι συμφωνίες με τα άλλα όντα δεν θα είναι ωφέλιμες όσο εγώ μένω να την κοιτώ.

ΠΑΛΙΑΤΖΙΔΙΚΟ

Οι αναμνήσεις μου ξεκινούν από έναν ήρεμο περίπατο, ένα ζεστό μεσημέρι του καλοκαιριού με συντροφιά ένα φιλικό πρόσωπο. Ντυμένη με απλά, καθημερινά ρούχα, μια μαύρη φόρμα και ένα αμάνικο μπλουζάκι περιπλανιέμαι μαζί της συζητώντας περί ανέμων και υδάτων σε ένα ξηρό και αφιλόξενο μέρος. Το μόνο που το διαφοροποιούσε από μια ερημική έκταση ήταν η παρουσία χαμηλών εξοχικών σπιτιών στο βάθος ωστόσο η ανθρώπινη απουσία ήταν έντονη. Ανασηκώνοντας τα πόδια μας ελαφρά σε κάθε μας βήμα για να μην σηκωθεί σύννεφο σκόνης από την άμμο παρατηρούσαμε δεξιά και αριστερά τις άγονες ειτάσεις, τα ξεραμένα κιτρινωπά στάχυα και το συνεχόμενο τιτίβισμα των τζιτζικιών. Στην μέση του πουθενά η προσοχή μας στράφηκε στην αρχή ενός δρόμου, κεντρικού ίσως δρόμου. Πιθανολογώντας, υποθέσαμε πως αυτός είναι ο δρόμος που οδηγεί προς την πόλη και είναι ο κύριος δρόμος εξυπηρέτησης όσων επέλεγαν να απομονωθούν σε εκείνο το μέρος.

Κατευθυνθήκαμε προς τα εκεί και διασχίζοντας ένα κομμάτι τριακοσίων μέτρων που ήταν στρωμένο με χαλίγια μα πριν φτάσουμε στον κεντρικό δρόμο και αποχωρήσουμε από εκεί σταμάτησα κοιτώντας ένα χαμηλό άσπρο κτίσμα που δεν έμοιαζε για σπίτι. Ήταν ένα τετραγωνισμένο κτήριο χωρίς σκεπή. Η κύρια είσοδος του βρισκόταν ακριβώς ευθεία μας και υπήρχαν δύο αιόμη παράθυρα, ένα στον δεξί τοίχο και ένα στον αριστερό. Προσπάθησα να διακρίνω το εσωτερικό του μα δεν γινόταν και λόγω της απόστασης και λόγω της κουρτίνας που θόλωνε το οπτικό μου πεδίο. Πρότεινα στην φίλη μου να πλησιάσουμε και να δούμε τι ήταν προτού φύγουμε.

Σε λίγα λεπτά βρισκόμασταν ήδη απ' έξω και περιεργαζόμασταν την είσοδο που για έναν περιεργο λόγο δεν είχε πόρτα. Ένας μεγαλόσωμος άνδρας, υπερβολικά μυώδης, με σκουρόχρωμη επιδερμίδα και άγρια, χοντροκομμένα χαρακτηριστικά, γύρω στα 30, μας κοίταξε επίμονα. Είχε ριγμένο το βάρος του σώματός του στο ένα του πόδι και στηριζόταν με τον ώμο του στον τοίχο. Ήταν απεριποίητος, τα ρούχα του παλιά, βρώμικα σχεδόν κουρελιασμένα. Στο βάθος δεξιά υπήρχε ένα ξύλινο παλιό γραφείο γεμάτο χαρτιά, αποκόμματα, εφημερίδες, γύρω στα δέκα άδεια γυάλινα μπουκάλια από μύρες και άλλα άχρηστα αντικείμενα που πιο πολύ έμοιαζαν με σκουπίδια. Η παρουσία του μας τρόμαξε. Μου δημιούργησε μια αίσθηση ανασφάλειας και αμέσως σκέφτηκα ότι θα μπορούσε πάνω στην απερισκεψία του να μας εμεταλλευτεί ή να μας κάνει κακό σε ένα τόσο μοναχικό μέρος. Απ' την άλλη παρατηρώντας

τις αντιδράσεις της φίλης μου και βλέποντάς την ατάραχη και απαθή έδιωξα αμέσως τις προηγούμενες σκέψεις και έκανα ένα βήμα μπροστά μπαίνοντας στο «σπιτάκι». Ήταν ένα μικρό, συνοικιακό μαγαζάκι, ένα παλιατζίδικο ίσως που εμπορευόταν όλων των ειδών τα κοσμήματα. Τα περισσότερα από αυτά φαινόταν χειροποίητα φτιαγμένα από ελαφριά, απλά υλικά και όχι από πολύτιμους λίθους, αληθινό χρυσάφι ή ασήμι. Είχε τεράστια ποικιλία και το μάτι χανόταν στα πολύχρωμα πετράδια που τα διακοσμούσαν. Ήταν όλα διαφορετικά μεταξύ τους και παραταγμένα ομοιόμορφα ανάλογα με το είδος τους σε τρεις μεγάλους ξύλινους πάγκους που σχημάτιζαν ένα “π” ντυμένους με ένα κόκκινο βελούδο ύφασμα που έδινε την αίσθηση της πολυτέλειας. Οι πάγκοι αυτοί κάλυπταν το αριστερό μέρος του δωματίου ενώ ακριβώς μπροστά από την κύρια είσοδο στο κέντρο υπήρχε ένας μικρός μακρόστενος πάγκος με τα πιο ιδιαίτερα κοσμήματα. Περιδέραια και κοσμήματα που βρισκόταν ακόμα υπό κατασκευή ή επεξεργασία ήταν κρεμασμένα στους τοίχους κάνοντας έτσι τον χώρο να φαίνεται γεμάτος. Κινούμουν γεμάτη ενθουσιασμό και περιεργαζόμουν τις λεπτομέρειες των κοσμημάτων. Κάθε ένα ήταν για μένα μια έκπληξη. Αυτός ο άνθρωπος που προ ολίγου μου έμοιαζε για επικίνδυνος μέθυσος αποτύπωνε με κάθε τρόπο την φαντασία του δημιουργώντας χωρίς να επαναλαμβάνει ίδια μοτίβα και σχέδια. Τον θαύμασα!

Σε εκείνο το διάστημα εκείνος κρατώντας την ίδια απόμακρη στάση παρατηρούσε τις κινήσεις μας στον χώρο. Αφού τριγυρίσαμε τους πάγκους από δύο τρεις φορές κοιτάξα την φίλη μου λέγοντας «Ωρα να πηγαίνουμε...». Ξαφνικά ο μεγαλόσωμος άνδρας βρισκόταν μπροστά στην μικρή χαμηλή πορτούλα της εισόδου φράζοντάς την με το ανάστημά του. Οι σκέψεις που έκανα μπαίνοντας στο μαγαζί πέρασαν σαν αστραπή απ το μυαλό μου κάνοντας το βλέμμα μου να φαίνεται χαμένο. «Δεν μπορεί να μην σας άρεσε τίποτα, δεν μπορεί να μην αγοράσετε κάτι...». Το σώμα του κυρτό προς το μέρος μας έδειχνε να είναι έτοιμο να μας επιτεθεί. Αμήχανα και οι δυο μας κάναμε δύο μικρά βήματα προς τα πίσω και κοιτάξαμε προς τους πάγκους. «Εμπρός, κοιτάζτε άλλη μια φορά!». Ρίξαμε μια γρήγορη ματιά στους πάγκους απ το σημείο που στεκόμασταν και μετά από μια λοξή ματιά μεταξύ μας επιχειρήσαμε να προχωρήσουμε δυναμικά και να φύγουμε. Ο ιδιοκτήτης ξεκίνησε να φωνάζει και το μόνο που συγκράτησα ήταν η ένταση της φωνής του που ολοένα και δυνάμωνε. Ερχόταν προς το μέρος μας και ένιωσα την απειλή των πρώτων στιγμών σε μεγαλύτερο βαθμό. Έστρεψα το βλέμμα μου στο δεξί τμήμα του μαγαζιού, στην πίσω γωνία όπου είδα ένα παλιό χάρτινο μισοσκιωμένο χάρτινο κουτί γεμάτο με μπλε σχολικά τετράδια. Αυτή η κίνηση μου ήταν αρκετή ώστε να αλλάξει όλο το σκηνικό. Η ένταση της φωνής δεν

υπήρχε πια και το μόνο που ακουγόταν ήταν η τρεμάμενη φωνή του που ψιθύριζε κάτι ακαταλαβίστικο. Φοβήθηκε! Αναθάρρεψα. Με φόρα περπάτησα προς το βάθος και άνοιξα χωρίς σκέψη το πρώτο τετράδιο που βρήκα μπροστά μου. Τα κιτρινωμένα φύλλα του αποδείκνυαν την παλαιότητά του. Ήταν γεμάτο με αριθμητικές πράξεις που θύμιζαν σύνθετες εξισώσεις. Με μια γρήγορη ματιά προσπερνώντας τις σελίδες την μια μετά την άλλη εντόπιζα παρόμοια μοτίβα. Στις παραστάσεις ο αριθμός τρία κυριαρχούσε και συχνά εμπεριέχονταν σύμβολα και λατινικά γράμματα.

- Αυτά δεν είναι για σένα! Είπε, και μου άρπαξε το τετράδιο με βία που παραλίγο να το καταστρέψει.
- Αν πάρω κάτι από εδώ μέσα, θα είναι αυτό!
- Δεν θα καταλάβεις τι λένε... όλες τους καταλήγουν σε "άτοπο".

Από αντίδραση άρπαξα όσα περισσότερα τετράδια μπορούσα κάτω απ τη μασχάλη μου. Είχα μια ασυνήθιστη σιγουριά και αυτοπεποίθηση στον τρόπο που του μιλούσα. Δεν φοβόμουν. Ήξερα τι ήθελα και θα το διεκδικούσα μέχρι τέλους. Η αφοπλιστικότητά μου τον εξόργισε. Με ένα χτύπημα των δύο δακτύλων του άκουσα την κλειδαριά της πόρτας να ασφαρίζει. Έμεινα έκπληκτη. Ανησύχησα για την αμεσότητά του και αισθάνθηκα ανασφάλεια γιατί δεν γνώριζα τα μυστικά του χώρου. Την ίδια στιγμή ξεκίνησε ένα κυνηγητό. Αυτός, μεγάλος και δυσκίνητος δυσκολευόταν να με γραπώσει αφού ξεγλιστρούσα ανάμεσα και κάτω από τους πάγκους. Χρησιμοποιούσα όλη την ευελιξία μου ώσπου να καταφέρω να σκίψω κάποιον τρόπο διαφυγής. Το μόνο που μπορούσα να σκίψω ήταν να αποδράσω από το μικρό παραθυράκι της αριστερής πλευράς του μαγαζιού. Έπεσα με φόρα πάνω στο τζάμι προτάσσοντας τον ώμο μου. Από τον φόβο μου μήπως αποτύχω και βρεθώ αιχμάλωτη του μικροπωλητή έβαλα όλη μου την δύναμη και παρόλο που τραυματίστηκα ελαφρά με ένα σάλτο βρέθηκα έξω από το μαγαζί και έτρεξα όσο πιο μακριά μπορούσα. Ο ζεστός αέρας έκανε την ατμόσφαιρα αποπνικτική ωστόσο η απόδρασή μου με έκανε να ανασαίνω πιο εύκολα.

Ευχαριστημένη και πιο ήρεμη πια, άργησα να παρατηρήσω πως το τοπίο γύρω μου δεν ήταν ίδιο με το αρχικό. Δεν μπορεί να είχα φτάσει τόσο μακριά τρέχοντας... Κάτι είχε αλλάξει. Τα χαμηλά εξοχικά σπίτια δεν ήταν πλέον εκεί εκτός από ένα. Ένα που μου ήταν γνώριμο, που καθώς περπατούσα προς το μέρος του γνώριζα πως είναι το δικό μου. Ήταν χτισμένο στο ίδιο μοτίβο με όσα είχα δει πριν. Χαμηλοτάβανο, χωρίς σκεπή, με φρεσκοασβεστωμένους τοίχους με την διαφορά ότι έλειπαν τα κουφώματα από τις πόρτες και τα

παράθυρα. Έμοιαζε σαν νεόκτιστο που δεν πρόλαβε να ολοκληρωθεί. Πως μπορούσα να ζω εκεί; Πως έμενα σε ένα μισοτελειωμένο σπίτι; Κοίταξα μια φορά δεξιά και αριστερά και αφού τίποτα δεν εντόπισα τίποτα μπήκα στο σπίτι με μικρά αργά βήματα. Δεν ήθελα να συνεχίσω να περιπλανιέμαι στην μέση του πουθενά εξάλλου δεν γνώριζα αν ο μυστηριώδης άνδρας με ακολουθούσε ή παραμόνευε κάπου κοντά για να με πιάσει. Κοντοστάθηκα ακριβώς στην είσοδο. Ανοιγόκλεισα δυο-τρεις φορές τα μάτια μου και ένα ρίγος διαπέρασε το σώμα μου. Με το που κοίταξα ξανά γύρω μου η αίσθηση ήταν διαφορετική, σαν κάτι να είχε μεσολαβήσει αφού το περιβάλλον δεν διέφερε αλλά εγώ ήμουν ταραγμένη, κοιτούσα όλο αγωνία και έψαχνα ένα καταφύγιο. Με το μυαλό μου θολωμένο πήγαίνα από δωμάτιο σε δωμάτιο φωνάζοντας την μητέρα μου να εμφανιστεί. «που είσαι; Έλα γρήγορα...!» Χρειαζόμουν βοήθεια. Τα δωμάτια του σπιτιού μου θύμιζαν έναν τετραγωνισμένο λαβύρινθο με πολλές διακλαδώσεις που με ρουφούσε όλο και πιο βαθιά και με έκανε να αισθάνομαι χαμένη χωρίς διέξοδο. Ο πανικός μου μεγάλωσε όταν κοίταξα τα γεμάτα αίμα χέρια μου. Δεν μπορούσα πλέον να ξεφύγω ούτε από το σπίτι ούτε από τις πράξεις μου. Είχα μόλις διαπράξει έναν φόνο και βρισκόμουν στο δωμάτιο όπου είχα αφήσει το νεκρό σώμα του θύματός μου. Ο χρόνος μου έπαιζε περίεργα παιχνίδια και τότε συνειδητοποίησα πως βρισκόμουν χρονικά στο κοντινό μέλλον, στην εξέλιξη της ιστορίας μετά την απόδρασή μου από εκείνο το συνοικιακό μαγαζί. Την ίδια στιγμή η μητέρα μου εμφανίστηκε και το πρώτο πράγμα που είδα ήταν η αποστροφή που της προκάλεσε η αγριεμένη όψη μου. Δεν χρειάστηκε να με ρωτήσει τίποτα αφού είχα ήδη αρχίσει να της αφηγούμαι πως κατέληξα στο έγκλημα επαναφέροντας τις σκηές του φόνου στο μυαλό μου σαν παλιά πολεμική κινηματογραφική ταινία. Ο άνδρας του μαγαζιού με ακολούθησε βήμα προς βήμα φτάνοντας έξω από το σπίτι μου. Το αίσθημα της επιβίωσης με αφύπνισε. Η ακοή μου τεταμένη, τα μάτια μου έλαμπαν. Έχοντας απόλυτη αίσθηση του χώρου ενεργοποίησα ενστικτωδώς κάθε μου ικανότητα και καιροφυλαχτώντας πίσω από έναν χαμηλό τοίχο γράπωσα τα πόδια του εχθρού μου και σε δευτερόλεπτα με όλη μου την δύναμη τον γύρισα ανάποδα προτού προλάβει να αντιδράσει. Είχα σφιχταγκαλιάσει τα πόδια του και με γρήγορες κινήσεις άφηνα το κεφάλι του να χτυπά με όση δύναμη είχα στον τοίχο. Έβγαζε κραυγές από τον πόνο και σταλαγματιές αίματος λέρωναν τους κατάσπρους τοίχους. Καταλάβαινα πως δεν θα αντέξει για πολύ αφού προκαλούσα σοβαρά ραγίσματα στο κρανίο του. Ήμουν ασταμάτητη! Το μυαλό μου είχε θολώσει και το μόνο που ήθελα ήταν να ικανοποιήσω την δίψα μου για θάνατο. Ήθελα να τον αποτελειώσω! Τον έσυρα τραβώντας το ματωμένο πουκάμισό του δύο

δωμάτια πιο πέρα. Δεν άφηνα περιθώριο οίκτου παρόλο που έβλεπα τα μέλη του να σέρονονται σχεδόν αναισθητά στο έδαφος. Γνώριζα πολύ καλά που τον οδηγούσα, γνώριζα τι υπήρχε σε εκείνο το δωμάτιο. Το αιμοβόριο δαιμόνιο που είχε κυριεύσει την ψυχή μου απαιτούσε την εξόντωσή του. Το δωμάτιο ήταν μικρό, τετραγωνισμένο και άδειο από έπιπλα. Το μόνο που έβλεπε κανείς ήταν οριζόντια καρφωμένο στον τοίχο που βρισκόταν απέναντι από την πόρτα έναν ξύλινο πάσσαλο –σε πάχος λίγο πιο λεπτός από κορμό δέντρου- που εκτεινόταν ως την μέση του δωματίου. Στο τελειώμά του ήταν αιχμηρός και για μένα ήταν το τέλειο όπλο. Ανασήκωσα τον άνδρα και τον χτυπούσα με μανία πάνω στον πάσσαλο ώσπου τρύπησε την κοιλιά του και βγήκε απ' την πλάτη του. Λίμνες αίματος είχαν σχηματιστεί στο πάτωμα και οι τοίχοι θύμιζαν κατακόκκινο φρεσκοβαμμένο καμβά. Ο άνδρας λιπόθυμος δεν είχε καν το κουράγιο να φωνάξει, να διαμαρτυρηθεί. Μονάχα έβγαλε μια δυνατή κραυγή που αντήχησε στο άδειο δωμάτιο πριν αφήσει την τελευταία του πνοή. Τον άφησα ξεψυχισμένο πάνω στον πάσσαλο και τότε ήταν που κοιτάζοντας την μητέρα μου στα μάτια συνειδητοποίησα την αγριότητα του φόνου. Ήμουν πια φοβισμένη και ευάλωτη. Έσκυφα το κεφάλι μου και αναλογίστηκα... «Αιόμη μια φορά που σκοτώνω. Πάει λίγος καιρός από τον προηγούμενο φόνο. Γιατί; Τι μου συμβαίνει;»

ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΗΤΟ

Τρέχω μανιωδώς να τους ξεφύγω... Τρέχω με όλη μου τη δύναμη. Τρέχω σκίζοντας τον αέρα λες και δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο μπροστά μου. Η ταχύτητα που έχω αναπτύξει δεν μου επιτρέπει να σκεφτώ τίποτα περισσότερο απ το "δεν ξέρω ποιοι είναι αλλά δεν θα τους αφήσω να με πιάσουν." Πάνω στον πανικό μου δεν καταλαβαίνω για πότε έχω βρεθεί σε έναν εσωτερικό χώρο. Στο ισόγειο ενός ουρανοξύστη. Μη θέλοντας να σταματήσω την φόρα μου και στην ιδέα ότι με καταδιώκουν ακόμη έτρεξα προς τη σιάλα. Κάνοντας μικρά άλματα πηδούσα τα σκαλιά και ανέβαινα ορόφους δίχως να με απασχολεί που βρίσκομαι. Χρειάστηκα λίγα μόνο λεπτά για να βρεθώ στον τελευταίο όροφο και να σταθώ με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο στον διάδρομο, αριστερά από τις πόρτες των ασανσέρ, περιμένοντας με αγωνία να εμφανιστούν. Τους ακούω να καταφτάνουν, είναι εκεί. Η πόρτα ανοίγει. Ένας μαυροντυμένος άνδρας βγαίνει και με γρήγορα βήματα στρίβει αριστερά. Στέκεται μπροστά μου κι εγώ αποδυναμωμένος μόνο τον κοιτώ. Πιάστηκα στην παγίδα.

Την ίδια στιγμή όλα γύρω μου αλλάζουν. Βρίσκομαι σε ένα σπίτι, σε ένα διαμέρισμα. "Πρέπει να βρίσκομαι ακόμη μέσα στον ουρανοξύστη" σκέφτηκα. Ο χώρος κατάμεστος από κόσμο. Κάθε λογής άνθρωποι βρίσκονταν εκεί μέσα. Ανοιγόκλεινα τις πόρτες των δωματίων την μία μετά την άλλη και ένιωθα να μεταφέρομαι σε διαφορετικούς κόσμους. Κάθε δωμάτιο έκριβε τις δικές του απολαύσεις και τους δικούς του πειρασμούς. Άλλοι παραδίνονταν στην απόλαυση και την μέθη των ναρκωτικών, άλλοι ανήκαν στην καλή κοινωνία και απολάμβαναν την πλουσιοπάροχη ζωή τους, γυναίκες προετοιμάζονταν μέσα στο πάθος και την λαγνεία να προσφέρουν θέαμα και ηδονή.

Μαγεμένος από τον κόσμο των απολαύσεων και τις γρήγορες εναλλαγές δεν κατάλαβα για πότε ένα χέρι με τράβηξε σε ένα δωμάτιο αριστερά μου. Κλειδώνει την πόρτα πίσω της και γυρνάει προς το μέρος μου. "Λοιπόν, πες μου τι θες να τελειώνουμε." μου απευθύνεται κοιτάζοντάς με έντονα στα μάτια. Ένωθα ανάμεσά μας υπήρχε παρελθόν και με κάποιον τρόπο είχε εξουσία επάνω μου. Σάστισα. Δεν μίλησα μέχρι που την είδα να βγάζει κάποια χαρτιά πίσω από την πλάτη της. Αμέσως έκανα την κίνηση να τα αρπάξω. "Δώσε μου να τα δω" της λέω και κείνη αντιδρά κρύβοντάς τα ξανά πίσω από την πλάτη της. Βγήκα από το δωμάτιο χωρίς να δώσω συνέχεια και κατευθύνθηκα προς το τελευταίο δωμάτιο. Εκεί, ένας άνδρας στέκεται με σταυρωμένα τα χέρια του και μοιάζει να επιβλέπει άλλους τρεις οι οποίοι ήταν καθισμένοι μπροστά σε

τρεις μεγάλες οθόνες υπολογιστών. Το μόνο φως που φτάνει στα μάτια μου είναι το φως απ' τις οθόνες. Απομακρύνομαι βγαίνοντας ξανά από το δωμάτιο χωρίς να ενοχλήσω την μυστική εργασία τους και το τοπίο αλλάζει ξανά.

Βρισκομαι υπό την απειλή ενός από τους διώκτες μου στην ταράτσα του ουρανοξύστη. Με κρατά απ' τον γιακά και βγάζει την οργή του πάνω μου σπέρνοντας τον φόβο στο μυαλό μου. Πριν προλάβω να αντιδράσω, κάποιος ως δια μαγείας εμφανίζεται και άθελά του με γλιτώνει απ τον κίνδυνο. Τους βλέπω να παλεύουν με τα χέρια υπερασπίζοντας ο καθένας την σωματική του ακεραιότητα. Η ύπαρξή μου πλέον είχε πάψει να απασχολεί τον άγνωστο διώκτη μου.

Όπλο μου τώρα είναι η γρήγορη και καθαρή σκέψη μου. Είμαι σχεδόν ένα με το έδαφος. Με μικρά ταχύτατα βήματα σιαρφαλώνω στο τελευταίο οικοδόμημα της ταράτσας. Σέρνομαι στο έδαφος σαν ερπετό που αναζητάει καταφύγιο. Φτάνω ως την τελευταία άκρη του κτηρίου. Κάθε τι φαινόταν σαν μινιατούρα, σαν μικρή απομίμηση του πραγματικού κόσμου. Οι παλμοί μου ανέβηκαν όταν συνειδητοποίησα το ύψος στο οποίο βρισκόμουν. Υπολογίζω ότι βρισκόμουν στον 15ο όροφο και ήμουν ένα βήμα πριν τον θάνατο.

Μια φωνή διέκοψε τις φοβισμένες σκέψεις μου και γυρνώντας το κεφάλι μου είδα πως ο καβγάς των δύο ανδρών είχε τελειώσει. Με φώναζε επιτακτικά να πάω προς το μέρος του. Δεν είχαμε πολύ χρόνο, έπρεπε να κατεβούμε ξανά στο ισόγειο. Έτσι και έγινε. Τρέχοντας με γοργά βήματα και μεγάλους δρασκελισμούς κατεβαίνουμε από τις σιάλες ενώ είμαστε σε επιφυλακή και φυλάγουμε τα νώτα μας από κάθε πιθανή απειλή. Ασφαλείς τώρα, βρισκόμαστε στην είσοδο του ουρανοξύστη. Προς έκπληξη μου όμως, όλα είναι διαφορετικά. Ο χώρος γύρω μου έμοιαζε λες και δεν ήταν ο ουρανοξύστης που πριν λίγη ώρα μπήκα για να γλιτώσω την καταδίωξη. Τώρα έβλεπα έναν ευρύχωρο, ήρεμο, πολυτελή χώρο που θύμιζε είσοδο πολυώροφου πολυκαταστήματος. Ευθεία μπροστά μου, δεξιά και αριστερά στο βάθος υπήρχαν άλλες τρεις πανομοιότυπες εισοδοι ουρανοξυστών. Γυαλιστερά, μαρμάρινα συμμετρικά βαλμένα πλακάκια σχημάτιζαν μονοπάτια που οδηγούσαν σε κάθε μια από τις πόρτες. Αν είχε κανείς πανοραμική θέα θα διαπίστωνε πως τα μονοπάτια μεταξύ τους σχημάτιζαν έναν σταυρό που κάθε άκρη του ήταν η είσοδος για έναν άλλο κόσμο. Στην κορυφή του ουρανοξύστη, σηκώνοντας το κεφάλι μου προς τα πάνω είδα να με σιεπάζει ένας τεράστιος θόλος. Περιεργαζόμουν την πολύπλοκη κατασκευή του μέχρι την στιγμή που έκθαμβος είδα πως οι άλλοι τρεις ουρανοξύστες υψώνονταν περνώντας μέσα

από αυτόν τον θόλο χωρίζοντάς τον σε τρία μέρη και εκτεινόταν μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι μου.

Για λίγο η προσοχή μου είχε αποσπαστεί και έμοιαζα να έχω ξεχάσει όσα προηγήθηκαν. Η κίνηση τριγύρω μου με έκανε να πάρω το βλέμμα μου απ' το εντυπωσιακό οικοδόμημα που τόση ώρα περιεργαζόμουν και ένα χτύπημα στον ώμο μου με επανέφερε. Ο άνδρας και εγώ βγήκαμε στην εξωτερική πόρτα και σταθήκαμε ακριβώς μπροστά στην είσοδο του ασανσέρ ενός από τους ουρανοξύστες. Βλέπω τρεις ανθρώπους να πλησιάζουν σε ευθεία παράταξη και αποτελούσαν κάποιου είδους ομάδα. Η πρώτη μου κίνηση είναι να ρωτήσω χαμηλόφωνα τον άνδρα δίπλα μου "Ποιοί είναι αυτοί;". Η απάντηση που μου έδωσε με άφησε απορημένο αλλά δεν ανταποκρίθηκα ξανά, "Θνητός, Άγγελος, Δαίμονας." Όσο τους κοιτάζα να πλησιάζουν το μυαλό μου έκανε την σύνδεση. Ο μαύρος ήταν ο δαίμονας, ο άνδρας ο θνητός και η γυναικεία παρουσία πλάι του ο Άγγελος. Η απόσταση μεταξύ μας είχε σχεδόν μηδενιστεί κι εμείς ακίνητοι παρατηρούσαμε τις αντιδράσεις τους. Ο νέγρος φαίνεται να είναι υπερβολικά νευριασμένος με την καταδίωξη που προηγήθηκε και τον τρόπο που τελικά καταφέραμε να σωθούμε. Την ίδια στιγμή που έφτασε κοντά μας άρχισε με τόνο προκλητικά ενοχλητικό και ζητά εξηγήσεις από τον άνδρα δίπλα μου για τις πράξεις του ενώ απαιτούσε να του παραδώσει κάτι που είχαν συμφωνήσει. Επιλέγω να μείνω για ακόμη μια φορά αμέτοχος αλλά ετοιμοπόλεμος και μένω να παρατηρώ την μεταξύ τους λεκτική διαμάχη που εξελίσσεται. Ο σωτήρας μου με μια έξυπνη, σχεδόν ύπουλη κίνηση καταφέρνει να πατήσει το κουμπί του ανελκυστήρα μπροστά του χωρίς να κινήσει υποψία στον νευρικό εχθρό του. Η πόρτα ανοίγει. Ο άνδρας αρπάζει με μια κίνηση τον δαίμονα απ' τον γιακά και βίαια τον ρίχνει στο κενό. Η πόρτα κλείνει και το ουρλιαχτό του αντηχεί στα αυτιά μου καθώς πέφτει. Μοιάζει με ουρλιαχτό χτυπημένου ζώου μα διακόπτεται απότομα από τον γδούπο που ακούγεται με την προσγείωσή του. "Τι είναι εκεί;" του απευθύνομαι. "Άγγελοι! Θα του αρέσει εκεί. Ένας δαίμονας με χιλιάδες αγγέλους."

Χωρίς να απαντήσω για ακόμη μια φορά βλέπω το περιβάλλον γύρω μου να θολώνει. Τα πάντα μοιάζουν να απομακρύνονται κι εγώ μένω ακίνητος να αναρωτιέμαι "Ποιος ήταν αυτός ο άνδρας;" "Γιατί κρατάν φυλακισμένους τους Αγγέλους στα έγκατα της γη."

BIENNH

Παραδίδοντας τα μέλη μου στην αγκαλιά του Μορφέα τα μάτια μου βαραίνουν και ένα ταξίδι ξεινά με προορισμό την χειμερινή Βιέννη. Μια κοπέλα και ένα αγόρι περπατούν στα φιλόξενα πλακόστρωτα σοκάκια της πόλης. Χαμογελούν, κουβεντιάζουν σιγανά, παρατηρούν το περιβάλλον γύρω τους και δεν σταματούν να περιπλανιούνται μέχρι να εξερευνήσουν τα μυστικά της πόλης και να γνωρίσουν κάθε τι καινούριο. Που και που συναντούν μικρά τοπικά μαγαζάκια ανοιχτά και πιο σπάνια ντόπιους κατοίκους. Οι περισσότεροι περπατούν σκυφτοί, αμίλητοι, σκυθρωποί. Φαίνονται να μην τους απασχολεί η παρουσία δύο ξένων εκεί και συνεχίζουν χωρίς χρονοτριβές τον δρόμο τους. Τα κτίσματα γύρω τους είναι ψηλά και επιβλητικά. Οι στέγες των σπιτιών είναι διακοσμημένες με πολύχρωμα κεραμίδια δηλώνοντας την μακραίωνη παράδοση του τόπου και την κουλτούρα των Αυστριακών. Η νύχτα βρίσκει τα δύο παιδιά μακριά από το κέντρο της Βιέννης σε μια απομακρυσμένη γειτονιά. Εκεί, τα κτίρια λιγοστεύουν, η ανθρώπινη παρουσία απουσιάζει και δεσπόζει εγκωφαντική σιωπή. Τα δύο παιδιά αποφασίζουν να επιστρέψουν στις κατοικημένες γειτονιές και μπαίνουν σε ένα μπαρ με σκοπό να κουβεντιάσουν φιλικά με τους ντόπιους και να συλλέξουν πληροφορίες για εκείνη την περιέργη απομονωμένη γειτονιά. Κάθε προσπάθειά τους ωστόσο έπεφτε στο κενό αφού κανείς δεν φαινόταν πρόθυμος να μιλήσει για τα κρυμμένα μυστικά της πόλης. Στην σκέψη της κοπέλας είχε εντυπωθεί ένα κτήριο, μοναδικό ως προς την κατασκευή και το ύψος του. Εκτεινόταν σε πέντε ορόφους σε μια απόμερη γωνιά εκείνης της γειτονιάς μα έμοιαζε εγκαταλελειμμένο αφού το χτίσιμό του δεν είχε ολοκληρωθεί και το μόνο που αντίκριζε κανείς ήταν ένα τσιμεντένιο γιαπί.

Η περιέργεια των δύο ταξιδιωτών αναθερμάνθηκε εξαιτίας του όρκου σιωπής των ντόπιων. Ενεργητικοί και ετοιμοπόλεμοι, αψηφώντας τις κρύες θερμοκρασίες και τις καιρικές συνθήκες επέστρεψαν στο αινιγματικό κτήριο. Η κοπέλα με άκρατο αυθορμητισμό πλησίασε προς την είσοδο του κτηρίου. «Θα έχει μαγευτική θέα εκεί πάνω. Όλες οι σκεπές της Βιέννης στα πόδια μας...!» είπε, μα το βλέμμα της συνάντησε την παγωμένη και απόμακρη όψη του αγοριού. Παρά την αμηχανία του αγοριού και την εμφανή του διστακτικότητα, η κοπέλα κατευθύνθηκε ολοταχώς προς την είσοδο και αφού συνάντησε μια στριφογυριστή σχεδόν ξεχαρβαλωμένη σιδερένια σκάλα ανέβηκε στο πρώτο επίπεδο. Εκείνος βάζοντας σε δεύτερη μοίρα την δική του επιθυμία την

ακολούθησε και φτάνοντας στον πρώτο όροφο στάθηκε λίγα μέτρα απέναντί της. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Το πρώτο πράγμα που παρατήρησαν και οι δύο ήταν πως δεξιά και αριστερά του ορόφου όπως κοιτούσαν το κτήριο υπήρχαν δύο πανομοιότυπες σιδερένιες σκάλες σαν αυτή που είχαν ήδη περάσει. Ένα περίεργο συναίσθημα τους κατέκλυσε. Ένα κράμα αγωνίας, περιέργειας αλλά και ενότητας μεταξύ τους. Πίστεψαν πως αυτό το μέρος τους περίμενε να το εξερευνήσουν. Ήταν οι πλέον κατάλληλοι να ψάξουν τι κρυβόταν εκεί. Με ένα μικρό, σφιγμένο χαμόγελο και ένα νεύμα του κεφαλιού έθεσαν την αρχή της περιπέτειάς τους. Καθένας επέλεξε μια από τις σκάλες και αποφασισμένοι κοιτώντας μπροστά άρχισαν να ανεβαίνουν. Πρωτού προλάβουν να φτάσουν στον δεύτερο όροφο ένας μαύρος, πυκνός καπνός εμφανίστηκε καλύπτοντας την μεταξύ τους απόσταση. Παρατηρώντας τους κανείς από μακριά θα τους έβλεπε να κάνουν τις ίδιες κινήσεις, ο ένας ως καθρέφτης του άλλου. Η προσοχή και των δύο στράφηκε στον καπνό και μηχανικά τα βήματά τους πάγωσαν. Βρισκονταν στο αντίστοιχο ύψος σε κάθε σκάλα και χωρίς καμία επαφή μεταξύ τους περιεργάζονταν με τον ίδιο τρόπο, τις ίδιες κινήσεις, το ίδιο απορημένο βλέμμα το ακανόνιστο σχήμα του καπνού. Από που προήλθε; Γιατί έμενε στάσιμος μεταξύ τους; Έμοιαζε να προσπαθεί να αποκλείσει την δυνατότητά τους να επικοινωνούν. Αποφασισμένοι να υπερνικήσουν κάθε εμπόδιο που θα βρισκόταν στον δρόμο τους συνέχισαν με αυτοπεποίθηση μέχρι που έφτασαν στον δεύτερο επίπεδο. Στάθηκαν ακριβώς στο τέλος κάθε σκάλας αντίστοιχα και έστρεψαν τα σώματά τους ο ένας προς τον άλλο. Πριν προλάβουν να μιλήσουν και να συζητήσουν ό,τι συνέβη, ύστερα από έναν δυνατό κρότο που έμοιαζε να προέρχεται από το υπόγειο του κτηρίου, ο καπνός επανεμφανίστηκε και αυτή τη φορά όχι τόσο διάχυτος και ακαθόριστος ως προς το σχήμα του. Έμοιαζε να παίρνει σιγά σιγά μια μορφή. Ένα πλάσμα προσπαθούσε να γεννηθεί μέσα από αυτή την ομιχλώδη παρουσία. Ένα κατάμαυρο άυλο ον του οποίου ο κορμός και τα μέλη είχαν την σύσταση του καπνού με κοκκινωπά μικρά σχιστά μάτια ταλαντευόταν μια προς την κοπέλα και μια προς το αγόρι προκαλώντας τους απέχθεια και αποστροφή. Επιχείρησαν αμέσως να επικοινωνήσουν λεκτικά. Πίστεψαν πως η κοινή δράση τους σε συνδυασμό με ένα καλό σχέδιο θα τους γλίτωνε από την σκοτεινή δύναμη. Το μόνο που κατάφεραν όμως ήταν να ακούσει ο καθένας άναρθρες κραυγές και βουητά από τον άλλο. Φαίνεται πως ο δαίμονας τους έκλεβε μια μια τις αισθήσεις ώστε να χάσουν την επαφή μεταξύ τους και με το περιβάλλον γύρω τους. Θα περίμενε κανείς με όσα συνέβησαν ως τώρα και τα δύο παιδιά να ανακόψουν την πορεία τους και τρέχοντας να εγκαταλείψουν το κτήριο. Η έμφυτη περιέργεια και των δύο όμως

και κυρίως η διάθεση να γνωρίσουν και να αντιμετωπίσουν κάθε τι αλλόκοτο οδήγησε τα βήματά τους στο επόμενο πάτωμα. Με το που έφτασαν εκεί αναζήτησαν αμέσως ο ένας το βλέμμα του άλλου. Είχαν μάθει να μιλούν με τα μάτια. Όσο και αν τους στοίχιζε η αδυναμία της λεκτικής επικοινωνίας ενεργούσαν σαν να ήταν ο ένας στο μυαλό του άλλου. Η σκέψη τους συνδεόταν με έναν τρόπο ανεξήγητο. Τίποτα δεν φαινόταν να τους σταματάει. Γνώριζαν και οι δύο πως από στιγμή σε στιγμή η σκοτεινή παρουσία θα κάνει και πάλι την εμφάνισή της. Δεν πρόλαβαν να αντιδράσουν με κανέναν τρόπο και ο καπνός κατέκλυσε ξανά τον χώρο. Πιο πυκνός, πιο μαύρος, πιο αποπνικτικός. Αυτή τη φορά ο καπνός περικύκλωνε την παρουσία ενός ψηλού νεαρού άνδρα. Το πρόσωπό του ήταν διαφορετικό από αυτό του παιδιού καθώς απουσίαζαν τα κόκκινα μάτια και η μοχθηρή έκφραση. Εκείνος έμοιαζε να κρύβει το πρόσωπό του σκύβοντας και περπατώντας με αργά, σταθερά και μεγάλα βήματα. Δεν ταλαντευόταν αλλά προχωρούσε ευθεία μπροστά πράγμα που μπερδεψε τα δύο παιδιά αφού δεν μπορούσαν να προβλέψουν τις προθέσεις του. Το αγόρι άκουσε την κοπέλα να προσπαθεί να πει κάτι. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν απευθύνεται σε εκείνον ή στην μαύρη ανδρική φιγούρα και τότε διαπίστωσε πως ακόμα και εκείνο το βουητό που απέτρεπε την ομιλία τους είχε εξαφανιστεί και είχε μετατραπεί σε πλήρη απουσία ομιλίας. Με μεγάλη ταχύτητα αλλά σχεδόν ταυτόχρονα, χωρίς καλά καλά να το καταλάβουν βρέθηκαν και οι δύο στον τέταρτο όροφο με την διαφορά πως τώρα δεν προσδοκούσαν στην εμφάνιση της φιγούρας αλλά την είχαν ήδη απέναντί τους. Στο βάθος ευθεία μπροστά τους σε ίση απόσταση από τον καθένα στεκόταν ένας κοντός γέρος στηριγμένος με το ένα του χέρι σε ένα κοντό ξύλινο μπαστούνι, με άσπρη γενειάδα και άγρια κατακόκκινα μάτια όμοια με του μικρού παιδιού. Η γερασμένη, ζαρωμένη και σκούρα επιδερμίδα του φαινόταν μόνο στο πρόσωπό του καθώς το υπόλοιπο σώμα του κάλυπταν μαύρα ράσα. Ο καπνός είχε πάψει να τον περικυκλώνει και σταδιακά όλο και πιο πυκνός έφευγε από το περίγραμμα του σώματός του και γέμιζε τον χώρο θολώνοντας το τοπίο. Μέσα σε λίγα λεπτά είχε καλύψει όλο τον όροφο και περικύκλωνε τα σώματα των δύο παιδιών. Ένωσαν ξαφνικά να ασφυκτιούν και να παγιδεύονται. Ο μαύρος καπνός ήταν το όπλο της δαιμονικής παρουσίας που προσπαθούσε να τους ακινητοποιήσει, να τους αποδυναμώσει, να τους κατατροπώσει, να τους κάνει δικούς της. Η κοπέλα με γρήγορες κινήσεις των χεριών προσπαθούσε να απεμπλακεί απ τα δεσμά και φαινόταν σαν να παλεύει με τον καπνό. Η έκφρασή της σκληρή, το βλέμμα της μάχιμο και το σώμα της σε εγρήγορση.

Ανέβηκε στον πέμπτο όροφο αποφασισμένη να οδηγήσει αυτή την ιστορία στο τέλος. Η επαφή της με το αγόρι είχε αποκοπεί ολοκληρωτικά μέχρι που

φτάνοντας στον πέμπτο όροφο δεν τον είδε εκεί. Ταραγμένη έλεγξε τον χώρο δεξιά και αριστερά της προσπαθώντας να τον εντοπίσει. Ο χρόνος όμως δεν ήταν με το μέρος της. Ευθεία μπροστά της σε απόσταση πέντε μέτρων ο ρασοφόρος γεράκος την κοιτούσε απειλητικά. Ήταν μόνη της. Δεν είχε ούτε βοήθεια να τον αντιμετωπίσει ούτε καν κάποιο όπλο να τον πολεμήσει. Το τοπίο σκοτεινίασε. Μια μαύρη εικόνα θόλωσε την όρασή μου. Η δράση του ονείρου σταμάτησε για λίγα δευτερόλεπτα και το επόμενο πράγμα που θυμάμαι ήταν ένα δυνατό ποδοβολητό να αντηχεί στα αυτιά μου. Η εικόνα της κοπέλας να κατεβαίνει αστραπιαία τις σιδερένιες σκάλες χωρίς να υπολογίζει τον κίνδυνο τραυματισμού. Έφτασε στο ισόγειο απ' όπου είχαν ξεκινήσει όλα. Το πρόσωπό της μαύρο απ τον καπνό, τα χέρια της έτρεμαν και ένα βλέμμα γεμάτο αναστάτωση κοιτούσε επίμονα τις γωνιές του ισογείου σαν να έψαχνε κάτι. Η προσοχή της στράφηκε στην αριστερή γωνία όπου υπήρχε κάτι σαν καταπακτή που οδηγούσε στο υπόγειο. Κρότοι και τριξίματα ακούγονταν από τις σκάλες των άλλων ορόφων και γνώριζε πως της απομένει λίγος χρόνος. Οι τρεις εχθροί καραδοκούσαν και ήταν έτοιμοι να την κυριεύσουν. Κοίταξε βιαστικά προς την σκάλα καθώς στο μυαλό της επαναλαμβανόταν η σικηνή που πριν λίγο, στον τελευταίο όροφο την είχε στοιχειώσει. Στο οπτικό πεδίο της όλα κατάμαυρα, αχνά, σκοτεινά και η φιγούρα του γέρου που απείχε πέντε μέτρα από εκείνη μεταβάλλεται και σαν φως που αναβοσβήνει απότομα για λίγα μόνο δευτερόλεπτα εμφανίζεται τώρα πιο κοντά της ως ο ψηλός νεαρός άνδρας και αμέσως σβήνει, χάνεται και στην θέση του εμφανίζεται το μικρό μαυροντυμένο παιδί με το διαβολικό αιμοσταγές βλέμμα ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό της. Λίγα εκατοστά τους χωρίζουν και οι παλμοί της την κάνουν να νιώθει πως η καρδιά της ξεριζώνεται. Με ένα κούνημα του κεφαλιού της και σφίγγοντας τις γροθιές της νιώθει πιο αποφασισμένη από ποτέ να γλιτώσει και να βγει ασφαλής από κείνο το μέρος. Κατεβαίνει στο υπόγειο δίνοντας ένα σάλτο και όπως περίμενε αντικρίζει το αγόρι παγιδευμένο εκεί. Χωρίς δυσκολία τον απελευθερώνει και κείνος πιάνει το χέρι της σφιχτά και μαζί πλέον τρέχουν προς την έξοδο. Έφτασαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στην άκρη του δρόμου μα πριν στρίψουν και αφήσουν για πάντα πίσω τους αυτή την εμπειρία της νυχτερινής καταδίωξης κοιτούν στην οροφή του κτίσματος. Ο γέρος με το μπαστούνι του, ο ψηλός άνδρας χωρίς πρόσωπο και το παιδί κοιτούν στο μέρος τους παραταγμένοι και υποσχόμενοι πως θα τους καταδιώξουν ξανά και ξανά μέχρι να γίνουν δικοί τους...

ΚΛΕΦΤΕΣ

Πρέπει να έχουν περάσει τέσσερις με πέντε ώρες από την στιγμή που με έκλεισαν σε αυτό το κελί. Δεν θυμάμαι, δεν μπορώ να είμαι σίγουρος ούτως ή άλλως. Ο χρόνος κυλάει διαφορετικά στα όνειρα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο νους μου βρήκε ενδιαφέρον στο δημιούργημα του και δεν με άφηγε να βγω, καλό αυτό. Άσε με όμως να σου διηγηθώ όμως πως έφτασα ως άδω.

Πριν τρεις μέρες συναντήθηκα για πρώτη φορά με τους μελλοντικούς μου συνεργάτες-συνεργούς. Ήμουν μέλος μιας ομάδας που απαρτιζόταν από τέσσερις ικανούς άντρες. Δυναμικοί, ευφύεστατοι και ο καθείς ειδικός στο επάγγελμά του. Δεν υπήρχε ηγετικός ρόλος και οι αποφάσεις παίρνονταν από κοινού. Η σύνδεσή μας ήταν τέτοια που μας επέτρεπε να λειτουργούμε το ίδιο καλά σε φιλικό και συνεργατικό επίπεδο. Δουλειά μας ήταν να σπάμε συστήματα ασφάλειας και να κλέβουμε υπέρογκα χρηματικά ποσά και εξοπλισμό άξιας. Σαν σωστοί κλεφτές, είχαμε το κρησφύγετο μας, ένα παλιό ανάκτορο. Η πρώτη μέρα θα ήταν η ημέρα εξοικείωσης με τον χώρο. Κάποιος είχε τεθεί υπεύθυνος να με ξεναγήσει στο ανάκτορο όπου θα μου έδειχνε τα κατατόπια και έπειτα θα με βόλευε σε ένα από τα μεγαλύτερα δωμάτια. Έφτασα νωρίς το μεσημέρι στην διεύθυνση που μου είχαν πει.

Δεν αισθάνθηκα μεγαλοπρέπεια ή θαυμασμό στο θέαμα του ανακτόρου, αλλά περιέργεια και καχυποψία για το πως πέρασε στα χεριά τους αυτό το πανέμορφο πέτρινο διώροφο μπαρόκ ανάκτορο. Με περίμενε αραγμένος κάτω από την σιά ενός από τους φοίνικες που υπήρχαν στον καταπράσινο κήπο μπροστά στην αυλή του ανακτόρου. Άνοιξε την πόρτα και με οδήγησε μέσα οδηγώντας με στην κεντρική αίθουσα. Παρατήρησα ότι η εσωτερική διακόσμηση ήταν το ίδιο επιβλητική και αυστηρή αλλά συγχρόνως το ίδιο άδεια. Απαλλαγμένη πλήρως από κάθε προσωπικό στοιχείο. Απέναντι από την είσοδο υπήρχε μια μεγάλη σιάλα με πλατιά μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον πρώτο όροφο που στηριζόταν σε στιβαρές κολώνες και στέγαζε τα δωμάτια του καθενός μας. Όλος ο όροφος μοιραζόταν την ίδια κοινή θεά, το πρώτο πάτωμα. Ένα σε κάθε άκρη, δυο σε κάθε πλάγια πλευρά και ένα ακριβώς μπροστά από την σιάλα σχηματίζοντας ένα "Π". Οι τοίχοι του διαδρόμου ντυμένοι με μια σκούρα πράσινη ταπετσαρία με καφετί γραμμές να την πλαισιώνουν. Τα υπόλοιπα δωμάτια διασκορπισμένα σε κάθε πλευρά του διαδρόμου. Ένα σε κάθε άκρη του διαδρόμου, δυο σε κάθε πλάγια πλευρά, και ένα ακριβώς μπροστά από την σιάλα. Το μόνο δωμάτιο που ήταν πάντα κλειδωμένο ήταν εκείνο στα δεξιά της σιάλας, στο οποίο ο

Ξεναγός μου φρόντισε να περάσουμε βιαστικά αποφεύγοντας κάθε ερώτηση αλλά μάταια μιας και ήξερα πως από την στιγμή που θα έβαζα κάτι στο μάτι, τίποτα δεν θα μπορούσε να κατασιγάσει την ακόρεστη περιέργειά μου.

Η μέρα τέλειωσε με κάποιες γρήγορες προετοιμασίες και κουβέντες της ώρας. Όταν έπεσε η νύχτα, αφού περιμένα καρτερικά να πέσει και ο τελευταίος τους για ύπνο κατευθύνθηκα προς το κλειδωμένο δωμάτιο με σκοπό να το παραβιάσω όπου μέσα στην αποτυχία μου να τα καταφέρω με έπιασε ένας από τους συνεργάτες μου. Με απομάκρυνε σιγά με μια προειδοποίηση στα αγγλικά ακολουθούμενη από ένα ειρωνικό γέλασι. "Δεν θα ήθελες να ανοίξεις την πόρτα αν ήξερες τι υπήρχε μέσα" είπε και καταπατώντας το αίσθημα της περιεργείας που έκαιγε μέσα μου επέστρεψα στο δωμάτιο μου κλείνοντας την νύχτα του ονείρου με έναν βαθύ ύπνο.

Το επόμενο πρωί φύγαμε για "δουλεία". Στην λίστα μας ήταν ο πολύτιμος εξοπλισμός από το πιο διακεκριμένο χημικό εργαστήριο της Γαλλίας, ήταν φημισμένο για την φύση των πειραμάτων πάνω σε μικροοργανισμούς. Ένας από εμάς είπε ότι δοκίμαζαν την πιθανότητα διασταύρωσης ανθρώπου με εξωγήινους οργανισμούς μέσω μιας διαδικασίας εξαγωγής DNA και τα πειράματα τους ήταν οι ίδιοι οι κάτοικοι του χωριού. Άλλος είπε πως η βιολογική παρέμβαση δεν είναι ο ύψιστος στόχος τους αλλά η διάκριση. Δεν μας ένοιαζε, ήμαστε εδώ για να κλέψουμε. Η εισβολή στον χώρο, η διείσδυση στο σύστημα, οι φρουροί δηλητηριασμένοι, όλα πήγαν ρολόι, μέχρι την στιγμή που εισχωρήσαμε στην τελευταία αίθουσα με τα βιολογικά πειράματα. Τα συστήματα ασφάλειας επανήρθαν και τα "AI" ξύπνησαν τον μοναδικό υπάλληλο που έστεκε ζωντανός και αυτός ειδοποίησε τους αστυνομικούς. Τα αμήχανα βλέμματα που ακλούθησαν δήλωναν την αίσθηση προδοσίας που προσπαθήσαμε να κρύψουμε. Η τελειομανία μας δεν άφηνε περιθώριο λάθους, ξέραμε όλοι ότι η δουλεία ήταν από μέσα. Κάποιος μας είχε προδώσει.

Ακολούθησε χαμός και άγριο ανθρωποκυνηγητό στο έρημο χωριό από τις τοπικές γαλλικές αρχές. Διαφυγές στα γραφικά σοιάνια, συμπλοκές στα γοτθικά κτήρια, οι κάτοικοι έντρομοι να παρατηρούν τις συγκρούσεις και τις ανταλλαγές πυρών πίσω από τα μπλόκα. Τελικά όμως μας έπιασαν.

Και κάπως έτσι, έπειτα από μια τραγική νύχτα βρέθηκα εδώ, έγκλειστος στο σκοτεινό κελί μιας γαλλικής φυλακής περιμένοντας την δίκη μου. Δεν ξέρω τι συνέβη στους υπόλοιπους και που τους μετέφεραν αλλά η νεκρική σιγή της υπόγειας πτέρυγας μου θύμιζε πως είμαι μόνος. Μόνος, διαυγής και

σκεπτόμενος αν η νοσηρή φαντασία του μυαλού μου θα γεννήσει κάποια αχτίδα διάσωσης. Αναρωτιέμαι τους λογούς για τους οποίους το μυαλό μου με κρατάει ακόμα στο όνειρο. Ψάχνοντας μέσα στη σκοτεινή τρύπα να βρω το κρυφό νόημα πίσω από αυτά. Αντίθετα του αναμενόμενου με διακατέχει μια ηρεμία.

Το σύρσιμο της μεγάλης καγκελόπορτας, ο μεταλλικός ήχος της κλειδαριάς που κλειδώνει την πόρτα πίσω τους και τα βήματα των αστυνομικών που εισέρχονται στην πτέρυγα, μου αποσπάνε αμέσως την προσοχή. Ρίχνω το βλέμμα μου στην καγκελόπορτα. Τα βήματα πιο βαριά, ο θόρυβος πιο έντονος και πιο δυνατός καθώς οι φρουροί των φυλάκιων πλησιάζουν. Τους βλέπω να φτάνουν στο κελί μου και να στέκονται μπροστά του. Εκείνη τη στιγμή, ασυναίσθητα η λογική λειτουργία θρυμματίζεται και δίνοντας χώρο στην αγωνιά βυθίζομαι ξανά στον παραλογισμό του ονείρου χάνοντας κάθε επαφή με την πραγματικότητα.

Ορθώνομαι στα πόδια μου και ρίχνω το βλοσυρό μου βλέμμα πάνω τους. Ξεκλειδώνουν την πόρτα όσο βρίζουν στα Γαλλικά, ενώ εγώ σφιγγω τις γροθιές μου απειλητικά. Μπαίνουν μέσα, με αρπάζουν και με βία με βγάζουν από το κελί μου και κρατώντας με από τα χεριά με οδηγούν στο γραφείο του διευθυντή όπου θα μάθαινα την συνέχεια της μοίρας μου. Ο νους που μέχρι πριν λίγο σκεφτόταν πως θα ξυπνήσει από το όνειρο, στρόφαρε αντίθετα και τώρα έχει ως μοναδικό συλλογισμό ένα μόνο ερώτημα: "Ποσά χρόνια θα φάω;".

Ο διευθυντής αποφάνθηκε κατηγορηματικά πως η εκδίκαση του κρατουμένου θα γίνει πρώτα από τις τοπικές αρχές τις πόλης ακολουθούμενη από την επιστροφή του στην Γαλλία για την έκτιση της εσχάτης ποινής. Αναρωτιέμαι αν η κυβέρνηση μας το απαίτησε αυτό η αν είναι η δειλία των Γάλλων που κρύβεται πίσω από αυτή την απόφαση αλλά κρύβω την περιέργειά μου και υπακούω στις εντολές τους. Μια ομάδα πάνοπλων στρατιωτών με παίρνουν από το γραφείο και με οδηγούν στο ελικόπτερο όπου βρίσκομαι με τους υπόλοιπους. Κατά κάποιον περιεργό τρόπο είχαν αλλάξει. Ήταν λες και ο χρόνος είχε αμβλύνει τα χαρακτηριστικά τους και τους είχε γεράσει. "Πως είναι δυνατόν μέσα σε τόσο λίγο χρόνο" αναρωτήθηκα. Τους έγνεφα και έκατσα στην θέση μου.

Έπειτα από μια μικρή σιωπή μερικών λεπτών η ώρα της αναχώρησης φτάνει και το ελικόπτερο σηκώνεται από το πλάτωμα της φυλακής. Παρατηρώντας τα

κύματα σκόνης που άφηγε το ελικόπτερο εντόπισα έναν άνθρωπο στα περιφραχτικά συρματοπλέγματα. Ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στο προαύλιο και ήταν κρατούμενος, πράγμα παράξενο μιας και δεν ήταν ώρα διαλείμματος. Δεν έπρεπε να ήταν εκεί. Μεσήλικας, με συμβολικό τατουάζ δάκρυ και ένα βλέμμα θλιμμένο έμοιαζε να μας παρακολουθεί απορημένα. Φτάνοντας στα πενήντα μετρά του έριξα μια τελευταία παρατηρητική ματιά, ένωθα λύπη ξέροντας ότι είχε περάσει τόσα χρόνια εκεί. Μόνο όταν υψώθηκα στα διακόσια μετρά αντιλήφθηκα που βρίσκομαι πραγματικά. Η εικόνα που ξεδιπλωνόταν μπροστά μου δεν συνδεόταν καθόλου με αυτό που πίστευα. Κατεστραμμένα, απανθρακωμένα κτήρια ορθωνόταν ψηλά ενώ μια χαοτική έρημος περικύκλωνε το οικόπεδο της φυλακής. Πάνω που άρχισα να αναρωτιέμαι που βρίσκομαι το ελικόπτερο υψώθηκε στον ουρανό, και με μια απότομη στροφή άλλαξε πορεία και έφυγε νοτιοανατολικά αφήνοντας περισσότερα ερωτηματικά στο νου μου.

Φτάνοντας αργοπορημένα στην Λάρισα, οι φρουροί έσπευσαν βεβιασμένοι να μας κατευθύνουν στο μίνι βαν που μας περίμενε μπροστά από το ελικοδρόμιο. Ο χρόνος πίεζε, τρέξαμε προς το αμάξι έχοντας τους φρουρούς να φωνάζουν και να βρίζουν. Φτάνοντας, στείκόμαστε μπροστά από το αυτοκίνητο. Υπακούμε στην εντολή και ρίχνουμε τους χαρτοφύλακες με τα ποινικά μας μητρώα που τόση ώρα κρατούσαμε στα χεριά μας στο πάτωμα και περιμένουμε. Ίσα που πρόλαβα να δω τον φρουρό στα δεξιά μου να πέφτει στο πάτωμα αναίσθητος πριν ένας μαυροφορεμένος άντρας μπει μπροστά μου για να ξεκλειδώσει τις χειροπέδες μας. Πέταξε το υγρό ύφασμα που μύριζε υδροχλωρικό οξύ στο πάτωμα και συνέχισε αποδεσμεύοντας τους υπόλοιπους. Όλα έτρεξαν στο μυαλό μου και κατάλαβα. Ήταν όλα κανονισμένα, πόσοι, ποιοι, ομάδες, δρομολόγια, σημείο συνάντησης. Όλα ήταν "μιλημένα". "Πρέπει να γυρίσετε πίσω στην Γαλλία να δείτε τι κάνατε" φώναξε ο σωτήρας μας βγάζοντας γρήγορα τους ποινικούς φάκελους από την βαλίτσα που είχε αρπάξει όσο μας μιλούσε με ένα γρήγορο άναμμα του αναπτήρα έβαλε φωτιά στο παρελθόν μας. Με μια περίτεχνη κίνηση του χεριού του άνοιξε μια πύλη μπροστά μας. Υπάκουος στην επιβολή της απόδρασης μπήκα μέσα του ακολουθώντας τους.

Η πύλη πίσω μας έκλεισε αφήνοντας μας στον πάνω όροφο του ανακτόρου μας, ακριβώς μπροστά από την μεγάλη πόρτα. Η ατμόσφαιρα βαριά, σκοτεινή άπλωνε τα νύχια της παντού γύρω μας. Νεκρική σιωπή ... Ένα αίσθημα φόβου τυλίγει το σώμα μου αλλά με συνεπαίρνει η αίσθηση της ακινησίας γύρω μου.

Οι συνεργάτες μου στέκουν παραλυμένοι, ο τρόμος αποτυπωμένος στα πρόσωπά τους και η αιτία ανεξήγητη για εμένα. Τώρα βλέπω την πόρτα... την μεγάλη πόρτα που τα βράδια με προσκαλούσε για εξερεύνηση να είναι ορθάνοιχτη. "Δεν θα ήθελες να ανοίξεις την πόρτα αν ήξερες τι υπήρχε μέσα" αντήχησαν μέσα μου οι τα λόγια του συνεργάτη που τώρα έστεκε βυθισμένος στην απόγνωση. Όλοι γνώριζαν, εκτός από εμένα.

Είναι η πρώτη φορά που την βλέπω ανοιχτή μα το χειρότερο δεν είναι αυτό, αλλά οι εικφράσεις στα πρόσωπα των υπολοίπων. Η πραότητα που τους διακατείχε είχε πλέον εξαφανιστεί. Τα πρόσωπα τους είχαν βαφτεί με τα σκοτεινά χρώματα του φόβου και της απόγνωσης καθώς κοιτούσαν την πόρτα, ενώ εγώ έστεκα αμίλητος μέσα στην άγνοια μου να αναρωτιέμαι τι συμβαίνει. Η ατμόσφαιρα τεταμένη, όλο το ανάκτορο βουτηγμένο στο σκοτάδι και η πόρτα ορθάνοιχτη.

Οι ακριανοί έσπευσαν να περάσουν την πόρτα ενώ εγώ αντάλλαξα αμήχανα βλέμματα με τον διπλανό μου. Αντήχησε κραυγή, και μια δεύτερη πιο δυνατή που τρύπησε τα αυτιά μου, ακλούθησαν και άλλες κραυγές που η ηχώ τους ακουγόταν από άκρη σε άκρη. Είδαμε τον έναν από τους δυο να βγαίνει σαν αγρίμι παραμιλώντας λέξεις που δεν έβγαζαν νόημα. Να στριβεί δεξιά και να τρέχει προς το δωμάτιο στο τέλος του διαδρόμου σκοντάφτοντας πάνω στον πανικό του. Ο διπλανός μου αρπάζοντας με από το μπράτσο, με παραμέρισε για να φύγει με αστραπιαίες κινήσεις προς την σιάλα πίσω μας. Ενστικτωδώς έτρεξα προς την μεγάλη πόρτα, εισχωρώντας στο δωμάτιο. Στηρίχτηκα στα μπρούτζινα κάγκελα που τύλιγαν το μικρό μπαλκονάκι που στεκόμουν και κοιτάζα τριγύρω μου απελπιστικά. Βλέπω την στριφογυριστή σιάλα που ενώνει το μπαλκόνι με το πάτωμα πέντε μετρά κάτω μου ενώ μπροστά μου απλώνονται φυτά, δέντρα ένα ολόκληρο δάσος που οι λάμπες στο ταβάνι το κάνουν να μοιάζει με θερμοκήπιο. Γυρίζω το κεφάλι μου απελπισμένα ψάχνοντας για τον άλλον. Ρίχνω το βάρος μου μπροστά και κοιτάζω κάτω από το μπαλκόνι να δω μήπως έπεσε. Πουθενά, δεν τον βλέπω πουθενά, "Δεν μπορεί!" αναρωτήθηκα. Όμως, σηκώνοντας το βλέμμα μου εντόπισα το σώμα του και μαζί του την φρικαλεότητα που οδήγησε τον άλλον να τρέξει για την ζωή του.

Κοντοστάθηκα απέναντι από το απόκοσμο θέαμα παρατηρώντας το πλάσμα ακίνητος. Γιγαντιαίο, ανάμειξη δαίμονα και ζώου. Τα πόδια του μακριά, μεγάλα με τρία δάχτυλα το καθένα θύμιζαν πόδια δεινοσαύρου. Η μέση του στενή, ανθρωπόμορφη, καλυμμένη με κέλυφος, ο κορμός του στενός που

άνοιγε για να δώσει θέση σε δυο σκελετωμένα χεριά που φορούσαν δέρμα ερπετού. Το κεφάλι του συμμετρικό, μαύρο, με εγχοπές και μικρά κοφτερά δόντια που είχε μπήξει στο στομάχι του φίλου μου. Το απόκοσμο αυτό πλάσμα τον κατασπάραζε σκίζοντας με λαιμαργία τα σωθικά του. Με κάθε αιχμηρό μέλος, δόντια, νύχια, τραβούσε την σάρκα του και με κάθε δαγκωνιά έχωνε πιο βαθιά το κεφάλι του. Σταμάτησε απότομα, ύψωσε το κεφάλι του, οσφρίστηκε την μυρωδιά της ζωντανής σάρκας και γύρισε 180 μοίρες το κεφάλι του σε έμένα. Αντανάκλαστικά πετάχτηκα ένα βήμα πίσω, οι μαύρες μπίλιες που είχε για μάτια πίσω από τις μικρές κόγχες του καρφώθηκαν πάνω μου. Στάθηκα ασάλευτος περιμένοντας την επομένη κίνηση του. Γύρισε στον πτώμα του φίλου μου για την τελευταία γεύση, άρπαξε τα σωθικά του και γύρισε να με κοιτάξει. Φανέρωσε τα δόντια του τρικλίζοντας τα ενώ ένα δαιμονισμένο σφύριγμα βγήκε από το στόμα του γελώντας. Ένα τέτοιο πλάσμα γελούσε μπροστά μου τρώγοντας την τροφή του. Αυτό το υποχθόνιο γέλιο...

Με έπιασε τρόμος και το ένωσα από την διαπεραστική μάτια που μου έριξε ότι το είχε καταλάβει. Βρόντηξα την πόρτα πίσω μου και έτρεξα προς τις σκάλες. Είδα στο τέλος του διαδρόμου κάποιον να προσπαθεί μανιωδώς να ανοίξει την πόρτα του δωματίου και οργισμένος να βλασφημεί στην αποτυχία του. Ύστερα από μια κλωτσιά η πόρτα του δωματίου υποχωρεί και πανικόβλητος να τρέχει να γλιτώσει. Είχα αρπάξει το γυριστό κάγκελο της σκάλας και πάτησα το πόδι μου στο πρώτο πλατύσκαλο όταν άκουσα την έκρηξη. Βλέπω τον τοίχο να γιγρμιζεται, κομμάτια σοβά να εκτοξεύονται στην απέναντι πλευρά και το κτήνος να ορμάει έξω. Έσκυφα αμέσως και ως ανακλαστικό τρόμου έμεινα εκεί να το κοιτώ. Έπρεπε να δράσω γρήγορα, το ήξερα, πετάχτηκα πάνω και με ένα άλμα πέρασα την σκάλα και προσγειώθηκα στο πάτωμα γλιτώνοντας από τον κίνδυνο. Σηκώθηκα στα πόδια μου αμέσως και κοιτάξα πάνω. Οι μυς του λαιμού του κουνήθηκαν, γύρισε το κεφάλι του και έπειτα ακλούθησε και το υπόλοιπο σώμα. Εστίασε μπροστά, εκσφενδονίστηκε με απίστευτη ταχύτητα στο τέλος του διαδρόμου και σαν σίφουνας πέρασε μέσα από την πόρτα σπάζοντας την. Έσφιξα τις γροθιές μου οργισμένα, ανήμπορος να δράσω αποδέχτηκα την κατάσταση. Ήξερα ποιος θα πέθαινε δεύτερος.

Κάποιος μου έπιασε το χέρι αιφνίδια. Παραπάτησα, πήγα να πέσω μα εγκαίρως έβαλα κόντρα με το πόδι μου και γύρισα να δω τι με κρατούσε. Με μια βαθιά ανάσα ανακούφισης ηρέμησα όταν τον είδα, ήταν ο τελευταίος της ομάδας που μου έκανε νόημα να βιαστώ, δίπλα του στεκόταν ο φρουρός που

μας βοήθησε νωρίτερα κρατώντας το χέρι του στον αέρα. Είδα μια μαύρη δίνη να εμφανίζεται μπροστά του. Κούνησε το χέρι του και με κυκλικές κινήσεις έδωσε διαστάσεις στην δίνη που ολοένα και μεγάλωνε. Ένιωθα ότι δεν θα προλάβουμε. Η πύλη άνοιξε και μπήκαμε μέσα της αφήνοντας. Σαστισμένος πάτησα τα πόδια μου στη γη. Έβρεχε.

Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα να συνειδητοποιήσω ότι αστραπιαία είχα μεταφερθεί ξανά στη Λάρισα. Όση ώρα προσπαθώ να προσανατολιστώ βλέπω τους άλλους δυο να ανταλλάζουν τις βαλίτσες τους και να αποχαιρετιούνται αφήνοντας τον φρουρό να τρέξει. Σαστισμένος αφήνω το πλανεμένο βλέμμα μου να περιφέρεται. Ο τελευταίος επιζών της ομάδας μου έρχεται καταπάνω μου, με πιάνει από τους ώμους και με επαναφέρει λέγοντάς μου "You and I now, bitch". Ένα χαιρέκακο χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπο του και πριν αντιδράσω γίνεται μπουχός και εξαφανίζεται. Προσπαθώ να παραμερίσω τον πανικό που κυριεύει την ψυχή μου και να πάρω τον έλεγχο της σκέψης μου. Κοιτάζω σαλεμένα τους δρόμους γύρω μου στο σταυροδρόμι που βρίσκομαι και συνειδητοποιώ την ακριβή τοποθεσία, γυρίζω 180 μοίρες τρέπομαι σε φυγή.

Τρέχω πανικόβλητος. Τρέχω μεγαλώνοντας τις δρασειλιές μου, προσπερνώ δρόμους και πρόσωπα λες και ακόμα προσπαθώ να γλιτώσω την ζωή μου. Μια δυνατή έκρηξη ανέκοψε απότομα την πορεία μου και ακαριαία έπεσα με τα γόνατα στο έδαφος καλύπτοντας το κεφάλι μου. Ο βόμβος τρυπάει τα αφτιά μου, παίρνω μια βαθιά ανάσα, σηκώνομαι απότομα και αντανάκλαστικά στρέφω το κεφάλι μου προς την κατεύθυνση που ακούστηκε. Παγωμένος, σχεδόν μαρμαρωμένος σκέφτομαι "Ηρθε! Είναι εδώ για να καταστρέψει την πόλη."

Παραπατώντας στα πρώτα βήματα αρχίζω να τρέχω μανιασμένα προς μια τυχαία κατεύθυνση, προσπερνώ με ελιγμούς ή πετώ τον οποιονδήποτε φράζει τον δρόμο μου ενώ οι περαστικοί στέκουν να με κοιτάζουν τρομαγμένοι. Τρέχω, τρέχω, τρέχω για να γλιτώσω από τον θάνατο που με κυνηγάει ξέροντας ότι ανά πάσα στιγμή θα τον αντικρίσω μπροστά μου. Τρέχω, ακούω γνώριμες φωνές να με καλούν, όμως δεν έχω την ευχέρεια να κοιτάξω, τις αγνώω και συνεχίζω να τρέχω, περνώ δρόμους με δυο δρασειλισμούς και τρέχω με όλη την δύναμη της ψυχής μου.

Μα ξαφνικά σταματώ. Λες και το σώμα μου παράκουσε τις εντολές και σταμάτησε από μόνο του. Αγκομαχώντας για μια βαθιά ανάσα στρέφω το

κεφάλι μου αντανάκλαστικά στα αριστερά. Ούτε που κατάλαβα πως έφτασα ως εδώ. Μπερδεμένος ακόμα προσπαθώ να κατανοήσω τι γίνεται, ρίχνω το βλέμμα στο έδαφος, παντού τριγύρω μου ψάχνοντας για κάποιο στοιχείο. Τότε αντικρίζω τα δυο γνώριμα πρόσωπα, τις δυο γυναίκες που χαρούμενα εκτελούν την εργασία τους πίσω από την τζαμαρία του γωνιακού φαγάδικου. Την είδα να στρώνει αμήχανα τα μαλλιά της και να ακολουθεί την διαδικασία, έμοιαζε να της δείχνει την δουλεία. Η άλλη κοπέλα την μιμήθηκε με ευκολία. Ασυναίσθητα χαμογέλασα, μα την ίδια στιγμή με μηχανικές κινήσεις το σώμα μου ξανά πηρέ προς και ξεκίνησε απότομα να τρέχει, αφήνοντας την προηγούμενη σκηνή πίσω. Δεν προφταίνω να πάω μακριά και λίγα μετρά πιο κάτω πέφτω στους φίλους των κοριτσιών.

Η πιο καλή της φίλη με σταματά, με κοιτάζει στα μάτια, τα χείλη της μισανοίγουν δειλά και με λόγια που αντηχούν σαν μελώδια αιχμαλωτίζει την προσοχή μου. Ως δια μαγείας μεταφερόμαστε άλλοι, ότι υπήρχε γύρω μας έχει εξαφανιστεί. Προβολείς στριφογυρνούν σπασμωδικά ρίχνοντας το μπλε νέον φως παντού γύρω μας, τυφλώνοντας με. Η εκκωφαντική μουσική δίνει τον ρυθμό και όλοι χορεύουν ξέφρενα ενώ η δόνηση τους διαχέεται στην ατμόσφαιρα. Είμαστε σε ένα μπαρ, στέκομαι μπροστά της κοιτώντας την σαλεμένα όσο αυτή δείχνει να απολαμβάνει τον μονόλογο της. Νιώθω τόσο παραξενεμένος, τόσο χαμένος και όλα γύρω μου μοιάζουν τόσο αληθινά, όχι, είναι αληθινά. Κλείνω τα μάτια και τα ανοίγω ξανά. Στέκομαι ακόμα εκεί μπροστά της όσο μονολογεί μα όλα τώρα έχουν αλλάξει, έχω επιστρέψει. Ανήμπορος να πω με ακρίβεια τι συμβαίνει, στέκομαι προσπαθώντας να δεχτώ το παράδοξο, την σύγχυση. Είναι λες και ένα κομμάτι της εναπομείνας λογικής ενσάρκωσε μια ανάμνηση, τοποθετώντας με μέσα του.

Επέστρεψα στην πραγματικότητα. Ο πανικός που υπόβροσκε μέσα μου αναζωπυρώθηκε, κυριάρχησε και σαν να με χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα τινάχτηκα προς τα πίσω. Δεν ήξερα πόσος χρόνος είχε περάσει ή αν είχε περάσει καθόλου και ο τρόμος που υπερχείλισε μέσα μου υπενθύμισε ότι η θανάσιμη απειλή μπορεί να καιροφυλακτούσε ακόμα όσο έλειπα. Τράπηκα γρήγορα σε φυγή.

Τρέχω πάλι σαν κυνηγημένο αγρίμι μέσα στους στενούς δρόμους, γυρίζω το κεφάλι να δω αν με ακολουθεί, δεν βλέπω κάτι, νιώθω την κάρδια μου να χτυπάει σαν τρελή αλλά αγνωώ την κόπωση και πιέζω στα άκρα. Πρέπει να ξεφύγω...

Πετάγομαι απότομα βαριανασαίνοντας, ο πανικός υπάρχει ακόμη μέσα μου. Μου παίρνει λίγες στιγμές για να καταλάβω ότι βρίσκομαι στο δωμάτιο μου. Ανασηκώνομαι στους αγκώνες μου, πάω να πέσω μπροστά μα πιάνομαι από το καλώδιο φόρτισης του λάπτοπ που ήταν στο γραφείο δίπλα μου. Πέφτει το λάπτοπ στο πάτωμα και εγώ ίσα που προλαβαίνω να βάλω το χέρι στο πάτωμα για να προστατεύω τον εαυτό μου να πέσει με τα μούτρα.

Κάτι κουνιέται δίπλα μου. Γυρίζω. Αντικρίζω μια γυναικεία παρουσία, είναι ξαπλωμένη στα πλάγια, σιεπασμένη μέχρι το λαιμό με τα ίδια σιεπάσματα. Γρήγορα με αντιλαμβάνεται που την κοιτώ και ξεσκιεπάζεται. Ανασηκώνεται με χάρη και με καρφώνει με το βλέμμα της. Ίσα που μπορώ να δω τα μάτια της πίσω από το κατάμαυρο ίσιο μαλλί της που έκρυβαν θυμό και οργή. Βγάζει το χέρι της έξω από την κουβέρτα και πετάζει ένα μαύρο αντικείμενο στο πάτωμα και ξανά κουκουλώνεται. Ξεσκιεπάζομαι και πάω να το πάρω από το πάτωμα, πιέζομαι, βάζω αντίσταση να μην πέσω, νιώθω το αίμα μου να ανεβαίνει στο κεφάλι, πιέζομαι να το φτάσω, πονάνε οι μύες μου. Πιέζομαι... Ξανά ανοίγω τα μάτια μου. Ανασηκώνομαι στους αγκώνες. Κοιτώ δίπλα μου. Δεν βρίσκεται εκεί, τώρα ξέρω πως έχω ξυπνήσει πραγματικά.

ΚΑΤΑΡΑ

Βρίσκομαι στο σπίτι της γιαγιάς μου, στο ίδιο σπίτι που θυμάμαι από την παιδική μου ηλικία. Ελάχιστα πράγματα έχουν αλλάξει από τότε. Κάθομαι αμέριμνη κρατώντας μια χαλαρή συζήτηση με την μητέρα μου που κάθεται απέναντί μου μόνο και μόνο για να κυλήσει ευχάριστα η ώρα. Η συζήτησή μας διακόπτεται απότομα όταν ανάμεσά μας περνά με μεγάλους δρασκελισμούς ένας άνδρας μεγάλης ηλικίας. Ξαφνιάζομαι. Κολλώ το σώμα μου στον τοίχο και με τα μάτια μου ακολουθώ την πορεία του. Λίγα δευτερόλεπτα ήταν αρκετά για να συνειδητοποιήσω τι είχε συμβεί μπροστά στα μάτια μου. Ο άνδρας, χωρίς να ανακόψει την φόρα του βγήκε με δύο βήματα στην μακρόστενη βεράντα της κουζίνας και αφήνοντας το σώμα του να γλιστρήσει πάνω από τα κάγκελα έβαλε τέλος στην ζωή του πέφτοντας από τον πέμπτο όροφο. Αμέσως πέφτω με τα γόνατα στο πάτωμα και απελπισμένη βγάζω μια σπαρακτική κραυγή. Οι οδυρμοί μου δεν έχουν τέλος και ζυπνώ ταραγμένη νιώθοντας την καρδιά μου έτοιμη να σπάσει. Αποφασίζω να ανασηκωθώ στο κρεβάτι μου και να πάρω μερικές βαθιές ανάσες ώσπου να ηρεμήσω και επιστρέφω στον ύπνο μου με την ελπίδα πως το εφιαλτικό όνειρο έχει τελειώσει.

Επιστρέφω στο σπίτι. Η ατμόσφαιρα φαίνεται διαφορετική κι εγώ τώρα βρίσκομαι στην κρεβατοκάμαρα να κάθομαι δίπλα από κάποια άρρωστη γυναίκα, σχεδόν ετοιμοθάνατη. Ο άνδρας που προ ολίγου είχε αυτοκτονήσει τώρα έμπαινε με αργό βηματισμό στο δωμάτιο. Έιπληκτη γυρνά, την κοιτά και ψιθυρίζω "μα πως;...δεν γίνεται...το είδα!". Η γυναίκα χωρίς να δώσει σημασία με σιγανή φωνή μου απευθύνεται και με προστάζει να δώσω βάση στα λόγια της. "Είναι λόγια ετοιμοθάνατης, ποτέ μην τα λησμονήσεις, ποτέ μην τα αφηγήσεις! Υπάρχει μια ομάδα που έχει βρει το μυστικό να κρατά στην ζωή κάποιον που πρόκειται να πεθάνει με αντίτιμο να θυσιαστεί κάποιος άλλος. Την θέση του άνδρα πρόλαβε και πήρε μια γυναίκα, για αυτό τον βλέπεις σήμερα εδώ, ζωντανό. Τώρα πλέον, αφού γνωρίζεις, είσαι μέλος της ομάδας."

Το ίδιο βράδυ, στο σπίτι, συμβαίνουν περιεργα, παραφυσικά πράγματα. Χτυπήματα, ήχοι, φωνές... Όλοι γνωρίζουμε πως πρόκειται για τον ίδιο δαίμονα που πρόσφερε την "συμφωνία" στην ομάδα και το μόνο που αναζητά είναι να κάνει δικές του τις ψυχές των ανθρώπων της ομάδας. Εξάλλου κι εκείνοι με την σειρά τους είχαν σκοτώσει αρκετούς προκειμένου να καλύψουν

τα νώτα τους. Είχαμε παγιδευτεί σε μια αιώνια κατάρα. Ένας προς έναν, από τους μεγαλύτερους προς τους νεότερους φέρονται αλλόκοτα. Βιώνουν ψυχικά και σωματικά την κυριαρχία του δαίμονα κι εγώ βλέποντας τους να υποφέρουν, να τσιρίζουν, να ξεσιίζουν τις σάρκες τους με τα ίδια τους τα χέρια τρέχω φοβισμένη γνωρίζοντας πως δεν αργεί και η δική μου σειρά. Πρέπει να παλέψω!

Ο δαίμονας λυσσασμένος που έχω καταλάβει πως έρχεται για μένα προκαλώντας ένα γερό τριζιμο στα θεμέλια του σπιτιού παίρνει μορφή από ένα κοριτσάκι. Μικροκαμωμένη, με κοκαλιάρικα γυμνωμένα άκρα, ξανθά μαλλιά και στρόγγυλο πρόσωπο κρατά ένα ρόπαλο μεγαλύτερο σε μέγεθος από εκείνη και μαρτυρά την δύναμή του. Το κοριτσάκι τρυπώνει από την μπαλιονόπορτα και ακινητοποιεί ένα ένα τα θύματά του με τον εκφοβισμό. Κάθομαι κρυμμένη, ξέροντας όλες τις κρυφές γωνίες του σπιτιού και περιμένω χωρίς σχεδόν να αναπνέω παρατηρώντας τις κινήσεις του. Καταγράφω κάθε του κίνηση και στο μυαλό μου ψάχνω τρόπο να το πολεμήσω.

Το κοριτσάκι έφτανε μπροστά από το κάθε μέλος της ομάδας, τους κατηγορούσε για τους φόνους που έχουν κάνει και στιγμιαία μεταμορφωνόταν σε έναν διαφορετικό δαίμονα που ξεριζωνε και ρουφούσε τις ψυχές μία μία. Τέλος, φτάνει μπροστά στην άρρωστη γυναίκα. Είναι έτοιμο να την χτυπήσει με το ρόπαλο. Είναι η ώρα να αναλάβω δράση. Αθόρυβα φτάνω πίσω του. Πάνω στην κίνησή μου να το αφοπλίσω το βλέπω να περιστρέφει το κεφάλι του 180 μοίρες και να μου λέει με φιδίσια φωνή "όσο ανήκεις άδω επιβαρύνεις τη θέση σου. Τόσο πιο άσχημο τέλος θα έχεις."

Η επόμενη στιγμή με βρίσκει να κείτομαι στο πάτωμα με ξεσιισμένα ρούχα λες και είχα βγει από μάχη με εκατοντάδες δαιμόνια. Ακουμπώ στον τοίχο εξουθενωμένη και νιώθω ισχυρούς κραδασμούς στην πόρτα δίπλα μου. Κοιτάζω από το ματάκι και μέσα στο απόλυτο σκοτάδι βλέπω να ξεπροβάλλει η σκιά μιας ιοπέλας. Το πρόσωπό της κάλυπτε το πυκνό μαύρο μαλλί της που έφτανε σχεδόν ως τους αστραγάλους της. Με σκυμμένο κεφάλι έρχεται προς το μέρος μου. Διπλοκλειδώνω με την ελπίδα ότι αυτό θα την καθυστερήσει. "Είναι εδώ για μένα. Τώρα πρέπει να φανώ έξυπνη". Δεν προλαβαίνω να πάρω κουράγιο από αυτές τις σκέψεις και η κλειδαριά της πόρτας σπάει με ένα γερό τράνταγμα. Χρησιμοποιώ όλη μου την δύναμη βάζοντας κόντρα για να μην μπει μέσα μέχρι που βλέπω από την χαραμάδα της πόρτας ένα μπλε υγρό, ένα οξύ που χόχλαζε και διάβρωνε σε χρόνο μηδέν το υλικό της πόρτας. Η σατανική ιοπέλα έχει εισβάλλει στον χώρο μου και χωρίς να το καταλάβω έχει αιχμαλωτίσει την μητέρα μου περιμένοντας από εμένα την λάθος κίνηση.

Ο νους μου είχε αρχίσει να θολώνει, το σώμα μου αδύναμο κάνει το παν για να ανασηκωθεί και να τρέξει ως το σημείο που ο άνδρας πήγε να αυτοκτονήσει. Το ίδιο ετοιμαζόταν να κάνει τώρα η μητέρα μου. Ήξερα πως δεν είχε τα λογικά της, έβλεπα το κοριτσάκι να ετοιμάζεται να την σπρώξει στο κενό φανερώνοντας την ευχαρίστησή του με ένα απαίσιο, σατανικό γέλιο. Είχε τον πλήρη έλεγχο στο σώμα της. Απλώνω τα χέρια μου ελπίζοντας πως θα την φτάσω και αναφωνώ "Ας πάρει άλλος την θέση της". Αυτόματα βλέπω το σώμα της να ελευθερώνεται. Βρίσκεται λιπόθυμη στα χέρια μου.

Το σατανικό γέλιο τώρα αντηχεί παντού και στα αυτιά μου νιώθω τόσο έντονο βουητό που νομίζω πως χάνω την ακοή μου. "Τώρα είσαι και συ δολοφόνος!". Ο δαίμονας είχε πάρει αυτό που ήθελε. Είχε δικαίωμα να διεκδικήσει την ψυχή μου. Σηκώνει το χέρι του, δείχνει προς το μέρος μου και με ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό τσιρίζει "Ερχομαι". Αδύναμη, έχω αφήσει την μητέρα μου στο πάτωμα και είμαι ένα βήμα πίσω από τα κάγκελα. Μια φωνή μέσα στο κεφάλι μου ουρλιάζει: Όχι, όχι δεν θα κοιμηθείς άλλο. ΞΥΠΝΑ! Μην κάτσεις να δεις και τον δικό σου θάνατο. Τίποτα δεν μπορεί πια να το σταματήσει. Η κατάρα πάντα κάποιον θα κυνηγά.

Η ΚΑΤΑΒΑΣΗ

Στέκομαι στις παρυφές του λόφου και βλέπω το κατασκότεινο δάσος να απλώνεται παντού τριγύρω. Παραλίγο να γλιστρήσω και να πέσω στο ρυάκι που είναι δέκα μέτρα κάτω μου άλλα πρόφτασα και σταμάτησα. "Την έχασα" σκέφτομαι μα τότε την βλέπω να στέκεται εκεί, πάνω σε ένα κατάφυτο ύψωμα πίσω από το βαθύ ρυάκι που μας χωρίζει. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι έκανε αυτό το άλμα. "Κάποιο τέχνασμα" σκέφτομαι. Λες και είχε σημασία. Αγνόησα τις σκέψεις μου, οπλίστηκα με τις άορατες συντροφίες μου, την τύχη και το θάρρος και όρμησα πηδώντας μέσα στον σκοτεινό λαβύρινθο του δάσους. Η διαφορά θερμοκρασίας έγινε αισθητή από τη στιγμή που πάτησα στο έδαφος. Ένωθα το παγερό κρύο που είχε απλωθεί γύρω μου να πιρουνιάζει κάθε σπιθαμή του σώματός μου απότομα. Την βλέπω να σηκώνεται και να το βάζει στα πόδια. Δεν χάνω στιγμή και την παίρνω στο κατόπι. Την κυνηγάω βαθιά στο πυκνό δάσος, άλλα νιώθω ότι παίζει παιχνίδια μαζί μου, κάποιες στιγμές κρύβεται κι άλλες φανερώνεται μα πάντα με περιμένει να την ακολουθήσω. Σβέλτος στις κινήσεις μου τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορώ προσπαθώντας να μην την χάσω από το πεδίο μου. Το άυλο δίχτυ της καταχνιάς έχει τώρα απλωθεί παντού τριγύρω και θαμπώνει την όρασή μου μα νιώθω, νιώθω.. ότι κάτι βρίσκεται εκεί. Ήχους δεν ακούω μα σιές βλέπω. Το δάσος είναι ζωντανό και με παρακολουθεί. Κάποια στιγμή φτάνω στο ξέφωτο που έχει κατασκηνώσει. Λυγισμένη, κρύβεται πίσω από την ζεστασιά της φωτιάς που ένας θεός ξέρει πως βρέθηκε εδώ.

Πατώντας στα πέλματά μου σκύβω προς το έδαφος λυγίζοντας τα γόνατά μου και κάθομαι δίπλα της να την κοιτώ. Σαν μικρό κοριτσάκι που παίζει χαμένο μου χαμογελάει μα ξαφνικά η έκφρασή της μένει παγωμένη με ένα ψυχρό χαμόγελο μένει σχηματισμένο στο πρόσωπό της. Τα μάτια της στυλώνονται πάνω μου. Το βλέμμα της όμως δεν στοχεύει έμενα, άλλα αυτό που ήταν πίσω μου. Ξαφνικά πάγωσα! Η ατμόσφαιρα έγινε εφιαλτική και ακαριαία ένας ζοφερός, απόκοσμος τρόμος αντήχησε στα τριςβαθα της ψυχής μου που όμοιός του δεν υπήρχε κοικαλώνοντας με. Έσφιξα τα δόντια μου και γύρισα να αντιμετωπίσω την μοίρα μου. Σάστισα στο θέαμα που αντίκρισα. Μια μορφή τόσο επιβλητική μου με έκανε να νιώθω μικροσκοπικός μπροστά της. Το ξεφτισμένο μαύρο σάβανό που ανέμιζε αργά στον παγερό αέρα έκρυβε το υπόλοιπο σώμα του μα μπορούσα να πλάσω εύκολα στο μυαλό μου πως θα είναι με βάση τα άκρα του που ξεπρόβαλαν. Τραγοκέφαλος που από κάθε πλευρά του κρανίου του ξεπρόβαλε ένα χοντρό κυρτό κέρατο που

διακλαδωνόταν σε τρία διαφορετικά. Τα κόκκαλα του ήταν εξαιρετικά πυκνά, σαν δυο δικά μου. Φαινόταν τόσο δυνατός κι εγώ τόσο μικρός απέναντί του. Θα με έκοβε στα δυο με μια του κίνηση αν ήθελε.

Με γρήγορες κινήσεις, λυγίζω στο πίσω πόδι, το αριστερό κόντρα, προεκτείνω το αριστερό μου χέρι αμυντικά και κάνω να πιάσω το σιλέτο από την ζώνη. Εαφνικά το αίμα μου παγώνει. Νιώθω κρύο ιδρώτα να με λούζει όταν καταλαβαίνω ότι το μαχαίρι λείπει. Ζωσμένος από φόβο στέκομαι μαρμαρωμένος μα δεν υποχωρώ ούτε εκατοστό, -δεν θα πάρει δύναμη από τον φόβο μου-. Σηκώνει το χέρι του αργά. Περιμένω τον θάνατο να έρθει. Δείχνει με το οστεώδες δάχτυλο κάπου στα δεξιά. Εκατοστό προς εκατοστό αφήνω το βλέμμα μου να κατευθυνθεί από αυτόν στο μέρος που δείχνει. Βλέπω μια πύλη. Τον ξανακοιτώ, μου γνέφει. Σηκώνομαι στα τρεμάμενα πόδια μου και υπακούοντας την σιωπηλή διαταγή περνώ την πύλη. Δεν τον εμπιστευόμουν μα κάτι μέσα μου, μου επέβαλε να συνεχίσω. Δεν μπορούσα να τον αγνοήσω. Τον έβλεπα να στέκει εκεί ως ύψιστη σατανική δύναμη και να με διατάζει. Δεν είχα περιθώριο επιλογής.

Το εφιαλτικό συναίσθημα που ένιωσα όταν βγήκα από την πύλη μου ήταν γνώριμο. Είχα αυτεπίγνωση σε ποιο έρεβος βρισκόμουν μα περισσότερο ήξερα για τους εφιαλτικούς κινδύνους που ελλόχευαν σε αυτή την σπηλαιώδη υπόγεια κρύπτη. Ένας θεοσκότεινος στενός διάδρομος απλώνεται μπροστά μου ενώ αριστερά και δεξιά μου βρίσκονται δωμάτια. Είναι χώροι περικλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους.

Τα πλάσματα εδώ πεθαίνουν σε αλλόκοτες, διαστρεβλωμένες, παραμορφωμένες θέσεις. Τα άκρα τους διπλωμένα, οι ώμοι τους εξογκωμένοι, καταδικασμένα να βιώνουν μαρτυρικά βασανιστήρια. Κάθε δωμάτιο έχει και τους δικούς του νεκρούς. Βλέπω κάτι σκελετωμένο που θύμιζε γυναίκα να είναι διπλωμένο στην γωνία ενός δωματίου και να σπαράζει με μια απόκοσμη βουή για φωνή. Δεν μπορούν να μου δώσουν σημασία είναι βυθισμένοι στα δικά τους μαρτύρια. Τα κόκκαλα τους αλλοιωμένα, γυμνά από σάρκα. Κραυγές αγωνίας διάχυτες στον αέρα.

Ένα χέρι στον ώμο μου με παροτρύνει να πάω πιο βαθιά, ο οδηγός μου φαίνεται να βιάζεται. Γνωρίζω πλέον που είμαι, πρέπει να φτάσω στο τέλος. Όσο περπατώ φανερώνονται γραμμές σε νέον χρώμα στους τοίχους πλάγια μου. Έπειτα και κάποια ιερογλυφικά, δεν ξέρω σε τι γλώσσα είναι. Τα χείλη μου κούνιούνται προσπαθώντας να τα προφέρω μα αποτυγχάνω. Δεν ξέρω σε

ποια απόκοσμη γλώσσα είναι γραμμένα. Γυρίζω και τον κοιτώ, τον ρωτώ τι είναι και μου λέει πως είναι μηνύματα του υποσυνείδητου μου που δεν μπορώ ακόμα να αποκωδικοποιήσω. "Συνέχισε" μου λέει επιτακτικά. Δεν εμπιστεύομαι να του έχω γυρισμένη πλάτη. Δεν προλαβαίνω να ολοκληρώσω την σκέψη μου και νιώθω την πλάτη μου να τσούζει. Πέφτω κάτω. Γυρνώ απότομα να δω τι συνέβη και τον βλέπω να στέκει εκεί, ακίνητος. Ανασηκώνομαι. Περιπατώ ξανά, μα δύο βήματα πιο κάτω νιώθω ξανά τον ίδιο οξύ πόνο, σαν κάποιος να με μαστίγωσε. Γυρνώ ξανά να δω μα δεν βρίσκω κανένα σημάδι ενοχής στο αποκρουστικό, ζωόμορφο κρανίο που έχει για κεφάλι. Δεν ξέρω αν ευθυνόταν αυτός για τον πόνο που ένιωθα ή αν απλώς τα πενιχρά αποθέματα της λογικής μου λιγόστευαν. Ότι και να συνέβαινε δεν ήταν ώρα να χειραγωγήσω τις λειτουργίες του εγκεφάλου μου. Ίσως και να ήταν μόνο ένα σημάδι πως το όνειρο έχανε λίγο λίγο την ρευστότητά του. Τώρα έπρεπε να βιαστώ. Παραμερίζω το αίσθημα του πόνου και προχωρώ μερικά βήματα ακόμη. Την βλέπω στο τέλος του διαδρόμου με το ολόλευκο φόρεμά της. Στέκεται εκεί και στην επιφάνεια πίσω της εμφανίζονται φωτεινοί κύκλοι που σχηματίζουν μια πεντάλφα. Όλα αρχίζουν να δονούνται. Πρέπει να την φτάσω. Απλώνω το χέρι μου και προσπαθώ να την φτάσω τεντώνοντας κάθε μυ του σώματός μου. Λίγο ακόμα... κάτι μου λέει , ξυπνάω.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Μαζί της, στο τελευταίο βαγόνι ενός τρένου φαντάσματος. Σε ένα τρένο που αποτελείται μόνο από τον σκελετό του, την μηχανή και τα περίσσια καθίσματα που είναι τοποθετημένα αντιστρόφως. Άλλα σε πλάγια θέση, άλλα σε κάθετη. Δεν πατάει σε ράγες και μοιάζει ως δια μαγείας να αιωρείται πάνω από την θάλασσα διασχίζοντας την σε μια ευθεία πορεία. Καθισμένοι στην προτελευταία σειρά, εγώ κοντά στον διάδρομο κι εκείνη από την μέσα πλευρά κουρνιασμένη στην αγκαλιά μου ταξιδεύουμε προς άγνωστο προορισμό. Τα μάτια της κλειστά. Το χρυσοκόκκινο μαλλί της ριγμένο πάνω από τον ωμό της με κίτρινα δυο τούφες να καλύπτουν το γαλήνιο πρόσωπό της. Μυρίζει αλκοόλ, ανασαίνει ελαφρά και έχει αποκοιμηθεί στον ώμο μου. Την κοιτώ και χαμογελώ.

Απενίζω την πανέμορφη εικόνα έξω από το παράθυρο προσπαθώντας να αφεθώ στο ταξίδι, στη θεά της αχανούς θάλασσας και του κατάμαυρου ουρανού, των πανύψηλων βουνών που είναι μπροστά και πίσω μας και αναρωτιέμαι αν θα περάσουμε από μέσα τους. Κάποια στιγμή μια λάμψη που έγινε αντιληπτή από τα μάτια μου έσπασε την μονοτονία του κατάμαυρου ουρανού και μου κέντρισε την προσοχή μου μα πριν προλάβω να την απολαύσω είδα και μια δεύτερη λίγο παραπέρα. "Πεφταστέρια" σιέφτομαι.

Δεν προλαβαίνουν να περάσουν δέκα δευτερόλεπτα και μια σειρά από μικροσκοπικά φωτά αρχίζουν να κάνουν την εμφάνιση τους από το πουθενά, πιο λαμπερά και πιο ζωντανά. Από άκρη σε άκρη τα αστέρια κούνιουνται, χαράζουν πορεία και έρχονται το ένα δίπλα στο άλλο μέχρι που σχηματίζουν μια σπείρα. Αναβοσβήνουν νωχελικά δυο φορές αφήνοντας ένα διάστημα δέκα δευτερόλεπτων. Παραξενεμένος, ρίχνω μια διερευνητική ματιά στο τρένο προσπαθώντας να ελέγξω τις αντιδράσεις των λίγων επιβατών του.

Κρίνοντας από την αδιαφορία τους φαίνεται πως είμαι ο μονός που το βλέπω. Στρέφω το βλέμμα μου πάλι πίσω στον ουρανό με σκοπό να τα παρατηρήσω και βλέπω τον αργό ανασχηματισμό των άστρων. Σιγά αλλάζουν θέση και έρχονται πιο κοντά μα το πιο φαντασμαγορικό είναι ότι φαίνονται να σέρνουν και τον ουρανό μαζί τους. Όσο αυτά πλησιάζουν ο ουρανός γύρω τους τσαλακώνεται και μαζεύει όπως θα μαζευόταν και θα μπερδευόταν ένα σεντόνι, κάνει ραγάδες και στο τέλος σαν πέπλο παραφουσκώνει σε ένα οβάλ σχήμα και μετατρέπεται στο μπαλόνι ενός αεροστάτου.

Έκπληκτος όπως ήμουν κοιτάξα γύρω μου. Πάλι κάνεις δεν το έβλεπε. "Είναι όντως αερόστατο" είπα σαν τρελός που προσπαθεί να πείσει τους άλλους αλλά κάνεις δεν μου έδωσε σημασία. Το μάτι μου έπεσε σε μια κορδέλα που είχε γαντζωθεί στο απέναντι πλαίσιο του παράθυρου η οποία εκτεινόταν μέχρι το καλάθι του αεροστάτου. Με μηχανικές κινήσεις έγειρα σιγά μπροστά προσέχοντας να μην την ξυπνήσω, έπιασα την κορδέλα και ύστερα την τράβηξα προς τα έμενα. Την σκουντώ απαλά ξυπνώντας την και της λέω "Δες, ένα αερόστατο". Ένα πλατύ χαμόγελο διαγράφεται στο αναψοκοκινισμένο πρόσωπο της και το βλέμμα της ακολουθεί το μήκος της κορδέλας μέχρι το αερόστατο. Μια στριγκή φωνή όμως διακόπτει την χαρούμενη στιγμή μας. Αιφνίδια μια επικίνδυνη επιθυμία να τον τιμωρήσω φούντωσε μέσα μου μα εγκαίρως κατέυνασα τα ένστικτα μου πριν προλάβουν να με κυριεύσουν. Γύρισα στον άγνωστο άντρα που τώρα μας κοιτούσε επιθετικά και ρίχνοντας του μια βλοσυρή μάτια τον αφόπλισα. Κατέβασε το κεφάλι σκιαγμένος και κοιτώντας το πάτωμα επέστρεψε στην ησυχία του. Ξεφύσησα και άφησα το βλέμμα μου να επιστρέψει στον ουρανό και την υπέροχη εικόνα που είχα πριν. Δεν θα άφηνα κανέναν ονειρικό χαρακτήρα να μου χαλάσει αυτό το ταξίδι.

